KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

Call No. [illegible] Acc. No. [illegible]

Author [illegible]

Title [illegible]



T. Eli Joseph
Form IV. BD
E-H School.

വ്യാകരണപ്രവേശിക.





പി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. ഏ; ബി. എൽ,

എം. എൽ. എ.,

റിട്ടയാർഡ് ഹൈക്കോർട്ട് ജഡ്ജ്,

മെംബർ, സെനറ്റ്, മദ്രാസ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി.

Publishers,

Sree Rama Vilas Press,

Quilon.

Price As. 8.

പകർപ്പവകാശം പ്രസാധകന്മാർക്ക്

1113,

T.K.J M02

പ്രസ്താവന.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ മലയാളവ്യാകരണസംബന്ധമായ മുഖ്യ തത്വങ്ങളെ ക്രോഡീകരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ഉപരിപഠനത്തിനു മാത്രം ആവശ്യമുള്ള ഭാഗങ്ങളെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം വിട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ, ഭാഷയുടെ കെട്ടുപാടുകളെ സാമാന്യമായി മനസ്സിലാക്കാൻ ആവശ്യമുള്ള സകല നിയമങ്ങളും കഴിവുള്ളത്ര വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളെപ്പറ്റി ഏതാണ്ടു് ഒരു അറിവു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് പഠനത്തിനു് ഉപകരിക്കണമെന്നുള്ള ദൃഷ്ടിയാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനയിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

നാമം, സർവ്വനാമം, കൃതി, വിശേഷണം തുടങ്ങിയുള്ള ശബ്ദവിഭാഗങ്ങളെ പ്രത്യേകം എടുത്തു്, അവയെപ്പറ്റി സാമാന്യമായി അറിയേണ്ട തത്വങ്ങളെയും, അവയ്ക്കു രൂപഭേദങ്ങൾ വരുന്ന ഉപാധികളെയും, അവയുടെ പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങളെയും പറ്റി ദീർഘമായി ഉപന്യസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വാക്യഭേദങ്ങൾ, വ്യാകരിപ്പു്, സന്ധി, സമാസം ഇവയെപ്പറ്റിയും വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ആവശ്യത്തെ പൂരിപ്പിച്ചു് സംക്ഷേപിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഇക്കാര്യത്തിൽ മലയാളികൾക്കു് ഗുരുഭൂതനായ പ്രഫസർ തമ്പുരാന്റെ പദ്ധതിയെ ഇവിടെയും ശരണീകരിച്ചി

രിക്കുന്നു. പ്രതിപാദനസമ്പ്രദായത്തിലും മറ്റും കാലോചിതങ്ങളായ ഭേദഗതികൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും മുഖ്യാംശങ്ങളിലെല്ലാം അവിടുന്നുതന്നെയാണു പ്രമാണം. അല്പം ചില ഭാഗങ്ങളിൽ അവിടുത്തെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ രൂപം മാറ്റി ക്രമപ്പെടുത്തേണ്ടതായും, അപൂർവ്വം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അവിടുത്തെ മതങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതായും വന്നിട്ടുണ്ട്. അവിടുത്തെ കാലശേഷം ഭാഷയ്ക്കു വന്നിട്ടുള്ള വളർച്ചയും, ഭാഷാവിഷയകമായി നമുക്ക് ഇന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കൂടുതൽ പരിജ്ഞാനവുമാണ് ഇതിനു് ഹേതു. എന്നാൽ, മലയാളഭാഷയ്ക്ക് ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു മുഖ്യ കാരണഭ്രതൻ തമ്പുരാൻതന്നെയെന്നും ഇവിടെ കൃതജ്ഞതാപുരസ്സരം രേഖപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളുന്നു.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിനു പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഔദാര്യപൂർവ്വമായ സ്വീകരണമുണ്ടാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

എന്നു്,

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

അവതാരിക.

സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ രാജശ്രീ പി. കെ. നാരായണപിള്ള അവർകൾ നൂതനമായി നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള 'ലഘുവ്യാകരണം', 'വ്യാകരണപ്രവേശിക' എന്ന രണ്ടു ഗ്രന്ഥങ്ങളെയും വിദ്വജ്ജനസമക്ഷം അവതരിപ്പിക്കാൻ എനിക്കു് അത്യധികമായ സന്തോഷമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനു ശരീരത്തിനുണ്ടായ അസ്വാസ്ഥ്യംനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറിപ്പുകളെ പരിശോധിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ തയാറാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടഭാരം എന്നെ ഏല്പിച്ചതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു് അവതാരകത്വം വഹിക്കുവാൻ ഞാൻ മുതിർന്നതു്.

വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പഠനസൌകര്യത്തെ പുരസ്കരിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകങ്ങൾ രണ്ടും പണ്ഡിതനായ കർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശത്തിനു പൂർണ്ണമായും പര്യാപ്തങ്ങളാണു്. പ്രഫസർ തമ്പുരാന്റെ കാലത്തിനുശേഷം വ്യാകരണാദിശാസ്ത്രങ്ങളിൽ ഇത്ര നിഷ്ണാതനായ ഒരാൾ നമ്മുടെ ഇടയിൽ വേറെ ഇല്ലെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. അദ്ദേഹത്തിൽ നിന്നും ഭാഷയ്ക്കു സിദ്ധിക്കുന്ന അനുഗ്രഹങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നമുക്കു് അങ്ങോട്ടുള്ള കടപ്പാടു് അദ്ദേഹത്തെ നിവേദിപ്പിക്കയേ ഇവിടെ എനിക്കു ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ. കർക്കശവും ദുർഗ്രഹവുമായ വ്യാകരണവിഷയത്തിൽ പ്രവേശി

ക്കുവാൻ ബാലഹൃദയങ്ങൾക്കു് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ പ്രരോചകങ്ങളായി തീരുമെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. ശാസ്ത്രവിഷയകമായും സാഹിത്യവിഷയകമായും പല അമൂല്യരത്നങ്ങൾ ഇനിമേലും ഭാഷയ്ക്കു സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കുമാറു് അദ്ദേഹത്തിനു് ആയുരാരോഗ്യസൗഖ്യങ്ങൾ പ്രദാനംചെയ്തു് ഈശ്വരൻ കൈരളിയെ കടാക്ഷിക്കുമാറാകട്ടെ.

ബീച്ചു ബംഗ്ലോ തിരുവനന്തപുരം
22-ആഗസ്റ്റു്-1936.

എന്നു്,
വി. കൃഷ്ണൻതമ്പി ബി. എ.

വ്യാകരണപ്രവേശിക.

അദ്ധ്യായം ൧.

ഉപോദ്ഘാതം.

കൃത്രിമമായ ചില ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെടുവിച്ചു് ഉള്ളിലുള്ള വിചാരങ്ങളും മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കാൻ മനുഷ്യൻ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഏർപ്പാടാണു ഭാഷ എന്നു പറയാം. അതിദിവ്യമായ ഈ പൊരുമുതൽ മനുഷ്യനു് ഈശ്വരാനുഗ്രഹംകൊണ്ടു സിദ്ധിച്ചതുതന്നെ ആയിരിക്കണം. മറ്റു ജീവികൾക്കു് ഒന്നിനും വശമില്ലാത്ത ഈ ദിവ്യസിദ്ധികൊണ്ടാണു് ഇന്നു മനുഷ്യൻ പ്രപഞ്ചത്തെ കീഴടക്കി ഭരിക്കുന്നതു്. തനിക്കു് അറിവുള്ള സംഗതികളും, ആഗ്രഹമുള്ള കാര്യങ്ങളും ഇന്നവയാണെന്നു് അന്യരെ ധരിപ്പിക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായതു ചില്ലറക്കാര്യമല്ല. ഈ മഹത്തായ അനുഗ്രഹത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ അനുഭവിക്കുന്ന നാം ഭാഗ്യവാന്മാർ തന്നെ.

ഭാഷ ആദികാലങ്ങളിൽ നാം ഇന്നു കാണുന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിപുലമായിരുന്നില്ല. നിത്യപരിചയത്തിലുൾപ്പെടുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അന്യോന്യം ധരിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിവരുന്ന പദങ്ങൾ മാത്രമേ ആരംഭകാലത്തു് ഓരോ ഭാഷ

യാലും ഉണ്ടായിരിക്കും. * നിത്യപരിചയത്തിലുൾപ്പെട്ടന്ന കായ്ക്കുങ്ങളും അക്കാലങ്ങളിൽ വളരെ ചുരുങ്ങിയിരിക്കും. നായാട്ട്, വീട്ടുകായ്ം, ചില്ലറ മത്സരങ്ങളും വഴക്കുകളും ഇതൊക്കെ മാത്രമേ വ്യവഹാരവിഷയമായി കണ്ടിരിക്കു. എന്നാൽ, ക്രമേണ മനുഷ്യന്റെ ലോകപരിചയം വർദ്ധിച്ചു. അവന്റെ ജ്ഞാനം ഗണ്യമായി വികസിച്ചു. പലതിനെപ്പറ്റിയും ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി. പലതും പുത്തനായി കണ്ടുപിടിച്ചു. ഇങ്ങനെ ജ്ഞാനം വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി പലതിനെപ്പറ്റിയും സംസാരിക്കേണ്ട ആവശ്യവും വർദ്ധിച്ചു. അപ്പോൾ ഭാഷയും വളർന്നു. കാട്ടിൽ കണ്ട വൃക്ഷങ്ങൾക്കും ചെടികൾക്കും മൃഗങ്ങൾക്കും പക്ഷികൾക്കും എല്ലാം പേരു കൊടുത്തു. അനേകം തലമുറക്കാലത്തെ വളച്ചുകൊണ്ടായിരിക്കണം ഭാഷയ്ക്ക് ഈ മട്ടു വികാസം സിദ്ധിച്ചതെന്നു നിശ്ചയവുമാണു്.

വെറും സംഭാഷണത്തിൽ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ എത്ര വളർന്നാലും അതിന്റെ വളച്ചുയ്ക്ക് ഒരു അതിരുണ്ടു്. സംഭാഷണം അടുത്തുള്ള ആളിനോടു മാത്രമേ സാധിക്കു. ഓരോരുത്തക്കും അറിവുള്ള കായ്ക്കുങ്ങൾ അയാളുടെ കാലത്തിനു ശേഷം ലോകത്തിനു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകയും ചെയ്യും. ജീവിതകാലത്തുതന്നെ മറ്റു വല്ലവരെയും പഠിപ്പിക്കാമെന്നുള്ള കായ്ം വാസ്തവം തന്നെ. പക്ഷെ, അങ്ങനെ പഠിപ്പിക്കുന്നതായാലും ജ്ഞാനപ്രചരണം വളരെ മന്ദമായും, ചുരുങ്ങിയ സ്ഥലത്തിനുള്ളിലും മാത്രമെ നടക്കു. ഈ പ്രയാസങ്ങളെ തരണംചെയ്യാൻ തക്ക ഒരു സമ്പ്രദായം മനുഷ്യൻ വേഗത്തിൽ കണ്ടുപിടിച്ചു. ചില വരകുകൊണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ അടയാളപ്പെടുത്താമെന്നു മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കി. അങ്ങനെ ഭാഷയെ രേഖപ്പെടുത്താൻ വശ

---

* ആരംഭകാലം എന്നൊന്നു് ആക്കും ഒരു നിശ്ചയവുമില്ല.

മായി. അനേകായിരം വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു് ഓരോരുത്തർ കല്ലിലും മറവും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള കായ്ങ്ങൾ നമുക്കിന്നു കിട്ടുന്നു. ഭാഷയെ അടയാളപ്പെടുത്താൻ പരിശീലിച്ചില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഇങ്ങനെ ഒരാളിന്റെ വിചാരങ്ങളെ വളരെക്കാലം നിലനിറുത്താൻ സാധിക്കുന്നതല്ലല്ലോ. ഇന്നു് അനവധി പുസ്തകങ്ങളുമായി പരിചയപ്പെടുന്ന നമുക്കു രേഖപ്പെടുത്തിയ ഭാഷയുടെ പ്രയോജനമെന്തെന്നു വേഗത്തിൽ മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണു്.

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, സംഭാഷണത്തിലുള്ള ഭാഷയെന്നും, പുസ്തകങ്ങളിലും മറവും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ഭാഷയെന്നും, രണ്ടുവിധം ഭാഷയുണ്ടു്. സംഭാഷണഭാഷയ്ക്കു വാമൊഴി എന്നും, എഴുതിക്കാണിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കു വരമൊഴി എന്നുമാണു വൈയാകരണന്മാർ നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. ശബ്ദത്തെ എഴുതിക്കാണിക്കുന്ന വരകൾക്കു ലിപികൾ എന്നാണു പേർ.

വാമൊഴിയെന്നും വരമൊഴിയെന്നുമുള്ള വ്യത്യാസം ഭാഷ ശബ്ദരൂപത്തിൽ നില്ക്കുന്നോ, എഴുത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ നില്ക്കുന്നോ എന്ന വ്യവസ്ഥ അനുസരിച്ചുള്ളതാണു്. എന്നാൽ ശബ്ദരൂപത്തിലായാലും എഴുതിയ രൂപത്തിലായാലും ഭാഷ ഒന്നുതന്നെ. ഭാഷയ്ക്കു ഭേദം വരുന്നതു ശബ്ദഭേദംകൊണ്ടാണു്. അതായതു് ഒരേ സാധനത്തെ കുറിക്കാൻ നാം ഒരു ശബ്ദവും, വേറൊരു നാട്ടുകാർ ഈ ശബ്ദത്തോടു തീരെ ബന്ധമില്ലാത്ത വേറൊരു ശബ്ദവും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു. ഇങ്ങനെ പരസ്പരം സാമ്യമില്ലാത്ത ശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്ന ഭാഷകളാണു ഭിന്നഭാഷകൾ. 'മരം' എന്നു പറഞ്ഞാലും, അക്ഷരംകൊണ്ടു് എഴുതിക്കാണിച്ചാലും ഭാഷ ഒന്നുതന്നെ. പക്ഷെ, 'മരം' എന്നു പറയുമ്പോൾ നാം ഏതു വസ്തുവിനെ കുറിക്കുന്നുവോ, ആ വസ്തുവിനെ കുറിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഉച്ചരിക്കുന്നു

ശബ്ദം 'റ്റ' എന്നാണു്. അതുകൊണ്ടു്, നമ്മുടെ ഭാഷയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭാഷയും ഭിന്നങ്ങളാണെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ഈ വിധത്തിൽ, പരസ്പരം ഭിന്നങ്ങളായ അനവധി ഭാഷകളും ലോകത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്നുണ്ടു്. നമ്മുടെ ഭാഷയായ മലയാളം കൂടാതെ, ഹിന്ദി, ബംഗാളി, മറാട്ടി, ഗുജറാത്തി, തമിഴു്, കണ്ണാടകം, തുളു തൊട്ടു് അനവധി ഭാഷകളും ഇൻഡ്യയിൽ തന്നെ ഉണ്ടു്. ഇംഗ്ലീഷു്, ജെർമ്മൻ, ഫ്രെഞ്ചു്, ഇറ്റാലിയൻ, സ്പാനിഷു്, ചൈനീസു തൊട്ടു് അനവധി ഭാഷകളും ഇൻഡ്യയ്ക്കു വെളിക്കും ഉണ്ടു്.

ഭിന്നശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യവഹരിക്കുന്ന ഭാഷകളെ ഭിന്നഭാഷകളായി നാം പരിഗണിച്ചല്ലോ. എന്നാൽ, ഇങ്ങനെ ഭിന്നങ്ങളായ ഭാഷകളിൽ ചിലതിനു തമ്മിൽ ആന്തരമായി പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ചില സാമ്യമുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇങ്ങനെ, ആന്തരമായ സാമ്യമുള്ള ഭാഷകളെല്ലാം ഒരേ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണെന്നാണു് ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ പറയുന്നതു്. ഈ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചു് ഇൻഡ്യയുടെ പുരാതനസ്വത്തായ സംസ്കൃതവും, ഇന്നു് ഇൻഡ്യ ഭരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഭാഷയും ഒരേ കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണു്. നമ്മുടെ ഭാഷയായ മലയാളത്തിനും, തമിഴു്, കണ്ണാടകം, തെലുങ്കു് തുടങ്ങിയുള്ള നമ്മുടെ അയൽനാട്ടുകാരുടെ ഭാഷകൾക്കും തമ്മിൽ പല സാമ്യങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഈ ഭാഷകളെല്ലാം ദ്രാവിഡഭാഷാകുടുംബത്തിൽപ്പെട്ട ഭാഷകളാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. മലയാള ഭാഷ തമിഴിന്റെ ഇളയ സഹോദരിയാണെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കാം.

ഏതുഭാഷയും ആദികാലത്തു് വളരെ പരിമിതമായ പദസമ്പത്തോടുകൂടിയതായേ ഇരിക്കയുള്ളൂ എന്നു മുൻപു പറഞ്ഞല്ലോ. ക്രമേണ ഭാഷ വളർന്നുവരും. അപ്പോൾ പല പുതിയ നിയമങ്ങളും ഭാഷയുടെ ഉപയോഗക്രമത്തിൽ വന്നു

ചേരും. വരമൊഴിയുടെ ഉത്ഭവത്തോടുകൂടി നിയമങ്ങൾ വള രെ കൂട്ടുതലാകയുംചെയ്യും. സംഭാഷണത്തിൽ അന്യരെ കായ്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിനു പല ഉപായങ്ങളും ഉണ്ടു്. സാ ധാരണന്മാരുടെ സംഭാഷണംതന്നെ, വെറും സാമാന്യകാ യ്യങ്ങളെപ്പറ്റി ആയിരിക്കും. വലിയ വ്യവസ്ഥ ഒന്നും കൂടാ തെ പദങ്ങളെ അടുക്കിച്ചേർത്ത ചെറിയ വാക്യങ്ങൾകൊണ്ടു കായ്യം പറയും. ശ്രോതാവിനു മനസ്സിലാകാത്തഭാഗം പല പ്രകാരത്തിൽ ആവർത്തിച്ചു പറയും. എന്നാൽ, വരമൊഴി യിലും വലിയ പ്രസംഗങ്ങളിലും ഈ സൗകര്യം ഒന്നും ഇല്ല. വിഷയത്തിന്റെ ഗൗരവമനുസരിച്ചു വിചാരത്തിനു വളച്ചു കെട്ടുകൾ ഉണ്ടാകും. വിചാരത്തിനു വരുന്ന വക്രത ഭാഷയി ലും വ്യാപിക്കും അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ, പ്രത്യേകമായ പല നിയമങ്ങളും അനുസരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ആ നിയമങ്ങളെ അ നുസരിച്ചില്ലെങ്കിൽ സർവ്വസമ്മതമായ അർത്ഥം ഭാഷയിൽ നിന്നും ധരിക്കാൻ വിഷമമാകും. അതുകൊണ്ടു് നിയമങ്ങൾ ആവശ്യമെന്നതന്നെ വരുന്നു. ഒരാൾ ഒരുവിധത്തിലും, മ റെറാരാൾ വേറൊരുപ്രകാരത്തിലും, ഇനിയൊരാൾ മൂന്നാമ തൊരുതരത്തിലും എഴുതിയാൽ എഴുതുന്നവരുടെ ആശയം വായിക്കുന്നവർക്കു ഗ്രഹിക്കാൻ എളുപ്പമല്ല. പൊതുവേ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ചില നിയമങ്ങൾ അനുസരിച്ചു് എഴുതു കയോ, സംസാരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ ആ നിയമങ്ങൾ അറിയാവുന്നവർക്കു് അർത്ഥബോധത്തിനു വിഷമമുണ്ടാക യില്ല. ഭാഷയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഈ നിയമങ്ങളെ പ്രതി പാദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രമാണു വ്യാകരണം. വ്യാകരണം എത്ര മാത്രം ശ്രദ്ധയോടുകൂടി പഠിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ വ്യക്തമായിരിക്കുമല്ലോ.

ഇവിടെ ഒരു ചോദ്യം ഉണ്ടാകാം. നാം വേറൊരുത്ത രുടെ ഭാഷ പഠിക്കുമ്പോൾ വ്യാകരണം പഠിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അതിന്റെ നിയ

മങ്ങൾ നമുക്ക് അറിഞ്ഞുക്കൂടാ. എന്നാൽ, നമ്മുടെ ഭാഷയെപ്പറ്റി എന്തു പുത്തൻ നിയമമാണ് നമുക്കു പഠിക്കാനുള്ളതു്. ബാല്യത്തിലേതന്നെ വീട്ടിലുള്ളവരുടെയും മറ്റും സംസാരത്തിൽനിന്നു നമ്മുടെ ഭാഷ നമുക്കു വശമാകുമല്ലോ. ആ ഭാഷ ഉപയോഗിക്കേണ്ട രീതിയും പ്രയത്നിക്കാതെതന്നെ നമുക്കു വശമാകുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ ഓരോ നാട്ടുകാരും അവരുടെ സ്വന്തം ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം പഠിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. നാം നമ്മുടെ ഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണം വിശേഷിച്ചു പഠിക്കേണ്ടതില്ല. ഇതിനെന്താണു സമാധാനം?

ശരിതന്നെ. ഇതിനു് ഉത്തരം മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണു്. നാം ബാല്യത്തിൽ ഗ്രഹിക്കുന്നതു് അത്യാവശ്യമുള്ള ചില്ലറ സംഗതികളെപ്പറ്റി ചുരുക്കത്തിൽ മറ്റുള്ളവരെ ധരിപ്പിക്കാൻ മാത്രം പര്യാപ്തമായ ഭാഷയാണു്. അതിനു വേണ്ടിടത്തോളമുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ പ്രത്യേകം ശ്രമംക്കൂടാതെ മറ്റുള്ളവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽനിന്നു നാം ധരിക്കുന്നുമുണ്ടു്. അതുപോലും സംസാരിക്കുന്നതിനുതന്നെയും പല നിയമങ്ങളും ബാല്യത്തിൽ നാം പഠിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അന്യർ നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെന്നും സൂക്ഷിച്ചാൽ വെളിവാകും. ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണിക്കാം. കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു 'ഞങ്ങളും', 'നമ്മളും' തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനു കുറച്ചു പ്രയാസമുണ്ടു്. 'ഞങ്ങളേക്കൂടെ കൊണ്ടുപോകണം' എന്നു പറയേണ്ടതിനു പകരം 'നമ്മളെക്കൂടെകൊണ്ടുപോകണം' എന്നു കുഞ്ഞുങ്ങൾ സാധാരണ പറയും. ഇതു കേട്ടാൽ അച്ഛനും അമ്മയും തിരുത്തി പറഞ്ഞുകൊടുക്കും. ഇതുപോലെ മറ്റു് ഉദാഹരണങ്ങളും കണ്ടുകൊള്ളാം. ഇങ്ങനെ അറിയുന്ന നിയമങ്ങൾ ചുരുക്കമായിരിക്കും. അതുതന്നെയും അത്യാവശ്യമായ സംഭാഷണത്തിനുള്ള ഭാഷയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന വിധമേ ആയിരിക്കുന്നുള്ളൂ. നാം വളരുന്നതോടുകൂടി നമ്മുടെ ഭാഷയും വളരും.

അങ്ങനെ വളരുന്ന ഭാഷ നമ്മുടെ നിത്യസംഭാഷണത്തിലു ള്ളതായിരിക്കയില്ല. ആ ഭാഷയെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന നിയമ ങ്ങൾ, അതുകൊണ്ടു്, പ്രത്യേകം അഭ്യസിക്കേണ്ടതായിട്ടത ന്നെ ഇരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സ്വന്തം ഭാഷയാണെന്നുള്ളതു കൊണ്ടു് വിശേഷിച്ചു ലാഭമൊന്നും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. ഏതു ഭാഷയും തെറ്റുകൂടാതെ ഭംഗിയായി ഉപയോഗിക്കണമെ ങ്കിൽ ആ ഭാഷയുടെ വ്യാകരണം അഭ്യസിക്കണമെന്നു നിശ്ചയമാണു്. സ്വഭാഷയെന്നോ, പരഭാഷയെന്നോ ഉള്ള വ്യത്യാസം ഈ അംശത്തിൽ വളരെ ഗണ്യമായ ഒന്നല്ല.

അദ്ധ്യായം ൨.

ഇപ്പോൾ സംസാരിച്ചുപോരുന്നതും, അല്ലാത്തതും എന്നു രണ്ടായി ഭാഷകളെ തരംതിരിക്കാം. ഇംഗ്ലീഷു്, ഫ്രെഞ്ചു്, തമിഴു്, മലയാളം തുടങ്ങിയുള്ള ഭാഷകളെല്ലാം ഇന്നു് ഓരോ ദേശങ്ങളിൽ സംസാരിച്ചുപോരുന്നവയാണു്. എന്നാൽ, സംസ്കൃതം, ഗ്രീക്കു തൊട്ടുള്ള പുരാതനഭാഷകളൊന്നും ഇന്നു സംസാരിച്ചുപോരുന്നില്ല. ആ ഭാഷകൾ വിദ്വാന്മാരുടെ മാത്രം ഭാഷയായി ഇന്നു നിലനില്ക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ഇന്നു സംസാരിച്ചുപോരുന്ന ഭാഷകളെ ജീവത്ഭാഷയെന്നും, അ ല്ലാത്തവയെ മൃതഭാഷയെന്നും പറഞ്ഞുപോരുന്നു. ജീവത് ഭാഷ അനേകലക്ഷം ആളുകളുടെ വ്യവഹാരരൂപത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അനേകം തലമുറകളായി സമ്പാദിച്ചു സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീനസംസ്കാരം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനായി ട്ടാണു് മൃതഭാഷകളെ നാം അഭ്യസിച്ചുപോരുന്നതു്.

അനുദിനം അനേകലക്ഷം ആളുകൾ വ്യവഹാരത്തിനു് ഉപയോഗിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയ്ക്കു നാനാരൂപമായ വ്യത്യാസങ്ങളും വളച്ചുകെട്ടും വരും. ആദ്യം ഏതാനും വ്യക്തികളുടെ സംഭാഷണത്തിൽ മാത്രംവരുന്ന ഒരു മാറ്റം ക്രമേണ വളർന്നുപടർന്നു ഭാഷയെ മുഴുക്കെ ബാധിക്കും. നിമിഷംതോറും ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ മാതിരി മാറ്റങ്ങളെപ്പറ്റി വ്യാകരണത്തിൽ വലിയ നോട്ടമില്ല. ഇന്നത്തെ ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടതു്, വ്യവഹാരരൂപത്തിലുള്ള ഭാഷയുടെ ഗതിയും, സംഭാഷണശൈലിയും, ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളും എല്ലാംകൂടെ വ്യാകരണപരിധിയിൽ ചേർക്കണമെന്നാണു്. സജീവമായ ഭാഷ ഗ്രന്ഥത്തിലുള്ളതല്ല; ആളുകൾ സംസാരിക്കുന്ന രൂപത്തിലുള്ളതാണു്, എന്നാണു് അവരുടെ സിദ്ധാന്തം. വെറും ഗ്രന്ഥഭാഷ ഏതാണ്ടു മൃതഭാഷയ്ക്കു തുല്യമാണെന്നു പറയാം. പരക്കെ സമ്മതി സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളും, ശൈലികളും, പ്രയോഗങ്ങളും, വാചകരീതികളും മാത്രമെ പ്രൗഢന്മാർ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അധികവും ഉപയോഗിക്കുന്നുള്ളൂ. ചിലർ ദേശ്യപ്രയോഗത്തിൽ താല്പര്യം കാണിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും, അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ സംഖ്യ തുലോം ചുരുക്കമാണു്. പുത്തൻപുത്തനായി ഭാഷയിൽ വന്നുചേരുന്ന പദങ്ങളും ശൈലിക്രമങ്ങളും കുറേ നാളത്തേക്കു ഗ്രന്ഥഭാഷയ്ക്കു വെളിക്കുനിന്നെന്നുവരാം; വിദ്വാന്മാർ ആദരിച്ചില്ലെന്നുവരാം. എന്നാൽ, കുറേക്കഴിയുമ്പോൾ, അവയും ഗ്രന്ഥഭാഷാപദത്തിലേക്കു് ഉയരും. ഇതുപോലെതന്നെയാണു ചില ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളുടെ കഥയും. ഇതുകൊണ്ടെല്ലാം സിദ്ധിക്കുന്നതു് വ്യാകരണനിയമങ്ങൾ എല്ലാം ഒരുപോലെ സർവ്വകാലസാധുത്വം ഉള്ളതല്ല എന്നാണല്ലോ. വൈയാകരണൻ ഓരോ കാലത്തും സാധുവെന്നു കല്പിക്കാവുന്ന പ്രയോഗങ്ങളെപ്പറ്റി വിധി ഉണ്ടാക്കുകയും, മറ്റു പ്രയോഗങ്ങളെ അനുകമ്പയോടുകൂടി

യല്ലെങ്കിലും ഉദാസീനമായിട്ടു വീക്ഷിക്കാൻ ശീലിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതാണു്.

മലയാളം ഒരു ജീവത്ഭാഷയായതുകൊണ്ടു മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഇവിടെ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതാണു്. മറെറല്ലാ ജീവത്ഭാഷകളേപ്പോലെതന്നെ ഗ്രാന്ഥികവും വ്യാവഹാരികവും എന്ന ഭേദം നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും ഉണ്ടു്. ഗ്രന്ഥഭാഷ കേരളത്തിൽ ഏതാണ്ടു് ഏകരൂപമാണെന്നു പറയാം. വടക്കരുടെയും തെക്കരുടെയും ഗ്രന്ഥഭാഷയിൽ കാണുന്ന അല്പവ്യത്യാസം ഗണനീയമായ ഒന്നല്ല. എന്നാൽ വ്യവഹാരഭാഷയിൽ വടക്കർക്കും തെക്കർക്കും പ്രകടമായ വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ഈ വ്യവഹാരഭാഷയെപ്പററിയും നിയമങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു് ആശാസ്യമായിരിക്കും. പക്ഷെ, ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു് അതു് അത്ര എളുപ്പമല്ല. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ അങ്ങനെ ഒരു ചർച്ചയ്ക്കു് അവകാശവും ഇല്ല. ഗ്രന്ഥഭാഷയെ മുഖ്യമായി ഗണിച്ചുകൊണ്ടു് ആ ഭാഷയെ ശരിയായി ഉപയോഗിക്കാൻ വേണ്ട നിയമളെന്തെല്ലാമാണെന്നു ചുരുക്കത്തിൽ നിർദ്ദേശിക്കുമാത്രമേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശമുള്ളൂ. ഗ്രന്ഥഭാഷയ്ക്കു വ്യവഹാരഭാഷയ്ക്കുള്ളിടത്തോളം ദേശഭേദമനുസരിച്ചുള്ള വ്യത്യാസമില്ല; ശതവർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ ചില മാററങ്ങൾ ശൈലിയിലും മററും വരുമെന്നല്ലാതെ, കാലപ്പഴക്കത്തിൽവരുന്ന മാററവും ഗ്രന്ഥഭാഷയ്ക്കു വ്യവഹാരഭാഷയേ അപേക്ഷിച്ചു ചുരുക്കമാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഗ്രന്ഥഭാഷയെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള വ്യാകരണമാണു് എളുപ്പമായിട്ടുള്ളതു്. വ്യാകരണപഠനംകൊണ്ടു് നാം ആദ്യമായി ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രയോജനം ഭാഷ ശരിയായി എഴുതാൻ പരിശീലിക്കണമെന്നുള്ളതായതുകൊണ്ടു ഗ്രന്ഥഭാഷയുടെ നിയമങ്ങൾ തന്നെയാണു് മുഖ്യമായി പഠിക്കേണ്ടതെന്നും സിദ്ധിക്കുന്നു.

ഇനിയും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചനാരീതിയെപ്പററി ചുരുക്കമായി നിർദ്ദേശിക്കാം. ലഘുവ്യാകരണത്തിൽനിന്നും

വ്യാകരണശാസ്ത്രത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങൾ നിങ്ങൾ സ്ഥൂലമായി ഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ; ഇനി, വർണ്ണം, അക്ഷരം, അവയുടെ സ്ഥാനാദിവ്യത്യാസമനുസരിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങൾ, ഇവയെപ്പറ്റി ആദ്യമായി ഗണിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. ഭാഷയെ അപഗ്രഥിച്ചു അവസാനം വരുമ്പോൾ വർണ്ണത്തിൽ വന്നു നില്ക്കുമെന്നു ലഘുവ്യാകരണത്തിൽ നിന്നു തന്നെ നിങ്ങൾ പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞല്ലോ. അതുകൊണ്ടാണു് വർണ്ണങ്ങളെപ്പറ്റിത്തന്നെ ആദ്യം പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്. വർണ്ണങ്ങൾ തനിയേ നിന്നോ, ചേർന്നു നിന്നോ അക്ഷരങ്ങളാകുമെന്നും, അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു പദങ്ങളാകുമെന്നും നാം പഠിച്ചു. പദങ്ങളെ, നാമം, സർവ്വനാമം, ക്രിയ, വിശേഷണം, ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്ന പ്രകാരത്തിൽ വിഭജിക്കാമെന്നും നാം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഈ ഓരോ വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും സ്ഥൂലമായി ചിലതെല്ലാംമാത്രമേ ലഘുവ്യാകരണത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. നാമം, ക്രിയ എന്ന ഓരോ വിഭാഗത്തേയും പ്രത്യേകിച്ചെടുത്തു കുറേക്കൂടി വിസ്തരിച്ചു പഠിക്കയാണു് ഇനി ആവശ്യം. പിന്നീടു്, വാക്യങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു് കൂടുതൽ പഠിക്കാനുള്ളതു്. ചെറിയ വാക്യങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നപ്രകാരം മാത്രമേ ലഘുവ്യാകരണത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ പരിചയംകൊണ്ടുതന്നെ വാക്യങ്ങൾ വളരെ നീളാറുണ്ടെന്നു നിങ്ങൾക്കു മനസ്സിലായിരിക്കും. വാക്യങ്ങൾ നിലനിന്ന രീതി എങ്ങനെയാണെന്നും പഠിക്കണം. വാക്യകം തമ്മിൽ ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന പ്രകാരത്തേപ്പറ്റിയും അവസാനമായി പ്രതിപാദിക്കേണ്ടിയിരിക്കും. ഇത്രയുമാണു് ഈ പുസ്തകത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്ന വിഷയങ്ങൾ. ഇതിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞ വർണ്ണം, അക്ഷരം ഇവകൊണ്ടുതന്നെ പ്രക്രമിക്കാം.

അദ്ധ്യായം ൧.

അക്ഷരപ്രകരണം.

ശബ്ദരൂപത്തിലുള്ള അടയാളങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് അന്യോന്യം ആശയങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കാനുള്ള സമ്പ്രദായമാണ് ഭാഷ എന്ന മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. ശബ്ദാത്മകമായ ഭാഷയെ പിരിച്ചു പരിശോധിച്ചാൽ ശബ്ദം വർണ്ണനിർമ്മിതമാണെന്നു കാണാം. വർണ്ണം എന്നു പറയുന്നതു പിരിക്കാൻ പാടില്ലാത്ത ശബ്ദത്തെയാണ്. വർണ്ണങ്ങൾ തനിയേ ഉച്ചരിക്കാവുന്നവയും തനിയേ ഉച്ചരിക്കാൻ പാടില്ലാത്തവയും എന്നു രണ്ടു തരത്തിൽ ഉണ്ട്. തനിയെ ഉച്ചാരണമുള്ള വർണ്ണങ്ങളെ സ്വരം എന്നും, തനിയെ ഉച്ചാരണമില്ലാത്ത വർണ്ണത്തെ വ്യഞ്ജനം എന്നും വ്യാകരണത്തിൽ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. സ്വരം തനിയേ നിന്നാലും സ്വരം വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേർന്നിന്നാലും അക്ഷരമാകും. നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ അക്ഷരങ്ങൾ ചേർത്തു പദങ്ങളെയും പദങ്ങളെക്കൊണ്ടു വാക്യങ്ങളെയും സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു തുടങ്ങിയുള്ള ചില ഭാഷകളിൽ വർണ്ണങ്ങൾ ചേർത്തു നിർമ്മിക്കുന്ന പദങ്ങൾകൊണ്ടു വാക്യം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ഇനിയും മലയാളത്തിൽ എത്ര അക്ഷരങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു നോക്കാം.

സ്വരാക്ഷരങ്ങൾ { അ ഇ ഉ ൠ ഌ എ ഒ
ഹ്രസ്വം { ആ ഈ ഊ ൡ ൡ ഏ ഓ ഐ ഔ

[അം, ഃ] *f*

f ഈ ശബ്ദങ്ങൾ മറ്റ് അക്ഷരങ്ങളോടു ചേർന്നു നിൽക്കും.

വ്യഞ്ജനാക്ഷര ങ്ങൾ നോ

ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ
ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ
ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ
ത	ഥ	ദ	ധ	ന
പ	ഫ	ബ	ഭ	മ
യ	ര	ല	വ	
ശ	ഷ	സ	ഹ	
ള	ഴ	റ	ന	

ഇങ്ങനെ സ്വരവും വ്യഞ്ജനവും ചേത്തു മലയാളത്തിൽ അൻപത്തിമൂന്നു അക്ഷരങ്ങളുണ്ടു്. ഇതിൽ ഌ, ൡ എന്ന രണ്ടു് അക്ഷരങ്ങളുടെ ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങൾ വളരെ ചുരുക്കം പദങ്ങളിലെ വരാറുള്ളൂ. 'കൢപ്തം' എന്ന ഒരു പദത്തിൽ മാത്രമേ 'ൡ' മലയാളത്തിൽ ഉള്ളൂ. അതും 'ക്ലിപ്തം' എന്നും ചിലർ എഴുതിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് 'ൡ' അക്ഷരമാലയിൽനിന്നു പോകേണ്ട കാലമായെന്നു നിർണ്ണയിക്കാം. ഌ, ൡ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുള്ള പദങ്ങൾ നമുക്കില്ലതന്നെ. ഇങ്ങനെ അക്ഷരങ്ങളുടെ അതുകെത്തുക കുറച്ചു കുറഞ്ഞെന്നു സമാശ്വസിക്കാം. പക്ഷെ, ക്ലൃപ്തക്ഷരങ്ങൾകൂടെ അക്ഷരമാലയിൽ ക്ലൃപ്തണമെന്നു വന്നാൽ, നമ്മുടെ അക്ഷരങ്ങളുടെ സംഖ്യ വളരെ വർദ്ധിക്കും.

സ്വരങ്ങളെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ.

മുൻകാണിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരമാലയെപ്പറ്റി ചിലതെല്ലാം പറയാനുണ്ടു്. സ്വരാക്ഷരങ്ങളായി പതിനാറു് അക്ഷരങ്ങളാണല്ലോ ഉള്ളതു്. അവയെ ഹ്രസ്വം എന്നും ദീർഘം എന്നും രണ്ടായി പിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഹ്രസ്വം എന്നാൽ ചുരുങ്ങിയതെന്നും, ദീർഘമെന്നാൽ നീണ്ടതെന്നുമാണു്

അർത്ഥം. ഹ്രസ്വസ്വരം കുറുക്കി ഉച്ചരിക്കണം; ദീർഘസ്വരത്തെ നീട്ടി ഉച്ചരിക്കണം.

'ഉ'കാരത്തെപ്പറ്റി മാത്രം ഒരു വിശേഷകാര്യം ശ്രദ്ധിക്കാനുണ്ട്. ['കാരം' എന്ന ഏതെങ്കിലും ഒരു അക്ഷരത്തോട് ചേർത്താൽ അതു് ആ അക്ഷരത്തിന്റെ പേരാകും. കകാരം, മകാരം എന്നൊക്കെ ഇനിമേൽ നിങ്ങൾക്കു പരിചയപ്പെട്ടും] ഉകാരത്തിനു രണ്ടു് ഉച്ചാരണമുണ്ടു്. ഉകാരത്തിന്റെ തെളിഞ്ഞ ഉച്ചാരണവും, മറഞ്ഞ ഉച്ചാരണവുമായി അവയെ ഗണിക്കണമെന്നാണു് വൈയാകരണന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു്. കണ്ടു, കേട്ടു എന്നതെല്ലാം തെളിച്ചു് ഉച്ചരിക്കേണ്ടതിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. ആണു്, പെണ്ണു്, കാടു്, വീടു് എന്നതെല്ലാം മറഞ്ഞ ഉച്ചാരണത്തിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. മറഞ്ഞ ഉച്ചാരണം കാണിക്കാൻ മുകളിൽ ചന്ദ്രക്കല ഇട്ടുകയാണു് സാധാരണ പതിവു്. തെളിഞ്ഞ ഉകാരത്തിനു് വിവൃതോകാരം എന്നും, മറഞ്ഞ ഉകാരത്തിനു് സംവൃതോകാരമെന്നും വ്യാകരണത്തിൽ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു.

സംവൃതത്തിനു ചിലർ അകാരവും, ചിലർ ഉകാരവും, മറ്റുചിലർ മുകളിൽ ചന്ദ്രക്കലയോടുകൂടിയ ഉകാരവും എഴുതിപ്പോരുന്നു. ചന്ദ്രക്കലയിടുന്ന ഏർപ്പാടാണു് ഇന്നു് അധികംപേരും ആദരിച്ചുപോരുന്നതു്. എങ്കിലും, ഈ സംവൃതസ്വരത്തിനു് പ്രത്യേകം ഒരു ലിപി ഉണ്ടായിരുന്നാൽ കൊള്ളാം. പരമാർത്ഥത്തിൽ സംവൃതോകാരമെന്നു നാം വ്യവഹരിക്കുന്ന ഈ സ്വരം അ, ഇ, ഉ, എ്ന്ന സ്വരങ്ങളെപ്പോലെ ഒരു സ്വതന്ത്രസ്വരമാണെന്നു കല്പിക്കാവുന്നതാണു്. അതിനു് ഉകാരത്തിനോടു സാദൃശ്യമുള്ളതുപോലെ മറ്റു സ്വരങ്ങളോടും സാമ്യമുണ്ടു്. അതിനനുസരിച്ചു് അടുത്തുവരുന്ന സ്വരത്തിൽ അതു ലയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എങ്കിലും, ഇന്നത്തെ നിലയ്ക്കു നമുക്കു് ഈ സ്വരത്തെ

സംവൃതോകാരമായി ഗണിച്ച് ചന്ദ്രക്കല മുകളിൽ കൊടുത്തു് അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന ഏർപ്പാടുതന്നെ പുലർത്തുന്നതാണു സൌകര്യം.

വ്യഞ്ജനങ്ങളെപ്പറ്റി ചില വിവരങ്ങൾ.

വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ മുപ്പത്തേഴാണല്ലോ. * അവയിൽ ആദ്യത്തെ ഇരുപത്തഞ്ചക്ഷരങ്ങളെ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. അതിനു കാരണം ആ അക്ഷരങ്ങൾ ക, ച, ട, ത, പ എന്ന അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളിലായി ഉൾപ്പെടുന്നു എന്നുള്ളതാണു്. 'ക', തൊട്ടു 'ങ' വരെയുള്ള അക്ഷരങ്ങൾതന്നെ പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. ഖ, ഗ, ഘ, ങ, എന്ന നാലക്ഷരങ്ങളും 'ക' കാരത്തോടു വളരെ സാമ്യമുള്ള അക്ഷരങ്ങളാണു്. ച, ട, തുടങ്ങിയ വർഗ്ഗങ്ങളിലും ഇപ്രകാരംതന്നെ കണ്ടുകൊൾക. ഇതുകൊണ്ടാണു് കകാരം തൊട്ടു മകാരംവരെയുള്ള ഇരുപത്തഞ്ചു വ്യഞ്ജനങ്ങളെ ക വർഗ്ഗം, ചവർഗ്ഗം, ടവർഗ്ഗം, തവർഗ്ഗം, പവർഗ്ഗം എന്നു തിരിച്ചു് എഴുതി കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

ഓരോ വർഗ്ഗത്തിലുമുള്ള ആദ്യത്തെ അക്ഷരങ്ങൾക്കു് 'ഖരം' എന്നാണു പേർ പറയുന്നതു്. അതായതു് ക, ച, ട, ത, പ എന്ന ഇതുയും അക്ഷരങ്ങൾ ഖരാക്ഷരങ്ങളാണു്. വർഗ്ഗദ്വിതീയാക്ഷരങ്ങളായ ഖ, ഛ, ഠ, ഥ, ഫ എന്നിതുയും അതിഖരങ്ങൾ. വർഗ്ഗതൃതീയങ്ങളായ ഗ, ജ, ഡ, ദ, ബ എന്നിതുയും മൃദുക്കൾ. വർഗ്ഗത്തിലെ നാലാമത്തെ അക്ഷരങ്ങളായ ഘ, ഝ, ഢ, ധ, ഭ ഇവ ഘോഷാക്ഷരങ്ങൾ. വർഗ്ഗപഞ്ചമങ്ങളായ ങ, ഞ, ണ, ന, മ-കൾ അനുനാസികങ്ങൾ. മൂക്കിന്റെ സഹായംകൂടാതെ ഉച്ചരി

---

* വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളെല്ലാം സൌകര്യത്തിനുവേണ്ടി അകാരം ചേർത്താണു് എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. ഒരു വ്യഞ്ജനം സ്വരംകൂടാതെ നിൽക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നതു് ആ വ്യഞ്ജനത്തെ രേഖപ്പെടുത്തുന്ന ലിപിയുടെ മുകളിൽ ചന്ദ്രക്കല ഇട്ടാണു്. ഉ:— ക്, ഖ്, ഗ്,

ക്കാൻ സാധിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണു് അന്നാസികങ്ങളെന്ന പേരു് ഈ അക്ഷരങ്ങൾക്കുണ്ടായതു്.

മദ്ധ്യമങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ താഴെ കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള അക്ഷരങ്ങൾക്കു് ഒരു പ്രത്യേകതയുണ്ടു്. അവയിൽ സ്വരത്തിന്റെയും വ്യഞ്ജനത്തിന്റെയും സ്വഭാവം ചേർന്നിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടാണു് അവയ്ക്കു മദ്ധ്യമങ്ങൾ എന്ന നാമകരണം ചെയ്തതു്.

ശ, ഷ, സ, ഹ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കു് 'ഊഷ്മാവു്' എന്ന പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഇനിയും ശേഷിക്കുന്നതു് ള, ഴ, റ, ൻ എന്ന നാലു് അക്ഷരങ്ങളാണു്. ഈ അക്ഷരങ്ങൾ മുൻപറഞ്ഞ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നും, മദ്ധ്യമങ്ങൾ, ഊഷ്മാക്കൾ ഇവയിൽനിന്നും ഭിന്നമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മുൻപറഞ്ഞ ചില അക്ഷരങ്ങളോടു് ഇവയ്ക്കു വിദൂരമായ സാമ്യമുണ്ടെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'ൻ' എന്ന അക്ഷരം 'ന'കാരത്തോടു വളരെ അടുത്തതാണെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലൊ. ഉച്ചാരണത്തിലുള്ള അല്പമായ വ്യത്യാസം മാത്രം ഒഴിച്ചാൽ, മറുകാര്യങ്ങളിലെല്ലാം 'ന'കാരവും, 'ൻ'കാരവും തുല്യമാണു്. ള, ഴ, റ എന്ന മൂന്നക്ഷരങ്ങളും ശേഷിക്കുന്നു. ഇതു മൂന്നും അവ്യവസ്ഥിതമായി മാറിമാറി ഒരേ വാക്കിൽ ഹീനജാതിക്കാരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമാകും. 'റ'കാരത്തിനു രേഫത്തോടുള്ള ബന്ധം പ്രത്യക്ഷമാണു്. 'ള'കാരത്തിനു 'ല'കാരവുമായി ചേർച്ചയുണ്ടു്. 'ഴ'കാരവും 'ള'കാരവും ക്രൂട്ടിക്കുഴയ്ക്കുന്ന ഏർപ്പാടു് ഹീനജാതിക്കാർക്കു സാധാരണവുമാണു്. പഴം, പളം, വാഴ, വാള എന്ന വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങൾ അവരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ ധാരാളം കാണാറുണ്ടു്. ഴകാരം ഷകാരത്തിനു പകരം നിൽക്കും. ഭോഷൻ, പോഴൻ, ഈഷൽ, ഈഴൽ, എന്ന വ്യത്യസ്തരൂപങ്ങളിൽനിന്നു് ഈ തത്വം വെളിപ്പെടും.

വ്യഞ്ജനങ്ങളെ തരംതിരിച്ചു ഒരു പട്ടികയായി താഴെ കാണിക്കുന്നു.

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.

വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങൾ						മധ്യമങ്ങൾ	ഊഷ്മാക്കൾ	ശേഷം
	വർഗ്ഗം ക	വർഗ്ഗം ച	വർഗ്ഗം ട	വർഗ്ഗം ത	വർഗ്ഗം പ			
ഖരങ്ങൾ	ക	ച	ട	ത	പ	യ ര ല വ	ശ ഷ സ ഹ	ള റ ഴ ണ
അതിഖരങ്ങൾ	ഖ	ഛ	ഠ	ഥ	ഫ			
മൃദുക്കൾ	ഗ	ജ	ഡ	ദ	ബ			
ഘോഷങ്ങൾ	ഘ	ഝ	ഢ	ധ	ഭ			
അനുനാസികങ്ങൾ	ങ	ഞ	ണ	ന	മ			

വ്യഞ്ജനങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിലുള്ള രീതിയനുസരിച്ചു പൊതുവേ രണ്ടായി തിരിക്കാം. അനുനാസികങ്ങളും ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളും ഊഷ്മാവുകളും ദ്ധ്വോച്ചാരണമുള്ളവയാണു്. അതുകൊണ്ടു് അതുയും അക്ഷരങ്ങൾക്കു് ദ്ധ്വങ്ങളെന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽ പഞ്ചമങ്ങളായ അനുനാസികങ്ങളും, മദ്ധ്യമാക്ഷരങ്ങളും ശിഥിലോച്ചാരണമുള്ളവയാണു്. ശിഥിലം എന്നാൽ അയഞ്ഞതു് എന്നാണു് അർത്ഥം. അതുകൊണ്ടു് ആ അക്ഷരങ്ങളെ ശിഥിലങ്ങളെന്നു വിളിക്കുന്നു. ദ്ധ്വങ്ങളെന്നും, ശിഥിലങ്ങളെന്നും ഉള്ള വിഭാഗം സംസ്കൃതത്തിലുള്ള വ്യഞ്ജനവിഭാഗത്തെയും കൂടി പരാമർശിക്കുന്നതാണു്.

'ഹ'കാരത്തെ ദ്ധ്വാക്ഷരങ്ങളുടെ കൂടെയും ശിഥിലാക്ഷരങ്ങളുടെകൂടെയും സന്ധികൃയ്യുംപോലെ ചേർത്തു വൈയാകരണന്മാർ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടു്. അതുപോലെതന്നെ, ഹകാരത്തെ ഊഷ്മാവുകളിൽ ഉൾപ്പെട്ടതിയും ഉൾപ്പെട്ടത്താതെയും കണക്കാക്കാറുണ്ടു്. ഹകാരം ഹകാരത്തിന്റെ ഒരു ഭേദമാണെന്നു സൂക്ഷ്മപരിശോധനയിൽ വ്യക്തമാകും. എങ്ങനെയാണു് അവയ്ക്കുതമ്മിലുള്ള ബന്ധം എന്നു കാണിക്കുക ഈ വ്യാകരണത്തിന്റെ പരിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ട

ന്നതല്ല. * ഹകാരത്തെ ഊഷ്മാവുകളുടെ ക്രൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനു വിരോധമില്ല. ഊഷ്മാവുകളും വർഗ്ഗാക്ഷരത്തിൽ ചേരുന്നതാണെന്നു വ്യഞ്ജനങ്ങളുടെ സ്ഥാനഭേദത്തെപ്പറ്റി മേൽ പറയുമ്പോൾ വ്യക്തമാകുന്നതാണു്. ക, ഖ, ഗ, ഘ, ങ, ഹ, എന്നു കവർഗ്ഗം; ച, ഛ, ജ, ഝ, ഞ, ശ എന്നു ചവർഗ്ഗം; പ, ഫ, ബ, ഭ, മ—എന്നു പവർഗ്ഗം; പവർഗ്ഗത്തിൽ ഊഷ്മാവിന്റെ സ്ഥാനത്തു നമുക്കു് അക്ഷരമില്ല; ട, ഠ, ഡ, ഢ, ണ, ഷ എന്നു ടവർഗ്ഗം; ത, ഥ, ദ, ധ, ന, സ എന്നു തവർഗ്ഗം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ, ഓരോ വർഗ്ഗത്തിനും ഖരം, അതിഖരം, മൃദു, ഘോഷം, അനുനാസികം, ഊഷ്മാവു് എന്നു് ആറുഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു കാണാം. പവർഗ്ഗത്തിനുമാത്രം ഊഷ്മാവില്ലെന്നു നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കു ഒരു കുറവുണ്ടു്. സ്ഥാനസാമ്യംകൊണ്ടു് ഊഷ്മാവുകളെ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളോടു ചേർത്തു പഴയ വൈയാകരണന്മാർ വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടു്. പക്ഷേ ഊഷ്മാക്കളെ വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളിൽ അവർ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നില്ല. നമ്മുടെ പുതിയ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ചുള്ള വ്യഞ്ജനവിഭാഗപ്പട്ടിക താഴെ കാണിക്കാം.

---

* മറ്റു ഊഷ്മാവുകളായ ശ ഷ സ എന്ന അക്ഷരങ്ങളും ഇതുപോലെ മറ്റു വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളോടു ബന്ധമുള്ളവയാണെന്നു സ്ഥാപിക്കാവുന്നതാണു്. 'ശ' ചകാരത്തോടും, 'ഷ', ടകാരത്തോടും, 'സ' തകാരത്തോടും വർഗ്ഗസാമ്യമുള്ള അക്ഷരങ്ങളാണു്. ഇതുപോലെ പവർഗ്ഗത്തിനു് ഒരു ഊഷ്മാവു് ഉണ്ടായിരിക്കാവുന്നതാണു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ 'ഫാദർ' എന്ന പദത്തിലെ ആദ്യക്ഷരം പവർഗ്ഗോഷ്മാവായി ഗണിക്കാവുന്നതാണു്. ഈ അക്ഷരം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഇല്ല.

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.

വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങൾ.

	—	ഖരം	അതിഖരം	മൃദു	ഘോഷം	അനുനാസികം	ഉഷ്മാവു	മദ്ധ്യമം	മറ്റുള്ളവ
ക വർഗ്ഗം	ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ	ഹ			
ച വർഗ്ഗം	ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ	ശ	യ		
ട വർഗ്ഗം	ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ	ഷ	ര		റ ഴ
ത വർഗ്ഗം	ത	ഥ	ദ	ധ	ന	സ	ല		ള ണ
പ വർഗ്ഗം	പ	ഫ	ബ	ഭ	മ	(ഫ്)	വ		

ഈ പട്ടികയനുസരിച്ചു പവർത്തിനമാത്രം ഉഷ്മാവില്ലെന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഇനിയും ദൃഢങ്ങളെയും ശിഥിലങ്ങളെയും വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുന്ന ഒരു പട്ടിക താഴെ കൊടുക്കാം:—

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.

ദൃഢം					ശിഥിലം	മറ്റുള്ളവ
ക	ഖ	ഗ	ഘ	ഹ	ങ	
ച	ഛ	ജ	ഝ	ശ	ഞ യ	
ട	ഠ	ഡ	ഢ	ഷ	ണ ര	റ ഴ
ത	ഥ	ദ	ധ	സ	ന ല	ള ണ
പ	ഫ	ബ	ഭ	—	മ വ	

ii. സ്വയം ഉച്ചാരണമുള്ള ചില വ്യഞ്ജനങ്ങൾ.

വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സ്വരസഹായത്തോടുകൂടിയാണല്ലോ സാധാരണ നില്ക്കാറുള്ളതു്. ചില വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ തനിച്ചും നില്ക്കാറുണ്ടു്. അവയ്ക്കു ചില്ലുകൾ എന്നാണു വ്യാകരണത്തിൽ പേർ പറയുന്നതു്. ണ്, ന്, ർ, ല്, ള്, ഴ്, എന്ന വ്യഞ്ജനങ്ങൾ ചില്ലുകളായി നില്ക്കും. ൺ, ൻ, ർ, ൽ, ൾ എന്നാണു് അവയ്ക്കുള്ള ലിപികൾ. 'ള'കാരത്തിനും, 'ഴ'കാരത്തിനും 'ൾ' എന്ന ഒരു ചില്ലുതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈ അക്ഷരങ്ങളൊഴിച്ചുള്ള വ്യഞ്ജനങ്ങൾ

സ്വരസഹായം ക്രൂടാതെ ഒരു പദത്തിൽ നിന്നാൽ അതി ന്റെക്രൂടെ സംവൃതോകാരം ചേത്തു പറക പതിവാണു്. ചില്ലുകളോട്ട സംവൃതം ചേത്തും ചേക്കാതെയും ഉപയോ ഗിക്കാം.

പെൺ	പെണ്ണ്.
പൊൻ	പൊന്നു്.
നീർ	നിരു്.
കൽ	കല്ലു്.
എ്യം	എ്യള്ളു്.

ഇവിടെ ഒരു കായ്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. സംവൃതം ചേത്ത രൂപങ്ങളിൽ ചില്ലുകഠം ഇരട്ടിക്കുന്നു. എന്നാൽ സംവൃതം ചേത്താലും ചില്ലുകഠം ഇരട്ടിക്കാതെ നില്ക്കാം.

തുൺ	തുണു്
ആൺ	ആണു്.
പേൻ	പേനു്.
കാൽ	കാലു്.
തേഠം	തേള്ളു്.

ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നതു മുമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന സ്വരം ഹ്രസ്വമാണെങ്കിലേ പുറകിലെ ചില്ലു് ഇരട്ടിക്കൂ എന്നാ ണു്. മുമ്പിൽ ദീർഘസ്വരം വന്നാൽ ചില്ലു് ഇരട്ടിക്കയില്ല. മുമ്പിൽ ഒന്നിലധികം അക്ഷരങ്ങളുണ്ടായാലും ചില്ലു് ഇരട്ടി ക്കയില്ല.

ഉ:—	കരഠം	കരള്ളു്
	അവൻ	അവനു്
	അവൽ	അവലു്
	തകിൽ	തകിലു്.

iii. സ്ഥാനഭേദം.

സ്വരങ്ങളെയും വ്യഞ്ജനങ്ങളെയും വേർതിരിച്ചു നാം പഠിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും, ഓരോ അക്ഷരവും ഉച്ചരിക്കുമ്പോൾ മുഖത്തുള്ള ഏതേതു് അവയവങ്ങളാണു പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്നു പരിഗണിക്കാം. നാം ഉച്ചരിക്കുന്ന ഓരോ പദവും മുഖത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുന്നുവെന്നു സാമാന്യമായി നമുക്കറിയാം. നാക്കിനെ പലപ്രകാരത്തിൽ വളയ്ക്കുകയും തിരിക്കയും ചെയ്യാറുണ്ടെന്നും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കും. ഇതിൽ ക്രൂടതലൊന്നും ശബ്ദജനനത്തിനു് ആധാരമായ അംഗങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തിയെപ്പറ്റി സാധാരണ ആലോചിക്കാറില്ല. എന്നാൽ വ്യാകരണത്തിൽ ഈ വിഷയം പ്രധാനമായതാണു്. അതുകൊണ്ടു് അതിനെപ്പറ്റി ചിലതു പ്രസ്താവിക്കാം.

അടിവയറ്റിൽനിന്നു് ഉയർന്നുവരുന്ന ശ്വാസം കണ്ഠത്തിൽക്കൂടെ പുറപ്പെട്ടു നാക്കിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിനനുസരിച്ചു വായ്ക്കുള്ളിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ചുണ്ടു്, മൂക്കു്, പല്ലു് ഈ ബാഹ്യാവയവങ്ങളിലും തട്ടി വെളിക്കു വരുന്നു. ക. ഉള്ളിൽനിന്നു പൊങ്ങിവരുന്ന ശബ്ദം കണ്ഠത്തെ പ്രധാനകേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ടു വെളിക്കു വരാം. ഖ. അല്ലെങ്കിൽ നാക്കിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി താലുവിൽ [മേലണ്ണാക്കിൽ] തട്ടി പുറപ്പെടാം. ന. അഥവാ കുറേക്കൂടെ ഉയർന്നാക്കു നട്ടം നിറുത്തി അതിന്റെ അഗ്രം അണ്ണാക്കിൽ തൊടുവിച്ചുകൊണ്ടു ശബ്ദം വെളിക്കു വിടാം. ര. നാവിന്റെ അഗ്രം പല്ലുകളിൽ തൊടത്തക്കവണ്ണം ആക്കിക്കൊണ്ടു

ശബ്ദം പുറപ്പെട്ടുവിക്കാം. ൪. അവസാനമായി ചുണ്ടുകൾ രണ്ടും ചേർത്തുവച്ചുകൊണ്ടു പിന്നീടു വിടർത്തി ശബ്ദത്തെ വെളിക്കു വിടാം. ഇങ്ങനെ ശബ്ദങ്ങളെ പുറപ്പെട്ടുവിക്കുമ്പോൾ പ്രധാനമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന അവയവങ്ങളെ അനുസരിച്ചു് അവയെ വൈയാകരണന്മാർ അഞ്ചുപ്രകാരത്തിൽ വിഭജിക്കുന്നു. മൂക്കിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടി ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ഈ അഞ്ചു വർഗ്ഗങ്ങളിലും ഉള്ളതുകൊണ്ടു് അവയെ അതാതു വർഗ്ഗങ്ങളോടു ചേർത്തു വ്യവഹരിക്കുന്നു. സ്വരങ്ങളെയും വ്യഞ്ജനങ്ങളെയും ജനനസ്ഥാനമനുസരിച്ചു വിഭജിക്കാവുന്നതാണു്. 'അ' 'ആ' ഈ രണ്ടു സ്വരങ്ങളും കണ്ഠത്തിൽ നിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. 'ഇ', 'ഈ' എന്നു രണ്ടു സ്വരങ്ങളും താലുവിൽ തട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്നു. [അടിക്കു കൊടുക്കുന്ന പട്ടികയിൽനിന്നു മറ്റു സ്വരങ്ങളുടേയും സ്ഥാനം കണ്ടുകൊൾകെ.] ഇതുപോലെ വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ ക വർഗ്ഗം കണ്ഠത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. ച വർഗ്ഗം താലുവിൽനിന്നു്; ട വർഗ്ഗം മൂർദ്ധാവിൽനിന്നു്; ത വർഗ്ഗം ദന്തത്തിൽ തട്ടി; പ വർഗ്ഗം ചുണ്ടുകളെ ആശ്രയിച്ചും.

1. കണ്ഠത്തിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ കണ്ഠ്യങ്ങൾ.
   അ ആ ക വർഗ്ഗം ഹ.

2. താലുവിൽനിന്നു പുറപ്പെടുന്നവ താലവ്യങ്ങൾ.
   ഇ ഈ ച വർഗ്ഗം യ ശ.

3. മൂർദ്ധാവിൽ തട്ടി പുറപ്പെടുന്നവ മൂർദ്ധന്യങ്ങൾ.
   ഋ ൠ ട വർഗ്ഗം ര റ ഷ [ള, ഴ].

4. ദന്തത്തിൽ നാവുതട്ടി പുറപ്പെടുന്നവ ദന്ത്യങ്ങൾ.

ത ഥ ദ ധ ന ല സ [ണ] *

5. ചുണ്ടുകൾ [ഓഷ്ഠങ്ങൾ] ചേർത്തു പിന്നീടു വിടർത്തി ഉച്ചരിക്കുന്നവ ഓഷ്ഠ്യങ്ങൾ.

ഉ ഊ പ വർഗ്ഗം വ.

ഈ പട്ടികയിൽ ചേരാത്തതായി എ, ഏ, ഐ, ഒ, ഓ, ഔ എന്ന ആറ് അക്ഷരങ്ങളുണ്ട്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്ന് അക്ഷരങ്ങൾക്കു കണ്ഠ്യങ്ങളുടെയും താലവ്യങ്ങളുടെയും സ്വഭാവം ഉണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അവയെ കണ്ഠതാലവ്യങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഒ, ഓ, ഔ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്ക് കണ്ഠ്യത്തിന്റെയും ഓഷ്ഠ്യത്തിന്റെയും സ്വഭാവമുള്ളതുകൊണ്ട് കണ്ഠ്യോഷ്ഠ്യങ്ങൾ എന്നു പേർ പറയുന്നു.

ഈ പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെല്ലാം ഒരു പട്ടികയായി താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

---

* 'ണ' തുടങ്ങിയ അക്ഷരങ്ങളെ വർത്സ്യം എന്ന ഒരു പുതിയ ഇനത്തിൽ ചേർക്കണം പരമാർത്ഥത്തിൽ വ്യവഹരിക്കേണ്ടതു്.

വർഗ്ഗങ്ങൾ	സ്വരങ്ങൾ		വ്യഞ്ജനങ്ങൾ							
	ഹ്രസ്വം	ദീർഘം	ചവർ	അതിചവർ	മൃദു	ശ്വാസം	അനുനാസികം	ഊഷ്മാവ്	മദ്ധ്യമം	മറാഠി ള
കണ്ഠ്യം	അ	ആ	ക	ഖ	ഗ	ഘ	ങ	ഹ	—	—
താലവ്യം	ഇ	ഈ	ച	ഛ	ജ	ഝ	ഞ	ശ	യ	—
മൂർദ്ധന്യം	ഋ	ൠ	ട	ഠ	ഡ	ഢ	ണ	ഷ	ര	റ ള ഴ
ദന്ത്യം	ഌ	ൡ	ത	ഥ	ദ	ധ	ന	സ	ല	ണ *
ഓഷ്ഠ്യം	ഉ	ഊ	പ	ഫ	ബ	ഭ	മ	—	വ	—
കണ്ഠതാലവ്യം	എ	ഏ ഐ	—	—	—	—	—	—	—	—
കണ്ഠൗഷ്ഠ്യം	ഒ	ഓ ഔ	—	—	—	—	—	—	—	—

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY

ഇതിൽ അകാരത്തെപ്പറ്റി മാത്രം അല്പം പറയാനുണ്ട്. പട്ടികയിൽ അകാരത്തെ കണ്ഠ്യസ്വരമായിട്ടേ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എങ്കിലും, മലയാളത്തിലെ രീതി അനുസരിച്ച് അകാരത്തെ താലവ്യമായും, ഓഷ്ഠ്യമായും ക്രമേ കരുതേണ്ടതാണ്.

പറ + ഉന്നു = പറയുന്നു.

തട + ഉന്നു = തടവുന്നു.

ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ഉദാഹരണത്തിലെ അകാരം താലവ്യവും, രണ്ടാമത്തേതിലെ 'അ' ഓഷ്ഠ്യവുമാണ് എന്നു് 'യ' എന്നും, 'വ' എന്നും ഉള്ള ഇടനിലകളെക്കൊണ്ടു് ഊഹിക്കാം.

ഈ പട്ടികയിൽ ചേരാത്ത രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾകൂടെ ഭാഷയിലുണ്ടു്. 'അം, അഃ' എന്നപോലെ ഉള്ളവയാണു്. 'അം, അഃ' എന്നവയിലെ 'അ' ഒഴിച്ചുള്ള അംശത്തെ മാത്രമേ ഇവിടെ പരാമർശിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇവയിൽ 'അം' എന്നതിനു് അനുസ്വാരം എന്നും, 'അഃ' എന്നതിനു വിസർഗ്ഗം എന്നും പേരുകൾ. ഒരു് അക്ഷരത്തിനു പിറകിൽ 'ം' എന്നിട്ടാൽ അനുസ്വാരം; 'ഃ' എന്നിട്ടാൽ വിസർഗ്ഗം. 'ദുഃഖം' എന്നതിൽ 'ദു' കഴിഞ്ഞിട്ടു വിസർഗ്ഗം. 'ഖ' കഴിഞ്ഞിട്ടു് അനുസ്വാരം.

ശബ്ദവിഭജനം.

ഇനിയും നമുക്കു് അക്ഷരങ്ങൾ ചേർന്നു് ഉണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു വിസ്തരിച്ചു പഠിക്കേണ്ടതു്, ശബ്ദ

മെന്നാൽ പ്രത്യേകമായ അത്ഥമുള്ള അക്ഷരമെന്നോ അക്ഷരസമൂഹമെന്നോ ആണു് ഇവിടെ വിവക്ഷിക്കുന്നതു്. ഇപ്രകാരമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ചേന്നാണു് വാക്യങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു്. നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ വാക്യങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുനോക്കിയാൽ അവയിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം ചില വലിയ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നതായിക്കാണാം. ആ വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി ലഘുവ്യാകരണത്തിൽനിന്നു നിങ്ങൾ പഠിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സൗകര്യത്തിനായി അവയെ ഇവിടെ കാണിക്കാം.

1. നാമം.
2. സർവ്വനാമം.
3. കൃതി.
4. വിശേഷണം.
5. ഗതി.
6. ഘടകം.
7. വ്യാക്ഷേപകം.
8. കേവലം.

ഈ ഓരോ വിഭാഗത്തെപ്പറ്റിയും ചുരുക്കമായി ചിലതു പറയാനുണ്ടു്. ഒരു വാക്യം പൂർണ്ണമായ ഒരു ആശയത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശബ്ദസമൂഹമാണു്. അതായതു് ഒരു വാക്യത്തിൽ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെപ്പറ്റി ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞിരിക്കണം. അപ്പോൾ എന്തെങ്കിലും ഒന്നിനെ കുറിക്കാൻ ഒരു ശബ്ദവും, അതിനെപ്പറ്റി എന്തു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്ന വേറൊരു ശബ്ദവും അവശ്യം വേണമെന്നു വരുന്നു. ഇതിൽ ഒന്നിനെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കു

ന്ന ശബ്ദം അതിന്റെ പേരായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഒന്നിന്റെ പേരായി നില്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനാണ് നാമം എന്ന പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു്. ലോകത്തിൽ ജീവനുള്ളതും ഇല്ലാത്തതും ആയ സകലതിനും പേർ ഉണ്ടു്. ഈ ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം നാമങ്ങളാണു്. നാമശബ്ദങ്ങളുടെ അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി മേൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണു്.

ഒന്നിന്റെ വ്യാപാരത്തെപ്പറ്റി സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശബ്ദവും വാക്യത്തിൽ ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. വ്യാപാരത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ കൃതി എന്നു വിളിക്കുന്നു. സകല ചരാചരങ്ങൾക്കും ഓരോ വ്യാപാരമോ സ്ഥിതിവിശേഷമോ ഉണ്ടു്. ഈ വ്യാപാരത്തെയും സ്ഥിതിയേയും കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം കൃതി ശബ്ദങ്ങളാണു്.

'കൃതി'ശബ്ദത്തെക്കാളും മുമ്പിൽ പട്ടികയിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള സർവ്വനാമശബ്ദങ്ങൾ 'നാമ'ങ്ങൾക്കു പകരം നില്ക്കുന്നവയാണു്. ഏതു നാമത്തിനു പകരവും നില്ക്കുമെന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ആ ശബ്ദങ്ങളെ സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഇനിയും ഒരു ജാതി ശബ്ദങ്ങൾ നാമത്തോടും കൃതിയോടും ചേർന്നിട്ടു് അവയുടെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുകയും ഭേദപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. 'നല്ല കുട്ടി വേഗം പഠിക്കുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'നല്ല' എന്ന ശബ്ദം 'കുട്ടി'യെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. 'വേഗം' എന്ന ശബ്ദം 'പഠിക്കുന്നു' എന്നതിനേയും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ വേ

റൊരു ശബ്ദത്തോടു ചേർന്നു നിന്ന് അവയുടെ അർത്ഥത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ വിശേഷണങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

നാമം, സർവ്വനാമം, കൃതി, വിശേഷണം എന്നു നാലിനം ശബ്ദങ്ങൾ മാത്രമേ അർത്ഥമുള്ളവയായി ഭാഷയിലുള്ളൂ. ഈ ശബ്ദങ്ങളെ വാചകശബ്ദങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. 'വാചകം' എന്നാൽ വചിക്കുന്നതു്, അർത്ഥമുള്ളതു് എന്നാണു വിവക്ഷ. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്ന ശേഷം നാലിനം ശബ്ദങ്ങളും മുൻപറഞ്ഞ ശബ്ദങ്ങളിൽ ചിലതിനോടു ചേർന്നു നിന്നുകൊണ്ടോ, സ്വതന്ത്രമായി നിന്നുകൊണ്ടോ ശബ്ദങ്ങൾക്കും വാക്യഭാഗങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിക്കുകയും, ചില അർത്ഥവിശേഷങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുകയും മാത്രമാണു ചെയ്യുന്നതു്. അതുകൊണ്ടു് ഈ ശബ്ദങ്ങളെ എല്ലാം കൂടെ ചേർത്തു ദ്യോതകങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. ദ്യോതകശബ്ദത്തിനു ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതു്—സംബന്ധത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്—എന്നു് അർത്ഥം.

ഗതി മുഖ്യമായി ഒരു നാമത്തോടു ചേർന്നുനിന്നുകൊണ്ടു് ചില പ്രത്യേകബന്ധങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. നാമത്തോടു നേരിട്ടല്ല, നാമത്തോടു ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളോടാണു ഗതി ചേരുന്നതു്. വിഭക്തിപ്രത്യയം എന്താണെന്നു നാമത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ഉപരിവിചാരണയിൽ വ്യക്തമാകും. ഗതി രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ ചേർക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. ഒന്നുകൂടെ നിഷ്കൃഷ്ടമായി പറയുകയാണെങ്കിൽ ഒരു നാമത്തെ മറ്റൊരു ശബ്ദത്തോടു ചേർക്കുകയാണു ചെയ്യു

ന്നതു്. മറ്റുശബ്ദങ്ങളെ തമ്മിൽ ചേർക്കുന്ന ഗതികവും വളരെ ചുരുക്കമാണു്.

ഘടകം രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ തമ്മിൽ ചേർക്കുന്നു.

രാമൻ വന്നു. കൃഷ്ണൻ വന്നു=രാമനും കൃഷ്ണനും വന്നു.
രാമൻ വന്നു. കൃഷ്ണൻ പോയില്ല=രാമൻ വന്നെങ്കിലും കൃഷ്ണൻ പോയില്ല.

കുഞ്ഞു വീണു. ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞു=കുഞ്ഞുവീണെന്നു ഗോവിന്ദൻ പറഞ്ഞു.

ഈ വാക്യങ്ങളിൽ 'ഉം', 'എങ്കിലും', 'എന്നു', എന്നുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ വാക്യങ്ങളെ ഘടിപ്പിക്കുന്നതു കാണുക.

ദ്യോതകശബ്ദങ്ങളിൽ മൂന്നാമത്തേതു വ്യാക്ഷേപകമാണു്. വ്യാക്ഷേപകം സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്നു. അർത്ഥമുള്ള ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത മനോവികാരങ്ങളെ വെളിപ്പെടുത്തുകയാണു് ഈ ശബ്ദം ചെയ്യുന്നതു്. 'അയ്യോ! കഷ്ടം!' തുടങ്ങിയുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ നിത്യസംഭാഷണത്തിൽ പലതവണയും നിങ്ങൾ കേട്ടിരിക്കുമല്ലൊ. ഇവയാണു വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.

ഇനി ശേഷിക്കുന്നതു 'കേവലം' എന്ന ഒരു ജാതിമാത്രമാണു്. 'ഏ', 'ഓ' എന്നു രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളാണു് ഈ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതു്.

ഉ:— പോയേ തീരു.

അവനെ കണ്ടോ?

രാമനേ വരാവൂ.

അവനോ ഇവനോ?

ഇങ്ങനെ ശബ്ദവിഭാഗങ്ങളെ ചുരുക്കത്തിൽ വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. വാചകദ്യോതകഭേദങ്ങളെ ഒരു പട്ടികയായി താഴെ കാണിക്കാം:—

ഇനിയും വാചകശബ്ദങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പം പറയാനുണ്ട്. വിശേഷിച്ചും നാമം, സർവ്വനാമം, കൃതി ഇവയെപ്പറ്റി. നിങ്ങൾ ഒരേ നാമശബ്ദമോ ക്രിയാശബ്ദമോ തന്നെ പല രൂപത്തിലും കണ്ടിരിക്കും. രാമൻ, രാമന്റെ, രാമനോട്ട് എന്നും, പോകും, പോയി, പോകാൻ എന്നും ഉള്ള നാമക്രിയാപദങ്ങളുടെ രൂപഭേദം കാണുക. സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിയാൽ രൂപഭേദം ശബ്ദത്തിന്റെ അന്ത്യഭാഗത്തിൽ മാത്രമാണ് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു കാണാം.

രാമൻ	പോകും
രാമന്റെ	പോയി
രാമനോട്ട്	പോകാൻ

ഇതിൽ 'രാമ' എന്നും 'പോ' എന്നും മാറാതെ നില്ക്കുന്നു. മാറാതെ നിൽക്കുന്ന ഭാഗത്തിനു 'പ്രകൃതി' എന്നും, മാറുന്ന ഭാഗത്തിനു 'പ്രത്യയം' എന്നും പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയും പ്രത്യയവും ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു 'പദം' എന്നു പറയുന്നു. നാമങ്ങളോടും ക്രിയകളോടും പല പ്രത്യയങ്ങളും ചേരും. ചില അർത്ഥഭേദങ്ങളെ കാണിക്കുന്നതിനായിട്ടാണു പ്രകൃതിയിൽ പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതു്. കുറിക്കുന്നതു് ആണോ, പെണ്ണോ, നപുംസകമോ, എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു് നാമത്തോടു് ഒരുതരം പ്രത്യയം ചേർക്കാറുണ്ടു്. അവയെ 'ലിംഗപ്രത്യയം' എന്നു വിളിക്കുന്നു. നാമം കുറിക്കുന്ന വസ്തു ഒന്നോ പലതോ എന്നു കാണിക്കുന്നതിനു വേറൊരുതരം പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടു്. 'വചനപ്രത്യയങ്ങൾ' എന്നാണു് അവയുടെ പേർ. നാമത്തിനു വേറൊരു നാമത്തോടോ, ക്രിയയോടോ ഉള്ള ബന്ധം കുറിക്കുന്നതിനു് ഒരുതരം പ്രത്യയങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്. അവയുടെ പേർ 'വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ' എന്നാണു്. നാമത്തെ സംബന്ധിച്ചു് ഈ മൂന്നുതരം പ്രത്യയങ്ങളേ ഉള്ളു.

നാമങ്ങളോടു ചേരുന്ന പ്രത്യയങ്ങളെല്ലാം സർവ്വനാമങ്ങളോടും ചേരും. ക്രിയകളോടും ഇതുപോലെ പല പ്രത്യയങ്ങളും ചേരുന്നുണ്ടു്. ക്രിയയെപ്പറ്റി വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ അവയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നതാണു്. കാലം, പ്രകാരം, പ്രയോഗം, പ്രാധാന്യം എന്നതെല്ലാം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനാണു ക്രിയാശബ്ദങ്ങളിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നതു്. വിശേഷണശബ്ദങ്ങളോടു അധികം പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരേണ്ടതില്ല. 'മഠയനായ രാമൻ', 'മിടുക്കിപ്പെണ്ണു്" എന്നും മറ്റുമുള്ളപോലെ ലിംഗാദിപ്രത്യയങ്ങൾ വിശേഷ്യങ്ങളെ അനുസരിച്ചു വരും. അതെല്ലാം വിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി ഉപരിചിന്ത ചെയ്യുന്നിടത്തു പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണു്.

ഇനിയും, ശബ്ദവിഭാഗത്തിൽ ആദ്യമുള്ള നാമത്തെപ്പറ്റി ഉപരിവിചാരണ തുടങ്ങാം.

നാമപ്രകരണം.

നാ മ വി ഭാ ഗം.

ഒന്നിന്റെ പേരായ ശബ്ദമാണു 'നാമം' എന്നു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും 'ഒന്നിന്റെ' എന്നതിൽ എന്തെല്ലാം ഉൾപ്പെട്ടുമെന്നാണു നോക്കേണ്ടതു്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഉള്ളതിനെല്ലാം പേരുണ്ടു്. പ്രപഞ്ചത്തിൽ ചരങ്ങളായും അചരങ്ങളായും അനവധി ദ്രവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ദ്രവ്യങ്ങളിൽ മനുഷ്യൻ, വൃക്ഷം, കല്ലു്, മണ്ണു്, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ഇരുട്ടു്, വെളിച്ചം എന്നുള്ള സകലതും ഉൾപ്പെട്ടതിയാണു് ഇവിടെ വ്യവഹരിക്കുന്നതു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്ര

യിച്ചു രണ്ടു സംഗതികൾ നില്ക്കുന്നുണ്ട്. അവ രണ്ടും ദ്രവ്യത്തെ ഒരിക്കലും പിരിഞ്ഞു നില്ക്കയും ഇല്ല. ക്രിയ, ഗുണം ഇവയാണ് ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ക്രിയയെ കുറിക്കാൻ കൃതിശബ്ദങ്ങളും, ഗുണങ്ങളെ കുറിക്കാൻ വിശേഷണശബ്ദങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു മുമ്പു കാണിച്ചു. ഇവിടെ പറയാനുള്ളതു ക്രിയയ്ക്കും ഗുണത്തിനും പേരുകൾ ഉണ്ടെന്നാണു്. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചത്തിൽ പേരുള്ളതായി ദ്രവ്യം, ക്രിയ, ഗുണം എന്നു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. സർവ്വനാമം ഇതിൽ ഏതിനും പകരം നില്ക്കുന്നതായതു കൊണ്ടു് അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ പറയുന്നില്ല.

നാമം

ദ്രവ്യനാമം — ക്രിയാനാമം — ഗുണനാമം

ദ്രവ്യനാമം — ഉ:-രാമൻ, കൃഷ്ണൻ, പശു, സിംഹം, പൊന്നു്, വെള്ളി, കാറു്, തീയു്, സൂര്യൻ, ചന്ദ്രൻ, വെളിച്ചം, നിലാവു്.

ക്രിയാനാമം — ഉ:-ഇരിപ്പു്, നില്പു്, കിടപ്പു്, ചിരി, കരച്ചിൽ, ഓട്ടം, ചാട്ടം.

ഗുണനാമം:— ചുവപ്പു്, കറുപ്പു്, മിടുക്കു്.

ഗുണക്രിയകൾക്കു് അധികം അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളില്ല. ദ്രവ്യങ്ങൾക്കു പല വിഭാഗങ്ങളുമുള്ളതുപോലെ ദ്രവ്യനാമങ്ങൾക്കും പല വിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. ദ്രവ്യത്തെ വലിയ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം. വ്യക്തികളായി പിരിക്കാൻ വയ്യാതെ ഒറ്റച്ചേർന്നു നിൽക്കുന്നതു് ഒരു ഇനം; തുല്യഗുണങ്ങളുള്ള പല വ്യക്തികൾ ചേർന്നു നിൽക്കുന്നതു വേറൊരിനം. മഴ, മഞ്ഞു്, ഇരുട്ടു്, വെളിച്ചം, പൊന്നു്, വെള്ളി ഇതെല്ലാം ആദ്യത്തെ ഇനത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന നാ

മങ്ങളാണു്. ഈ ഇനത്തിൽ ചേരുന്ന നാമങ്ങളെ മേയ നാമങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിൽ അനേകം വ്യക്തികളെ ഒരുമിച്ചു കുറിക്കുന്ന നാമങ്ങളാണു് ഉള്ളതു്. മനുഷ്യൻ, മൃഗം, പക്ഷി, പുസ്തകം തുടങ്ങിയുള്ള നാമങ്ങളെല്ലാം ഇതിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്. മനുഷ്യനെ ന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ ഒരു പ്രത്യേക മനുഷ്യനെപ്പറ്റി ഓർമ്മിക്കുന്നില്ല. എല്ലാ മനുഷ്യരിലും തുല്യമായി കാണുന്ന ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി പൊതുവെയുള്ള ഒരു രൂപമേ മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ ഗുണസാമാന്യത്തെപ്പറ്റിമാത്രം നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടു് തുല്യധർമ്മമുള്ള അനവധി വ്യക്തികളെ ഒരുമിച്ചു പരാമർശിക്കുന്ന പദങ്ങളെ സാമാന്യനാമങ്ങളെന്നു വിളിക്കുന്നു. സാമാന്യനാമങ്ങൾ ജാതിയെ കുറിക്കുന്നു. മനുഷ്യൻ, പശു, എന്നുള്ളതെല്ലാം ജാതി. അതിൽ രാമൻ, കൃഷ്ണൻ, പൂവാലി, വളകൊമ്പി, പുള്ളിപ്പശു എന്നുള്ളതെല്ലാം വ്യക്തികൾ. ഇങ്ങനെ വ്യക്തികളുടെ പേരായി വരുന്ന നാമങ്ങളെ സംജ്ഞാനാമങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. അപ്പോൾ ദ്രവ്യനാമത്തിനു മൂന്നു് ഉപപ്പിരിവുകളാകാമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു; സാമാന്യനാമവും മേയനാമവും, സാമാന്യനാമവിഭാഗത്തിലുൾപ്പെട്ടുന്ന സംജ്ഞാനാമവും.



ലിംഗവ്യവസ്ഥ.

ഈ അദ്ധ്യായത്തിൽ നാമത്തിന്റെ ലിംഗവ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റി വിവരിക്കാം.

പ്രപഞ്ചത്തിലുള്ള സകലവസ്തുക്കളെയും ജീവനുള്ളതെന്നും, ജീവനില്ലാത്തതെന്നും രണ്ടായി തരം തിരിക്കാം. ജീവനുള്ള സകലതും ആൺ, പെൺ എന്ന രണ്ടു വലിയ വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളിൽ ഈ ഭേദം ഇല്ല. ജീവികളിൽത്തന്നെയും അങ്ങിങ്ങു ജീവികളുടെ സ്ത്രീപുരുഷഭേദം അറിയാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഇങ്ങനെ സകലതും, ആണു്, പെണ്ണു്, ആണെന്നോ പെണ്ണെന്നോ തിരിച്ചു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്താത്തതു് എന്നു മൂന്നു ജാതികളായി പിരിയുന്നു. ഈ ജാതിഭേദത്തെ നാമപദങ്ങളിൽ കുറിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തെയാണു് ലിംഗവ്യവസ്ഥ എന്നു വ്യാകരണത്തിൽ പറയുന്നതു്. ആൺജാതിയെ കുറിക്കുന്ന നാമം പുല്ലിംഗം; പെൺജാതിയെ പരാമർശിക്കുന്നതു സ്ത്രീലിംഗം; ആണും പെണ്ണും അല്ലാത്തതു നപുംസകലിംഗം.

പുല്ലിംഗം—ചേട്ടൻ കൊല്ലൻ പോത്തൻ കണിയാൻ.
സ്ത്രീലിംഗം—ചേട്ടത്തി കൊല്ലത്തി എരുമ കണിയാട്ടി.
നപുംസകം—പുസ്തകം പൊന്നു് കുളം എറമ്പു് പൂച്ച.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു് ഉയർന്തരം മൃഗങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസം കുറിക്കാറുണ്ടെന്നും, ക്ഷുദ്രജന്തുക്കളുടെ കാര്യത്തിൽ ആ വ്യത്യാസം കുറിക്കാതെ അവയെ നപുംസകങ്ങളായി തള്ളുകയാണു ചെയ്യുന്നതെന്നും തെളിയും. എരുമ, പോത്തു് എന്ന സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസം കുറിക്കുന്നു. എറമ്പു്, പൂച്ച എന്നതു രണ്ടും നപുംസകങ്ങളാണല്ലോ. ഇതുപോലെതന്നെ, മനുഷ്യശിശുക്കളെയും നപുംസകലിംഗമാക്കിയാണു് വ്യവഹരിക്കുന്നതു്.

ഇനിയും, ലിംഗവിവക്ഷകൂടാതെ സ്ത്രീകളെയും പുരുഷന്മാരേയും ഉൾപ്പെടുത്തി പറയുന്ന ഒരുതരം നാമപദങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ അലിംഗം എന്ന ഒരു ജാതിയായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ആൾ, കുട്ടി, വേലക്കാർ എന്ന പദങ്ങൾ പരിശോധിച്ചുകൊള്ളുക. 'ആൾ' പെണ്ണോ ആണോ ആകാം; 'കുട്ടി'യുടെ കാര്യവും അതുപോലെ തന്നെ. 'വേലക്കാരൻമാർ' എന്നു പറഞ്ഞാൽ പുല്ലിംഗബഹുവചനമായി; 'വേലക്കാരിമാർ' എന്നായാൽ സ്ത്രീബഹുവചനമായി; 'വേലക്കാർ' എന്നു മാത്രം പറയുമ്പോൾ ആണും പെണ്ണും ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇങ്ങനെ 'അർ' എന്ന പ്രത്യയംചേർത്തു് അലിംഗബഹുവചനം ഉണ്ടാക്കാം.

ഉ:—മനുഷ്യർ, നാട്ടുകാർ, വിട്ടുകാർ, കൂട്ടർ, ഇണങ്ങർ.

നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ലിംഗവ്യവസ്ഥ കഴിയുന്നതും പ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസമുള്ളതിനെ ആ വിധത്തിൽ വേർതിരിച്ചും, സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസം ഇല്ലാത്തതും ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെയും നാം ശ്രദ്ധിക്കാത്തതും ആയ സകലതിനെയും നപുംസകങ്ങളായി ഗണിച്ചും ആണു് നാമപദങ്ങളിൽ ലിംഗസൂചന ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ സമ്പ്രദായം ഇതല്ല. അവിടെ ലിംഗവ്യവസ്ഥ വ്യാകരണകാര്യം മാത്രമാണു്. പ്രകൃതിയിലെ ലിംഗവ്യവസ്ഥ ചില അവസരങ്ങളിൽ ഭാഷ അനുസരിക്കുന്നുണ്ടു്; എങ്കിലും അധികം ഭാഗത്തും ഭാഷ സ്വതന്ത്രമായി ലിംഗങ്ങൾ കല്പിക്കുന്നതു കാണാം. ഒരേ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന പര്യായപദങ്ങളിൽ ചിലതു പുല്ലിംഗത്തിലും, മറ്റു ചിലതു സ്ത്രീലിംഗത്തിലും, മറ്റു ചിലതു നപുംസകത്തിലും വരും. നപുംസകമായി നാം വ്യവഹരിക്കുന്ന പല പദങ്ങളും സംസ്കൃതത്തിൽ പുല്ലിംഗമായോ സ്ത്രീലിംഗമായോ നില്ക്കുന്നതും കാണാം. ലിംഗം വ്യാകരണകാര്യമായതുകൊണ്ടു് സംസ്കൃതം അ

ഭ്യസിക്കുന്നവർ ഓരോ നാമപദത്തിന്റെയും ലിംഗം പ്രത്യേകം മനസ്സിലാക്കുകതന്നെ വേണം. ഇതു് ആലോചിക്കുമ്പോൾ മലയാളത്തിലെ വ്യവസ്ഥ വളരെ സുഗമമായിരിക്കുന്നു എന്നു സമ്മതിക്കണം.

ലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ.

പുല്ലിംഗവും സ്ത്രീലിംഗവും കുറിക്കാനാണു് അധികം പ്രത്യയങ്ങളുടെ ആവശ്യമുള്ളതു്. നപുംസകലിംഗങ്ങളെ കുറിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യയങ്ങളില്ല. * എങ്കിലും 'അം' എന്ന അക്ഷരം നപുംസകപ്രത്യയമായി കരുതാവുന്നതാണു്. ഇതു് അകാരാന്തമായ പദങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചേ ശരിയായിരിക്കു. മരം, മാനം, മുറം, പുറം, പടം, പഴം, വെള്ളം്, മണം, നാറം തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങൾ നോക്കുക. അനവധി നപുംസകപദങ്ങൾ അകാരം, ഇകാരം, ഉകാരം [സംവൃതവും വിവൃതവും] എന്ന അക്ഷരങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്നുണ്ടു്.

അ—തറ, പറ, മറ, പാറ, പന, പുക, പാല, പാവു, പാന, ആല, കീര, പച്ച, മഞ്ഞ, മഴ, മുല്ല, വാഴ.

ആ—കാ [കായു്], വാ [വായു്], പാ [പായു്]

ഇ—തടി, കടി, മുടി, പടി, പണി, തുണി, തറി.

ഉ—[സംവൃതം]—കാട്ടു്, വീട്ടു്, ചൂട്ടു്, കാവു്, തോട്ടു്, തോലു്, മണ്ണു്.

ഉ—[വിവൃതം]—പരു, പല്ലു, പുഴ. [വിവൃതോകാരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളോടു് 'വു്' എന്നുകൂടെ അ

---

* സർവ്വനാമങ്ങളുടെ കാര്യം പ്രത്യേകം പറയും.

ന്യത്തിൽ ചേക്കാറുണ്ട്. ഉ:—പരുവ്, പത്തുവ്, പുഴവ്].

ഉ—പൂ. [പൂവ്].

ചില്ലകളിൽ അവസാനിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങളും വളരെയുണ്ട്. ചില്ലകളും സംവൃതസഹായത്തോടു കൂടിയും നിൽക്കും.

'ൽ'- അവൽ [അവല്], പാവൽ [പാവല്].
'ൻ'- മീൻ [മീന്], മാൻ [മാന്], തേൻ [തേന്].
'ൺ'-കൺ [കണ്ണ്], മൺ [മണ്ണ്], വിൺ [വിണ്ണ്].
'ം'- കവിൾ [കവിള്], മഞ്ഞൾ [മഞ്ഞള്].
'ർ'- ചവർ [ചവറ്], പയർ [പയറ്], വയർ [വയറ്].
'ർ'- മലർ [മലര്], ചുവർ [ചുവര്], തേർ [തേര്].

പുല്ലിംഗപ്രത്യയം പ്രധാനമായി 'അൻ' എന്നാണ്. മടിയൻ, രാമൻ, കേമൻ, മകൻ, കള്ളൻ, നണയൻ, കൊല്ലൻ എന്ന പദങ്ങൾ നോക്കുക.

ചില പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളിൽ 'അൻ' പ്രത്യയം കാണുകയില്ല. അത്തരം ശബ്ദങ്ങളെ അർത്ഥമനുസരിച്ചു പുല്ലിംഗങ്ങളായി ഗണിക്കണം. ഉ:—തന്ത, കാള, പോത്ത്, ആണ്, രാജാവ്, ഗുരുവ്, പിള്ള, കുറുപ്പ്, കയ്മൾ, തുടങ്ങിയുള്ള വാക്കുകൾ നോക്കുക. രൂപംകൊണ്ട് ഈ പദങ്ങൾ പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളാണെന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ.

അലിംഗപദങ്ങളെയും, ഛിനജന്തുക്കളെ കുറിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങളെയും, 'ആൺ' ശബ്ദമോ, ആണെന്നു് അർത്ഥം വരുന്ന മറു ശബ്ദങ്ങളോ ചേർത്തു പുല്ലിംഗമാക്കിത്തീർക്കാം.

നപുംസകം	പുല്ലിംഗം
പൂച്ച	ആൺപൂച്ച.
കിളി	ആൺകിളി.
ആന	കൊമ്പനാന.
പാമ്പ്	ആൺപാമ്പ്.
കോഴി	പൂവൻകോഴി.

[ഇമ്മാതിരിതന്നെ അലിംഗനപുംസകശബ്ദങ്ങളോട്ട പെണ്ണെന്നോ, പെണ്ണെന്നർത്ഥം വരുന്ന മറ്റു ശബ്ദങ്ങളോ ചേർത്തു സ്ത്രീലിംഗരൂപം കിട്ടും.]

'കാരൻ' എന്ന ചേർത്തു പല പുല്ലിംഗപദങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാം. ഇവിടെയും 'അൻ'പ്രത്യയംതന്നെ പ്രധാനം.

ഉ:—വേലക്കാരൻ, പൂക്കാരൻ, ചന്ത്രക്കാരൻ, പട്ടക്കാരൻ, കടക്കാരൻ, മീൻകാരൻ.

സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു് എടുക്കുന്ന അകാരാന്തങ്ങളായ പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളെ അർത്ഥം അനുസരിച്ചു് നപുംസകമായും പുല്ലിംഗമായും മലയാളത്തിൽ ചേർതിരിക്കുന്നു. നപുംസകമാണെങ്കിൽ 'അം' എന്നും, പുല്ലിംഗമാണെങ്കിൽ 'അൻ' എന്നും അത്തരം വാക്കുകളോട്ട ചേർക്കുന്നു. നോക്കുക,

സം. പു.	മ. ന. ലി.	മ. പു. ലി.
വൃക്ഷഃ	വൃക്ഷം	...
രാമഃ	...	രാമൻ
ഹരഃ	...	ഹരൻ
ന്യായഃ	ന്യായം	...
കോപഃ	കോപം	...
മാനഃ	മാനം	...

ഭർത്താ, കർത്താ എന്ന രീതിയിൽ സംസ്കൃതത്തിൽ 'ഋ' എന്നു നിൽക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഭർത്താവു്, കർത്താവു്, ആത്മാ

വു് എന്നപോലെ പുല്ലിംഗരൂപം കൈക്കൊള്ളും. മറ്റു അക്ഷരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പറ്റി വിശേഷിച്ചു പറയത്തക്കതായി ഒന്നുമില്ല.

ആൺപെൺ വ്യത്യാസം കുറിക്കാൻ പ്രത്യേകം പദങ്ങളും ഉപയോഗിക്കുന്ന ചില 'ജോടിക'ളും ഉണ്ടു്. അവ ഒടുവിൽ കാണിക്കാം.

'ഇ', 'ത്തി', 'ച്ചി' ഇതു മൂന്നുമാണു് പ്രധാനപ്പെട്ട സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയങ്ങളും.

	സ്ത്രീ.	പും.
ഇ—	കള്ളി—മിടുക്കി	[കള്ളൻ—മിടുക്കൻ]
ത്തി—	ഒരുത്തി—കുറത്തി	[ഒരുത്തൻ—കുറവൻ]
ച്ചി—	തടിച്ചി—നുണച്ചി	[തടിയൻ—നുണയൻ]

ഇതുപോലെ വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങളും കണ്ടുകൊൾക. ചില പദങ്ങളും അത്ഥംകൊണ്ടുമാത്രം സ്ത്രീലിംഗമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടവിധത്തിൽ ഉണ്ടു്. തള്ള, നാത്തൂൻ, പെങ്ങളും, അമ്മ, അമ്മൂമ്മ, എരുമ, പശുവു് എന്ന പദങ്ങളെല്ലാം അതിനു് ഉദാഹരണങ്ങളാണു്.

പുല്ലിംഗത്തിൽ 'കാരൻ' എന്നു നില്ക്കുന്ന പദങ്ങളും സ്ത്രീയിൽ 'കാരി', 'കാരത്തി' എന്ന വിധത്തിൽ മാറും.

വേലക്കാരി, വേലക്കാരത്തി.
പൂക്കാരി, പൂക്കാരത്തി.
മീൻകാരി, മീൻകാരത്തി.

'ആട്ടി' എന്നുചേർത്തും ചില ശബ്ദങ്ങളും സ്ത്രീലിംഗമായിത്തീരും.

ഉ:—തമ്പുരാട്ടി, കണിയാട്ടി.

അലിംഗശബ്ദങ്ങളോടും ഹീനജന്തുക്കളെക്കുറിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങളോടും പെൺശബ്ദമോ, പെണ്ണെന്നു്

അത്ഥമാകുന്ന മറേറതെങ്കിലും ശബ്ദമോ ചേത്തു സ്ത്രീലിംഗം ഉണ്ടാക്കാം.

അലിംഗം.	നപുംസകം.	സ്ത്രീലിംഗം.
കുട്ടി	...	പെൺകുട്ടി.
ആൾ	...	പെണ്ണാൾ.
	ആന	പിടിയാന.
	കീരി	പെൺകീരി.
	കോഴി	പിടക്കോഴി.
	പുലി	പെൺപുലി.

പുല്ലിംഗത്തിന്റെ കായ്ത്തിൽ പറഞ്ഞതുപോലെ, സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും കടം വാങ്ങുന്ന സ്ത്രീലിംഗശബ്ദങ്ങളെയും അത്ഥം അനുസരിച്ചു മലയാളത്തിൽ സ്ത്രീലിംഗമായോ നപുംസകലിംഗമായോ പരിഗണിക്കുന്നു.

സംസ്കൃതം	മലയാളം	
സ്ത്രീ.	സ്ത്രീലിംഗം	നപുംസകലിംഗം
ലതാ	”	ലത
തടിനീ	”	തടിനി
നദീ	”	നദി
സീതാ	സീത	”

ആ, ഈ, ഊ എന്നു ദീർഘസ്വരാന്തമായ സംസ്കൃത സ്ത്രീലിംഗപദങ്ങളെ ഹ്രസ്വസ്വരാന്തമാക്കിയാണു മലയാളത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നതു്. *

---

* ഏകാക്ഷരാന്തങ്ങളായ സ്ത്രീലിംഗശബ്ദങ്ങൾ ഹ്രസ്വാന്തങ്ങളാകയില്ല.

സം.	മല:
സ്ത്രീ	സ്ത്രീ
ശ്രീ	ശ്രീ
മാ	മാ

സംസ്കൃതം	മലയാളം
ഭാര്യാ	ഭാര്യ
ഗൗരീ	ഗൗരി
വധൂ	വധു
ജായാ	ജായ
ഭവാനി	ഭവാനി

രൂപത്തിൽ പുല്ലിംഗം എന്നു തോന്നിക്കുന്ന ചില സ്ത്രീലിംഗശബ്ദങ്ങളും നപുംസകശബ്ദങ്ങളും ഉണ്ടു്. അക്കൻ * (സ്ത്രീ); തുവരൻ (നപും); കിണ്ണൻ (നപും); ക്രട്ടാൻ (നപും); കാളൻ (നപും); ഓലൻ (നപും).

അണ്ണാൻ, അണ്ണി, അണിപ്പിള്ള, കിണ്ണൻ, കിണ്ണി, കിണ്ണം എന്നു് അപൂർവം ചില പദങ്ങൾ ദേശഭേദമനുസരിച്ചു മൂന്നു ലിംഗങ്ങളിലും ചേരുന്നമട്ടിൽ രൂപം കൈക്കൊള്ളാറുണ്ടു്. അതിനുകൊണ്ടു് അവയേയും നപുംസകമായിട്ടതന്നെ കരുതണം.

സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസം കാണിക്കാൻ ചിലപ്പോൾ നിശ്ചിതപദങ്ങൾ ഏർപ്പെട്ട കാണാം. അവയിൽ ചിലതു മുമ്പിൽ മറ്റു നിയമങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരണമായി എടുത്തിട്ടുള്ളതാണു്. എങ്കിലും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇവിടെയും കാണിക്കുന്നു.

പുല്ലിംഗം.	സ്ത്രീലിംഗം.
അച്ഛൻ	അമ്മ§
* ആങ്ങടം	പെങ്ങടം

---

* 'ആറ്റിങ്ങൽ തമ്പുരാൻ' ജാനകിപ്പിള്ള, എന്നപോലെ 'പിള്ള' ചേർത്തുള്ള പേരുകൾ, ഇവ വിശേഷവിധികളാണു്.

§ 'അമ്മ' തുടങ്ങിയുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ പരമാർത്ഥത്തിൽ അഭാഷിതപുംസ്കങ്ങളാണു്. പുല്ലിംഗമായി ഒരു അമ്മയെ സങ്കല്പിക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ.

* പെങ്ങടം, ആങ്ങടം എന്ന രണ്ടു പദങ്ങളും പെൺ, ആൺ എന്ന പദങ്ങളോടുകൂടെ 'കുടം' പ്രത്യയം ചേർത്തു് ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളതാണു്. 'ആങ്ങടം' എന്നും 'ആങ്ങള' എന്നും രണ്ടു രൂപങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ടു്.

അണ്ണൻ	അക്കൻ
ഭർത്താവു്	ഭായ്യ
തമ്പി	തങ്കച്ചി
തന്ത	തള്ള
തായു്	തവുപ്പൻ
പോത്തു്	എരുമ
കാള	പശുവു്
ചാക്യാരു്	നങ്ങ്യാരു്.

സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ സ്ത്രീലിംഗരൂപത്തിൽ മുമ്പറഞ്ഞ നിയമങ്ങളൊഴിച്ചു ശേഷം കായ്കളിൽ സംസ്കൃതരീതിയെത്തന്നെ അനുസരിക്കണം.

പും.	സ്ത്രീ.
മഹാൻ	മഹതി
ഭഗവാൻ	ഭഗവതി
ദേവൻ	ദേവി
പ്രഭു	പ്രഭാ
ഇന്ദ്രൻ	ഇന്ദ്രാണി
വിദ്വാൻ	വിദുഷി
രോഗി	രോഗിണി
ശൂദ്രൻ	ശൂദ്രാ [ശൂദ്രത്തി]
ബ്രാഹ്മണൻ	ബ്രാഹ്മണി
ബാലൻ	ബാല
യുവാവു്	യുവതി
സുമുഖൻ	സുമുഖി
വിലാസി	വിലാസിനി
പ്രിയൻ	പ്രിയ
കാന്തൻ	കാന്ത
പതി	പത്നി
പിതാവു്	മാതാവു്

ഭ്രാതാവു്	സ്വസാവു്
നായകൻ	നായിക.

സംസ്കൃതത്തിലെ സ്ത്രീലിംഗവ്യവസ്ഥകളും അറിയുന്നതിനു പ്രയോഗദീപിക കാണുക. പുറം 47—77.

വചനവ്യവസ്ഥ.

നാമത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന വസ്തു ഒന്നോ പലതോ എന്നു കുറിക്കാൻ നാമപദങ്ങളോടു ചേർക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങളെ വചനപ്രത്യയങ്ങൾ എന്നു നിർവചിച്ചു. സംസ്കൃതത്തിൽ മൂന്നു വചനങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നിനെ കുറിക്കുന്നതു് ഏകവചനം; രണ്ടിനെ കുറിക്കുന്നതു് ദ്വിവചനം; രണ്ടിൽ കൂടിയതിനെ കുറിക്കുന്നതു് ബഹുവചനം. മലയാളത്തിലാകട്ടെ, ഏകവചനം, ബഹുവചനം എന്നു രണ്ടു വചനങ്ങളേ ഉള്ളൂ. ഈ ഏറ്റപ്പാടാണു സൗകര്യമായിട്ടുള്ളതും യുക്തിക്കുചേർന്നതും. രണ്ടിനെ കുറിക്കാൻ ഒരു പ്രത്യേകവചനം വേണമെങ്കിൽ മൂന്നു്, നാലു് എന്നു തുടങ്ങി ഓരോന്നിനെ കുറിക്കാനും ഓരോ പ്രത്യേകവചനരൂപങ്ങളും വേണമെന്നു ശഠിക്കാം. നേരേമറിച്ചു്, ഒന്നു്, പലതു് എന്നു കുറിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. നാമത്താൽ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്ന സാധനങ്ങളുടെ സംഖ്യ എത്രയെന്നു കൃത്യപ്പെടുത്തിപ്പറയേണ്ടിടത്തു് ആ സംഖ്യക്രമത്തെ ചേർത്തു പറയുകയും ചെയ്യാം. രണ്ടു കാള, പത്തുപശുക്കൾ, നാലു മനുഷ്യർ എന്നപ്രകാരത്തിൽ സംഖ്യാനിർദ്ദേശം ചെയ്യുന്നതു സൗകര്യമാണു്.

ഏകവചനത്തിനു പ്രത്യേകം പ്രത്യയം ഇല്ല. അഥവാ, ഏകവചനപ്രത്യയം ചേർത്തു നമുക്കു പദവ്യവഹാരമുള്ളൂ.

രാമൻ, ജ്യേഷ്ഠത്തി, മരം, പട്ടി എന്നുള്ള പദങ്ങളെല്ലാം ഏകവചനരൂപങ്ങളാണു്. ഏകവചനത്തിൽ ലിംഗ

പ്രത്യയവും വചനപ്രത്യയവും ഒന്നുതന്നെയെന്നും പറയാം. ലിംഗപ്രത്യയം ചേർത്തേ ഓരോ നാമപദവും പ്രയോഗാർഹമായി തിരുന്നുള്ളൂ.

ജ്യേഷ്ഠൻ	ജ്യേഷ്ഠത്തി.
അനുജൻ	അനുജത്തി.

ഏതു ലിംഗത്തിലും ഉള്ള ഏകവചനരൂപത്തോടും 'മാർ' എന്നോ 'കർ' എന്നോ ചേർത്തു ബഹുവചനരൂപം ഉണ്ടാക്കാം. എങ്കിലും പുംസ്ത്രീകളിൽ 'മാർ' എന്ന പ്രത്യയവും, നപുംസകത്തിൽ 'കർ' പ്രത്യയവുമാണു സാധാരണ ചേർക്കുന്നതു്.

ജ്യേഷ്ഠൻ—ജ്യേഷ്ഠൻമാർ; ജ്യേഷ്ഠത്തി—ജ്യേഷ്ഠത്തിമാർ.
അനുജന്മാർ അനുജത്തിമാർ.

ഏ. വ.	ബ. വ.
രാമൻ	രാമൻമാർ
മനുഷ്യൻ	മനുഷ്യന്മാർ.

'അൻ' എന്നു് അവസാനിക്കുന്ന പുല്ലിംഗശബ്ദങ്ങളോടു് 'കർ' ചേരുകയില്ല. രാമങ്കർ, മനുഷ്യങ്കർ എന്ന രൂപം വരികയില്ല. മറ്റു പുംസ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളോടു 'കർ' പ്രത്യയം ചേർക്കാം.

ഏ. വ.	ബ. വ.	
നാരി	1. നാരിമാർ.	2. നാരികർ. *
ചേടി	1. ചേടിമാർ.	2. ചേടികർ.
തന്ത	1. തന്തമാർ	2. തന്തകർ.

പക്ഷിമൃഗാദികളുടെ പേരായ പദങ്ങളോടു 'കർ' പ്രത്യയമേ ചേരൂ.

---

* 'കർ' പ്രത്യയം ചേർത്ത ഇമ്മാതിരി രൂപങ്ങൾ സാധാരണ പ്രയോഗമില്ല.

സിംഹം	സിംഹങ്ങൾ	[സിംഹംമാർ എന്നല്ല]
കാള	കാളകൾ	[കാളമാർ എന്നല്ല]
പോത്തു്	പോത്തുകൾ	[പോത്തന്മാർ എന്നും
പട്ടി	പട്ടികൾ.	രൂപമാകാം]
പരുന്തു	പരുന്തുകൾ *	

പും സ്ത്രീകളോടു് 'കൾ' പ്രത്യയം ചേർത്താൽ അനാദരവു സൂചിപ്പിക്കും. 'നാരികൾ', 'പേടികൾ' എന്നുള്ളെടത്തു നാരിമാർ, പേടിമാർ എന്നിടത്തുള്ളപോലെ അനാദരവു സൂചിക്കപ്പെട്ടുന്നില്ല.

നപുംസകപദങ്ങളിൽ 'കൾ' എന്നാണു ബഹുവചനപ്രത്യയം.

ന. ഏ. വ.	ന. ബ. വ.
മരം	മരങ്ങൾ.
കാടു്	കാടുകൾ.
വീടു്	വീടുകൾ.
മല	മലകൾ.

'മാർ' എന്നും 'കൾ' എന്നും ഉള്ള ബഹുവചനപ്രത്യയങ്ങൾ ലിംഗങ്ങളെക്കുടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അവയ്ക്കു് 'സലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ' എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന പദങ്ങളെ സലിംഗബഹുവചനമായി കരുതണം. ഇനിയും വേറൊരുതരം ബഹുവചനം ഉണ്ടു്. അതു സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസം കുറിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ടു് അതിനു് അലിംഗബഹുവചനം എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതിനുള്ള പ്രത്യയം 'അർ' എന്നാണു്.

---

*കാടന്മാർ, ചെവിയന്മാർ, കഴുകന്മാർ എന്നിങ്ങനെ വ്യത്യാസങ്ങളുമുണ്ടു്.

ഏ. വ.	സ. ബ. വ.	അ. ബ. വ.
സ്ത്രീ. കുറത്തി	കുറത്തിമാർ	കുറവർ.
പു. കുറവൻ	കുറവന്മാർ	
സ്ത്രീ. ഇടയത്തി	ഇടയത്തിമാർ	ഇടയർ.
പു. ഇടയൻ	ഇടയന്മാർ	

'കം' പ്രത്യയം ചേർത്തും ചിലപ്പോൾ അലിംഗബഹുവചനരൂപം ഉണ്ടാകും.

സ്ത്രീ.	പു.	അ. ബ. വ.
മകൾ.	മകൻ.	മക്കൾ.

'മകന്മാർ', 'മകൾമാർ' എന്ന സലിംഗരൂപങ്ങൾ സാധാരണ ഇല്ല.

ഇനിയും 'വചന'ത്തെപ്പറ്റി രണ്ടു വിശേഷകാര്യങ്ങളേ പറയാനുള്ളൂ. ഏകവചനത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ചിലപ്പോൾ ബഹുവചനരൂപം പ്രയോഗിക്കും. മറ്റു ചിലപ്പോൾ ബഹുവചനാർത്ഥത്തിൽ ഏകവചനരൂപവും പ്രയോഗിക്കും. ഇതിൽ ആദ്യത്തേതു ബഹുമാനം സൂചിപ്പിക്കാനായിട്ടുള്ളതാണു്. അതുകൊണ്ടു് അതിനു പൂജകബഹുവചനം എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ബഹുവർത്ഥത്തിൽ ഏ. വ. രൂപം ഉപയോഗിക്കുന്നതു നപുംസകശബ്ദങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേയുള്ളൂ. രണ്ടിനും ഉദാഹരണങ്ങൾ:—

പൂജകബഹുവചനം-ആചാര്യർ (ആചാര്യൻ എന്നർത്ഥം).

ഉ:—ശംകരാചാര്യർ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു.

'ഭീഷ്മർ, ദ്രോണർ, തള്ളമാർ, തുരുക്കൾ,' എന്ന രൂപങ്ങൾ നോക്കുക. ഇവിടെ പൂജാർത്ഥത്തിൽ 'അർ, ആർ, മാർ, കൾ' എന്ന സലിംഗാലിംഗബഹുവചനപ്രത്യയങ്ങളെല്ലാം മാറിമാറി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. 'അർ, മാർ, കൾ' എന്ന ഏതു പ്രത്യയവും ചേർപ്പോലെ ശബ്ദത്തോടുചേർക്കാം. ചി

ലപ്പോൾ ഒന്നിലധികം പ്രത്യയം ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായും വരും.

ഗുരു	[ഗുരു+കം+മാർ]=ഗുരുക്കന്മാർ
തമ്പുരാൻ	തമ്പുരാക്കന്മാർ.

[സർവ്വനാമങ്ങൾക്കും നാം, ഞങ്ങൾ, തങ്ങൾ, താങ്കൾ, അതുകൾ, അവറ തുടങ്ങി പൂജകബഹുവചനങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇതു് മേൽ വിവരിക്കും. 'അവർകൾ' എന്ന രൂപം പൂജാധിക്യത്തിൽ മറു നാമങ്ങളോടു ചേത്തു പ്രയോഗിക്കും].

നപുംസകശബ്ദത്തിനു് ബഹുത്വം വേണ്ട എന്നതിനു് ഇനി ഉദാഹരണം കാണിക്കാം. സംഖ്യാവിശേഷണം ചേരുമ്പോഴാണു് ഈ വിധി പ്രയോഗിക്കേണ്ടതു്.

ഉ:—നൂറു മാങ്ങാ ..
അമ്പതു രൂപ.
ആയിരം മാക്രി.

ജന്തുക്കളെ കുറിക്കുന്ന നപുംസകശബ്ദങ്ങൾക്കു് ബഹുവചനപ്രത്യയം ചേത്തും പ്രയോഗിക്കാം.

ഉ:—എട്ടു കാളകൾ.
അഞ്ചു് ആനകൾ.

വചനത്തെപ്പറ്റി ഇതുയുമേ പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ളു. ലിംഗപ്രത്യയത്തിനു മേലാണു വചനപ്രത്യയം ചേക്കേണ്ടതെന്നു മേൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു മനസ്സിലായിരിക്കുമല്ലോ.

മിടുക്കു്+അൻ+മാർ=മിടുക്കന്മാർ.
മിടുക്കു്+ഇ+കൾ =മിടുക്കികൾ.

ഇതിൽ 'മിടുക്കു്' എന്നതിനോടു് 'അൻ' എന്ന പുല്ലിംഗപ്രത്യയവും അതിനുമേൽ 'മാർ' എന്ന ബ. വ. പ്രത്യയവും ചേത്തു 'മിടുക്കന്മാർ' എന്ന രൂപം കിട്ടുന്നു. അതു

പോലെ തന്നെ 'മിടുക്കു' എന്നതിനോടു 'ഇ' എന്ന സ്ത്രീലിംഗപ്രത്യയം ചേർത്തു, അതിനു പിന്നു 'കം' എന്ന വചനപ്രത്യയം ചേർത്തു 'മിടുക്കികം' എന്ന രൂപം ഉണ്ടാക്കുന്നു.

വിഭക്തികം.

'രാമൻ നാരായണനെ വടിയാൽ* അടിച്ചു' എന്ന വാചകം പരിശോധിച്ചു നോക്കുക. രാമൻ, നാരായണനെ, വടിയാൽ എന്ന മൂന്നു നാമപദങ്ങളും കാണുന്നു. ഒന്നു 'അൻ' എന്നും, രണ്ടാമതൊന്നു 'എ' എന്നും, മൂന്നാമത്തേതു 'ആൽ' എന്നും അവസാനിക്കുന്നു. ഈ പദങ്ങളെല്ലാം 'അടിച്ചു' എന്ന ക്രിയയോടു അന്വയിക്കുന്നവയാണു. ശബ്ദങ്ങളുടെ അന്ത്യത്തിലുള്ള പ്രത്യയങ്ങളും ക്രിയയോടുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കാനായി ചേർത്തിട്ടുള്ളതാണു. 'അൻ' കർത്തൃത്വം സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രാമനാണു 'അടി' എന്ന പ്രവൃത്തി ചെയ്തതെന്നു കാണിക്കുന്നു. 'എ' എന്നതു അടിയുടെ ഫലമായ നോവു അനുഭവിച്ചതു നാരായണനാണെന്നു കാണിക്കുന്നു. 'ആൽ' അടിക്കാൻ ഉപയോഗിച്ച സാധനം വടിയാണെന്നു കുറിക്കുന്നു. നാമശബ്ദങ്ങൾക്കു ക്രിയാപദങ്ങളുമായി ഈവിധം ഇനിയും ചില ബന്ധങ്ങളും ഉണ്ടു. നാമങ്ങൾക്കും ക്രിയയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിനു കാരകം എന്നാണു പേരിട്ടിരിക്കുന്നതു. കാരകബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു നാമങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങളെ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു. ('ഉടെ' എന്ന ഒരു വിഭക്തിപ്രത്യയം മാത്രം കാരകബന്ധം കുറിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യുത, ആ പ്രത്യയം ഏതു നാമത്തോടു ഒട്ടിനില്ക്കുന്നുവോ ആ നാമത്തിനും അടുത്തുവരുന്ന നാമത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെയാണു കുറിക്കുന്നതു.)

---

* 'വടികൊണ്ടു' എന്നാണു സാധാരണ പറയുന്നതു.

2148

മലയാളത്തിൽ വിഭക്തികൾ എത്രയുണ്ടെന്നു ക്രമപ്പെടുത്തിപ്പറയാൻ പാടില്ലാത്തവിധത്തിൽ പ്രത്യയങ്ങൾ കുഴഞ്ഞ മട്ടായിട്ടാണു കിടക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, ഇരട്ടപ്രത്യയങ്ങൾ, പ്രത്യയങ്ങളോടു ചേർന്നിൽക്കുന്ന ഗതികൾ എന്നതെല്ലാം മാറ്റിനോക്കിയാൽ പ്രധാനമായി ഏഴു പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടെന്നു കാണാം. ഇവയെ ആസ്പദമാക്കി ഏഴു വിഭക്തികളുള്ളതായിട്ടു പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. പഴയ വൈയാകരണന്മാർ സംസ്കൃതരീതിയെ അനുസരിച്ചു് ഏഴു വിഭക്തികളെയും പ്രഥമ, ദ്വിതീയ, എന്നു സംഖ്യപറഞ്ഞാണു പേരിട്ടിരുന്നതു്. കേരളപാണിനീയത്തിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള പേരുകൾതന്നെ താഴെ കൊടുക്കുന്നു:—

പേരു്.	പ്രത്യയം.	കാരകം.
നിർദ്ദേശിക	...	കർത്താവു് . .
പ്രതിഗ്രാഹിക	എ	കർമ്മം . .
സംയോജിക	ഒടു്—ഒടു്	സാക്ഷി . .
ഉദ്ദേശിക	ക്കു്, ഉ	സ്വാമി . .
പ്രയോജിക	ആൽ	കരണം . . / ഹേതു . . / കർത്താവു് . .
സംബന്ധിക	ഉടെ—ടെ—ൻറെ	കാരകം ഇല്ല. വേറൊരു നാമവുമായുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതേയുള്ളു.
ആധാരിക	ഇൽ—കൽ [അത്തു]	അധികരണം

നിർദ്ദേശിക തുടങ്ങിയുള്ള പേരുകൾ വിഭക്തിയുടെ അർത്ഥം അനുസരിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ പ്രത്യയങ്ങൾചേർക്കുമ്പോൾ ഏകവചനത്തിലും ബഹുവചനത്തിലും പുംസ്ത്രീനപുംസകങ്ങൾക്കു വരുന്ന രൂപങ്ങളെ അടിയിൽ കാണിക്കുന്നു.

പുല്ലിംഗം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
രാമൻ	രാമന്മാർ
രാമനെ	രാമന്മാരെ *
രാമനോട്ട്	രാമന്മാരോട്ട്
രാമനു്-ന്നു്	രാമന്മാക്കു്
രാമനാൽ	രാമന്മാരാൽ
രാമന്റെ	രാമന്മാരുടെ
രാമനിൽ രാമൻകൽ	രാമന്മാരിൽ

സ്ത്രീലിംഗം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
ദേവി	ദേവിമാർ
ദേവിയെ	ദേവിമാരെ
ദേവിയോട്ട്	ദേവിമാരോട്ട്
ദേവിക്കു്	ദേവിമാക്കു്
ദേവിയാൽ	ദേവിമാരാൽ
ദേവിയുടെ	ദേവിമാരുടെ

ദേവിയിങ്കൽ-ദേവിയിൽ ദേവിമാരിൽ

നപുംസകം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
വൃക്ഷം	വൃക്ഷങ്ങൾ
വൃക്ഷത്തിനെ [വൃക്ഷത്തെ]	വൃക്ഷങ്ങളെ
വൃക്ഷത്തിനോട്ട്	വൃക്ഷങ്ങളോട്ട്
വൃക്ഷത്തിനു്	വൃക്ഷങ്ങൾക്കു്
വൃക്ഷത്തിനാൽ	വൃക്ഷങ്ങളാൽ

* 'എ' എന്നതു ചിലപ്പോൾ 'ഏ' എന്നു നീണ്ടും കാണും.

വൃക്ഷത്തിന്റെ	വൃക്ഷങ്ങളുടെ
വൃക്ഷത്തിൽ വൃക്ഷത്തിൻകൽ }	വൃക്ഷങ്ങളിൽ

മേൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്ന് വിഭക്തി പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ചില പദങ്ങളുടെ അന്തത്തിനും, പ്രത്യയങ്ങൾക്കു തന്നെയും ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുന്നതായി മനസ്സിലാകുമല്ലൊ. അവയിൽ പ്രധാനമായവയെ താഴെ വിവരിക്കാം.

വ്യഞ്ജനാന്തപദങ്ങളോട് വിഭക്തിപ്രത്യയം ചേർക്കുന്നതിനുമുമ്പ് 'ഇൻ' എന്നതുകൂടെ ചേർക്കണം.

പുല്ല്+എ=പുല്ല്+ഇൻ+എ=പുല്ലിനെ.

'അം' എന്നവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളിലെ 'അം' മാറ്റി 'ത്ത്' എന്ന് ആക്കി പ്രത്യയം ചേർക്കണം. 'ത്ത'യ്ക്കു പുറമേ 'ഇൻ'കൂടെ ചേർക്കയും ചെയ്യാം.

ഗുണം+എ = { ഗുണ+ത്ത്+എ=ഗുണത്തെ
ഗുണ+ത്ത്+ഇൻ+എ=ഗുണത്തിനെ

'ക്കു' എന്ന ഉദ്ദേശികാപ്രത്യയം 'ന്' എന്നവസാനിക്കുന്ന പദങ്ങളിൽ സംവൃതോകാരമാകും.

ഉ:—അവനു്; നകാരാന്തമല്ലെങ്കിൽ—ഹരിക്കു്.

സംബന്ധികാപ്രത്യയമായ 'ഉടെ' നകാരാന്തപദങ്ങളോട് ചേരുമ്പോൾ 'റെ' * എന്നാകും. രാമൻ+ടെ=രാമന്റെ. മറ്റു ചിലെടത്തു 'ഇൻ' എന്നും സംബന്ധികാർത്ഥത്തെ കുറിക്കാൻ പ്രയോഗിക്കും:— അതിൻ—അതിന്റെ; വിത്തിൻഗുണം.

ഒരാളെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വസ്തുവിനെ വിളിക്കുന്നതിനു സംബോധനയെന്നു പറയുന്നു. സംബോധനയെ

---

* 'റെ' എന്നതിന്റെ ഉച്ചാരണം ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു് എന്തെന്നു യുക്തമാണല്ലോ.

എട്ടാമതൊരു വിഭക്തിയായിട്ടാണു വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്നതു്. മകനേ, കുത്തേ, നാരായണാ, അമ്മേ, എന്നപോലെയുള്ള രൂപങ്ങളാണു സംബോധനയിൽ കാണുന്നതു്. നാമാന്തത്തെ നിട്ടിയോ, അന്ത്യത്തിൽ 'ഏ' ചേത്തോ ആണു സംബോധനാരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

അറവം നീട്ടുന്നതിനു് ഉ:—ദേവീ, ഗോവിന്ദാ, കിട്ടൂ.

'ഏ' ചേക്കുന്നതിനു് ഉ:—അമ്മേ, പെങ്ങളേ, പിള്ളേ.

ചിലെടത്തു് 'ഓ' എന്നും വരും. അമ്മോ, രാമോ; എന്നാൽ 'പിള്ളോ' എന്ന രൂപം വരികയില്ല. സംബോധനയിൽ, 'ഹേ, എടീ, എടോ,' തുടങ്ങി ചില പദങ്ങൾ കൂടെ ചിലപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

നപുംസകനാമങ്ങളിൽ പ്രതിഗ്രാഹികാപ്രത്യയം സാധാരണ ചേക്കാറില്ല. 'പുസ്തകത്തെ വായിച്ചു', 'മരത്തെ മുറിച്ചു', എന്നൊക്കെ നാം സാധാരണ പറയാറില്ല. പുസ്തകം വായിച്ചു, മരം മുറിച്ചു എന്നേ പറയാറുള്ളൂ.

ഇരട്ടവിഭക്തികപദം എന്നും, വിഭക്തികളോടു ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന ഗതികളെന്നും രണ്ടു കായ്ങ്ങളെപ്പറ്റി മുമ്പു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഏതു വിഭക്തിപ്രത്യയവും നാമത്തോടു നേരിട്ടു ചേക്കാതെ 'തൻ' എന്ന സർവ്വനാമത്തോടു ചേർത്തു നാമത്തിന്റെ പുറകിൽ ഒട്ടിച്ചു കവികൾ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ടു്. 'രാമൻ താൻ, രാമൻ തന്നെ, രാമൻ തന്റെ' എന്നു് ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക. ഇരട്ടവിഭക്തികപദങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരണം:—'കുളത്തിലോട്ടു്—താഴത്തോട്ടു്'. ഈ പദങ്ങൾ പിരിക്കുമ്പോൾ 'കുളം+ഇൽ+ഓടു്' എന്നും, 'താഴു്+അത്തു്+ഓടു്' എന്നും കിട്ടും. 'ഇൽ' എന്ന ആധാരികാപ്രത്യയവും 'ഓടു്' എന്ന സംയോജികാപ്രത്യയവും ചേർന്നു നിൽക്കുന്നു. താഴത്തോട്ടു് എന്നതു് 'ആധാരികാഭാസം' ആണു്. അതിനും ആധാരികയുടെ അർത്ഥം തന്നെയാണു്. 'കുളത്തിന്റെ

നേരേ ഓടി' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'കുളത്തിന്റെ' എന്ന പദത്തിലേ സംബന്ധികാപ്രത്യയം കുളത്തിനു വേറൊരു പദത്തോടുള്ള ബന്ധമല്ല കാണിക്കുന്നതു്. കുളത്തിനു് അഭിമുഖമായി എന്നു കാണിക്കാനാണു്, കുളത്തിന്റെ നേരേ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു്. നേരേ എന്നുക്രടെ ചേന്നു് ഏകദേശം ആധാരികയും സംയോജികയും ചേന്ന അർത്ഥം തന്നെ കുറിക്കുന്നു. 'കുളത്തിലേക്കു്' എന്നു പറയുമ്പോഴും ഇതുപോലെതന്നെ പിരിക്കാവുന്നതാണു്; 'കുളം+ഇൽ+ഏ+ക്കു്'. ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായി പല പ്രത്യയങ്ങളും ഇങ്ങനെ ചേത്തു് അർത്ഥവ്യത്യാസം ചെയ്യാവുന്നതാണു്. ഇതിനാണു ക്രട്ടുവിഭക്തികളും എന്നു പറയുന്നതു്. 'കാട്ടിലേ' 'വെള്ളത്തിലേ' എന്ന തരത്തിൽ ആധാരികയോടു് 'ഏ' എന്ന പ്രത്യയം ചേത്തു പ്രയോഗിക്കും. 'ഒന്നിൽ ഉള്ളതു്' എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു് ഇങ്ങനെ ചേക്കുന്നതു്. 'കാട്ടിലേ ആന, വെള്ളത്തിലെ പത' എന്നു് ഉദാഹരണങ്ങളും കാണുക. ആധാരികയെപ്പറ്റി ഒന്നുക്രടെ പറയാനുണ്ടു്. കാലത്തെയും ദേശത്തെയുംപറ്റി പറയുമ്പോൾ ആധാരികാവിഭക്തിയിൽ 'അത്തു' എന്ന പ്രത്യയം വരും.

ഉ:—കൊല്ലത്തു്; തിരുവനന്തപുരത്തു് [ദേശം]
അക്കാലത്തു് അവിടത്തു് * [കാലം]

'പകൽ, രാത്രി, അന്നു്, അവിടെ, ഇപ്പോൾ, തുറാമാണ്ടു്, ഇന്നലെ', എന്നതെല്ലാം ആധാരികയുടെ അർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്ന അവ്യയരൂപങ്ങളാണു്.

വിഭക്തികളോടു ചേന്നുനിൽക്കുന്ന ഗതികളെപ്പറ്റി മേൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നതാണു്. 'അതിൽവെച്ചു്, അതിനെക്കാൾ, അവരെക്കൊണ്ടു്, വൃക്ഷത്തിൽനിന്നു്', എന്നാക്കെയുള്ള രീതിയിൽ വിഭക്തികളും ഗതികളും ചേന്നുനിൽക്കും.

---

* 'അവിടത്തുകാരൻ' എന്നുള്ള രൂപത്തിൽ 'അവിടത്തു്' തെളിഞ്ഞുവരുന്നു.

വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ആദികാലങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രപദങ്ങളായിരുന്നെന്നും, കാലക്രമേണ അവ ചേർന്നുനില്ക്കുന്ന പദങ്ങൾക്കു് അടിമപ്പെട്ടു തേഞ്ഞുമാഞ്ഞു സ്വരൂപം വികൃതപ്പെട്ടു് ആദിരൂപം അറിയാൻപാടില്ലാത്തവിധം ആയിപ്പോയതാണെന്നും ഭാഷാശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. ചില പ്രത്യയങ്ങൾ നമുക്കു് ഇന്നും തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസമില്ല. 'ഓട്ടു്' എന്നതു് 'ഒട്ടക' എന്ന പദത്തോടു രൂപത്തിലും അർത്ഥത്തിലും ചേർച്ചയുള്ളതാണു്. 'ഉടെ' എന്നതു് 'ഉടയ' എന്ന പദം തന്നെയെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. 'ഇൽ' എന്ന പ്രത്യയം 'ഇല്ലം' എന്ന വാക്കിന്റെ വേറൊരു രൂപമായ 'ഇൽ' തന്നെയാണു്. 'കോ+ഇൽ=കോവിൽ', 'എരുതു്+ഇൽ=എരുത്തിൽ' എന്നിടത്തെല്ലാം 'ഇൽ' എന്ന വാക്കു് സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്നുണ്ടു്. മറ്റുള്ള പ്രത്യയങ്ങളും ഇതുപോലെ സ്വതന്ത്രപദങ്ങളുടെ ലുപ്തരൂപങ്ങളായിരിക്കാമെന്നു് ഊഹിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സർവ്വനാമപ്രകരണം.

നാമത്തിനുപകരം നില്ക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളാണു സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു്, നാമത്തിനു വരുന്ന ലിംഗം, വചനം, വിഭക്തി എന്ന വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം ഇവിടെയും വരും. എന്നുതന്നെയല്ല, 'പുരുഷവ്യവസ്ഥ' എന്നു് ഒന്നു

വിശേഷവിധിയായും സർവ്വനാമങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ പഠിക്കാനുണ്ട്. ആരു സംസാരിക്കുന്ന അയാൾ ഒന്നു്; ആരോടു സംസാരിക്കുന്ന അയാൾ രണ്ടു്; ആരേപ്പറ്റി അല്ലെങ്കിൽ എന്തിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്ന എന്നുള്ളതു് മൂന്നു്; എന്ന സംസാരിക്കുന്ന ആളിന്റെ ദൃഷ്ടിയനുസരിച്ചു ലോകത്തെ മൂന്നായിട്ടു തിരിക്കാം. ഈ ഭേദത്തെയാണു 'പുരുഷഭേദം' എന്ന വ്യാകരണത്തിൽ കല്പിക്കുന്നതു്. സംസാരിക്കുന്ന ആൾ തന്നെത്താനെ പരാമർശിക്കാൻ തന്റെ പേരു പറയാറില്ല. 'ഞാൻ' എന്നേ പറയാറുള്ളൂ. ഇങ്ങനെ സംസാരിക്കുന്ന ആൾ [ഞാൻ] ഉത്തമപുരുഷനാണു്. ആരോടു സംസാരിക്കുന്നുവോ അയാളെ 'നീ' എന്നാണു പരാമർശിക്കുന്നതു്. അയാൾ [നീ] മദ്ധ്യമപുരുഷനാണു്. ഈ രണ്ടിലും ഉൾപ്പെടാത്തതെല്ലാം സംസാരവിഷയമാകും. അതെല്ലാം പ്രഥമപുരുഷൻ എന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഉത്തമപുരുഷനും മധ്യമപുരുഷനും ലിംഗഭേദമില്ല. വചനപ്രത്യയങ്ങളും വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളും ചേരുമ്പോൾ അവയ്ക്കു വരുന്ന ഭേദങ്ങൾ മാത്രമേ, അതുകൊണ്ടു്, ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ. ഉത്തമപുരുഷനു രണ്ടു ബഹുവചനരൂപങ്ങളുണ്ടു്. ഒന്നാമത്തേതു്, ആരോടു സംസാരിക്കുന്നുവോ അയാളെ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു്; രണ്ടാമത്തേതു് അങ്ങനെ ഉൾപ്പെടുത്താത്തതു്.

(i) ഉത്തമപുരുഷൻ:—

വിഭക്തികൾ	ഏ-വ.	ബ-വ. (1)	ബ-വ. (2)
നിർദ്ദേ—	ഞാൻ	ഞങ്ങൾ [എങ്ങൾ].	നമ്മൾ. [നാം-നോം]
പ്രതി—	എന്നെ	ഞങ്ങളെ ”	നമ്മളെ [നമ്മെ]
സംയോ—	എന്നോട്ട്	ഞങ്ങളോട്ട് ”	നമ്മളോട്ട് [നമ്മോട്ട്]
ഉദ്ദേ—	എനിക്കു്	ഞങ്ങൾക്കു് ”	നമ്മൾക്കു് [നമുക്കു്]
പ്രയോ—	എന്നാൽ	ഞങ്ങളാൽ ”	നമ്മളാൽ [നമ്മാൽ]
സംബ—	എന്നുടെ-എന്റെ	ഞങ്ങളുടെ ”	നമ്മളുടെ [നമ്മുടെ]
ആധാ—	എന്നിൽ-എങ്കൽ	ഞങ്ങളിൽ ”	നമ്മളിൽ [നമ്മിൽ]

സ്വയം ബഹുമാനസൂചകമായി 'ഞാൻ' എന്നതിനു് 'നാം' എന്നു പറയാം. പത്രാധിപന്മാരുടെ മുഖപ്രസംഗങ്ങളിലും, വലിയ ആളുകളുടെ സംഭാഷണത്തിലും ഞാൻ എന്നല്ല, 'നാം, ഞങ്ങൾ' എന്ന പൂജകബഹുവചനം തന്നെയാണു് ഉപയോഗിക്കുന്നതു്. 'ഞാൻ, എൻ, ഞൻ, നാം, നം' എന്നു പല രൂപങ്ങൾ പ്രത്യയങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ ഉത്തമപുരുഷസർവ്വനാമം കൈക്കൊള്ളുന്നു. 'ഞാൻ' എന്ന നിർദ്ദേശികൈകവചനം മറ്റുള്ള വിഭക്തികളിലെല്ലാം ഏകവചനത്തിൽ 'എൻ' എന്നും, ബഹുവചനത്തിൽ 'ഞൻ', 'നം' എന്നും രൂപങ്ങൾ. ബ. വ. ഉ-ൽ മാത്രം നിർദ്ദേശികയിൽ 'നാം' എന്ന രൂപം. 'ഞൻ' എന്നതിനോടു ബ. വചനത്തിൽ 'കൾ' എന്നും, 'നം' എന്നതിനോടു 'ങ്ങൾ' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കണം. 'നമ്മെ' തുടങ്ങിയുള്ള രൂപങ്ങളിൽ 'ങ്ങൾ' പ്രത്യയംതന്നെ ഇല്ല.

(ii) മദ്ധ്യമപുരുഷൻ:—

വിഭക്തികൾ	ഏ-വ.	ബ-വ.
നി—	നീ	നിങ്ങൾ
പ്രതി—	നിന്നെ	നിങ്ങളെ
സം—	നിന്നോടു്	നിങ്ങളോടു്
ഉ—	നിനക്കു്	നിങ്ങൾക്കു്
പ്രയോ—	നിന്നാൽ	നിങ്ങളാൽ
സം—	നിന്നുടെ-നിന്റെ	നിങ്ങളുടെ
അ—	നിന്നിൽ-നിങ്കൽ	നിങ്ങളിൽ

നിർദ്ദേശികൈകവചനം മാത്രം 'നീ' എന്ന ദീർഘാന്തം. മറ്റുള്ള രൂപങ്ങളിലെല്ലാം 'നി' എന്ന ഹ്രസ്വാന്തമാണു്. നിർദ്ദേശികൈകവചനമൊഴിച്ചു മറെറല്ലാരൂപങ്ങളിലും 'നിൻ' എന്ന ശബ്ദം പ്രകൃതിയായി നില്ക്കുന്നു. 'എൻ' എന്നു് ഉത്തമപുരുഷനിലെന്നപോലെ 'നിൻ' എന്ന മദ്ധ്യമപുരുഷപ്രകൃതിയായിരിക്കണം ആദിയിലു

ണ്ടായിരുന്നതു്. നിർദ്ദേശികൈകത്തിൽ മാത്രം 'നിൻ' 'നീ' എന്നായി. ഉദ്ദേശികയുടെ ഒഴിച്ചുള്ള ഏകവചനങ്ങളിൽ 'നിൻ'എന്നതിലെ 'ൻ' 'ന്ന' എന്ന മാറുന്നു. 'നിന്നെ', 'നിന്നാൽ' എന്നൊക്കെ രൂപങ്ങൾ. ഉത്തമപുരുഷനിലെ 'എൻ''എന്ന''എന്നാകുന്നുണ്ടല്ലോ. 'എന്നാൽ', 'എന്നിൽ' തുടങ്ങി രൂപങ്ങൾ. ഉദ്ദേശികയിൽ 'എനിക്കു', 'നിനക്കു', എന്ന രൂപങ്ങൾ. ബഹുവചനത്തിലും 'നിൻ' തന്നെ പ്രകൃതിരൂപം. 'നിൻ+കൾ=നിങ്ങൾ. നിങ്ങളെ, നിങ്ങളുടെ'. സംബന്ധികൈകവചനത്തിൽ 'എന്നുടെ, എന്റെ, നിന്നുടെ, നിന്റെ' എന്നു് ഈരണ്ടു രൂപങ്ങൾ വരുന്നു. ഉത്തമമദ്ധ്യമപുരുഷസർവ്വനാമങ്ങളിലെ രൂപങ്ങൾ അന്യോന്യം പ്രേരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എങ്കിലും, 'എൻ+ക്കു=എനിക്കു', 'നിൻ+ക്കു=നിനക്കു', എന്ന രൂപങ്ങളിൽ ആദ്യത്തേതിൽ ഇടനിലയായി 'ഇ' യും, രണ്ടാമത്തേതിൽ ഇടനിലയായി 'അ' യും വരുന്നതു കാണുക.

'താൻ' എന്നുള്ളതും മദ്ധ്യമപുരുഷവാചിയാണു്. 'താൻ, തന്നെ, തന്നാൽ, തനിക്കു്, തന്റെ' എന്നും, 'താങ്കൾ, താങ്കളെ, താങ്കളുടെ' എന്നും രൂപങ്ങൾ വരും. 'തൻ', എന്നും, 'താൻ' എന്നും ആത്മപരാമർശങ്ങളായുംവരും.

'താന്താൻ നിരന്തരം ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങൾ

താന്താനനുഭവിച്ചീടുകെന്നേവരൂ' എന്നതുപോലെ

ഉദാഹരണം കാൺക.

മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ പൂജകരൂപങ്ങളായി പല പദങ്ങളും ഭാഷയിൽ ഉണ്ടു്. 'അങ്ങു്, അവിടുന്നു്, അങ്ങുന്നു്, തിരുമനസ്സിൽ നിന്നു്' തുടങ്ങിയുള്ള ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം പൂജകനാമങ്ങളായി മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ ഉപയോഗിക്കാം. സാമാന്യമായ ബഹുമാനം മാത്രമേ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതായിട്ടുള്ളൂ എങ്കിൽ 'നിങ്ങൾ' എന്നമാത്രം പ്രയോഗിച്ചാൽ മതി.

മറ്റു പൂജകരൂപങ്ങളെ പ്രയോഗങ്ങളിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളണം.

(iii) പ്രഥമപുരുഷൻ:—

പ്രഥമപുരുഷനിൽ സ്ത്രീപുരുഷനപുംസകലിംഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അതുപോലെതന്നെ അടുപ്പം, അകൽച, വികല്പം, നിർദ്ദേശം, അനാസ്ഥ, വ്യാപ്തി തുടങ്ങിയുള്ള അർത്ഥഭേദങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതിനു പലസർവ്വനാമപദങ്ങളും പ്രഥമപുരുഷനിൽ ഉണ്ടു്. 'അ', 'ഇ', 'ഒരു' എന്നു മൂന്നും ചൂണ്ടിപ്പറയുന്നതിനുള്ള സർവ്വനാമങ്ങളാണു്. 'അ' അകൽചവും, 'ഇ' അടുപ്പവും, 'ഒരു' വെറും നിർദ്ദേശവും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'എ', 'ഏ' എന്നു രണ്ടും ചോദ്യാർത്ഥത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ, 'യാ, ഇന്ന, മറ്റ, വല്ല, ചില, പല' എന്നു സർവ്വനാമശബ്ദങ്ങളെല്ലാം നിർദ്ദേശം, വ്യാപ്തി മുതലായഅർത്ഥഭേദങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. മുറയ്ക്കു രൂപങ്ങൾ കാണിക്കുന്നു.

(1) 'അ' പുല്ലിംഗം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
അവൻ	അവർ
അവനെ	അവരെ
അവനൊടു്	അവരൊടു് *
അവനു് $	അവർക്കു്
അവനാൽ	അവരാൽ
അവന്റെ	അവരുടെ
അവനിൽ അവങ്കൽ	അവരിൽ.

* അവനൊടു് അവരോടു് എന്നും രൂപങ്ങളാകാം.

$ 'അവന്നു്' എന്നും രൂപം ഉണ്ടു്.

'അ' സ്ത്രീലിംഗം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
അവൾ	[പുല്ലിംഗബഹുവചനംപോലെ]
അവളെ	
അവളോട്ട്	
അവൾക്കു്	
അവളാൽ	
അവളുടെ	
അവളിൽ	

'അ' നപുംസകം.

ഏ. വ.	ബ. വ.
അതു	അവ
അതു [അതിനെ]	അവ [അവയെ]
അതിനോട്ട്	അവയോട്ട്
അതിനു്	അവയ്ക്കു്
അതിനാൽ	അവയാൽ
അതിന്റെ	അവയുടെ
അതിൽ അതിങ്കൽ }	അവയിൽ

നപുംസകബഹുവചനത്തിനു വേറെയും രൂപങ്ങളുണ്ടു്.

ഏ. വ.	ബ. വ.
അതു	അവ [അവകൾ എന്നു ചിലർ എഴുതുന്നതു് തെറ്റാണു്]
	അതുകൾ
	അവറ
	അവറകൾ
	അവറു്

ലിംഗവചനവിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളും ചേരുമ്പോൾ 'ഇ, ഏ, യാ' തുടങ്ങിയുള്ള മറു സർവ്വനാമങ്ങൾക്കും ഈ രൂപഭേദങ്ങളും വരും. ഇവൻ, ഇവൾ, ഇതു്, ഇവർ, ഇവ, ഇതുകൾ, ഇവറ, ഇവറകൾ, ഇവറു്, എന്ന കണക്കിനു് ഓരോന്നിലും കണ്ടുകൊള്ളണം.

'ഒരു'

ഏ. വ.	ബ. വ.
പുല്ലിംഗം—ഒരുവൻ * സ്ത്രീലിംഗം—ഒരുവൾ	ഒരുവർ
നപുംസകം—ഒന്നു—	ഒന്നുകൾ

മറു സർവ്വനാമങ്ങളുടെ രൂപങ്ങൾ.

	ഏ. വ.	ബ. വ.
ഏ.	എവൻ എവൾ	എവർ

എതു, എതുകൾ, എവ, എവറ, എവറകൾ, എവറു്.

യാ.	യാവൻ യാവൾ	യാവർ

യാതു [യാതൊന്നു്], യാവ, യാവറ, യാവറകൾ, യാവറു്.

മറു സർവ്വനാമങ്ങളുടെയും രൂപങ്ങൾ ഇതുപോലെ തന്നെ എന്നുള്ളതുകൊണ്ടു് ഇവിടെ കാണിക്കുന്നില്ല.

ഉത്തമമദ്ധ്യമപുരുഷസർവ്വനാമങ്ങൾക്കു പൂജകബഹുവചനമുള്ളതുപോലെ പ്രഥമപുരുഷനിലും പല പൂജകരൂപങ്ങളുണ്ടു്. 'അവൻ' എന്നതിനു് 'അയാൾ', 'അങ്ങേരു്', 'അദ്ദേഹം' എന്നൊക്കെയും, 'അവൾ' എന്നതിനു്,

---

* ഒരുവൻ, ഒരുവൾ എന്നതിനു് ഒരുത്തൻ, എന്നും ഒരുത്തി എന്നും രൂപങ്ങൾ ഉണ്ടു്.

'അവർ', 'അമ്മച്ചി' എന്നൊക്കെയും ഉപചാരപദങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ നടപ്പുണ്ട്.

ഇനിയും, 'ആർ', 'എന്തു്' എന്ന രണ്ടു സർവ്വനാമങ്ങളെപ്പറ്റിയേ പറയാനുള്ളൂ. ഇതു രണ്ടും ചോദ്യസർവ്വനാമങ്ങളാണു്. 'ആ' എന്നും, 'എ' എന്നുമാണു് ഇവയുടെ പ്രകൃതിരൂപങ്ങൾ എന്നു കല്പിക്കാം. എന്നാൽ ഇവയുടെ മറ്റു രൂപങ്ങൾ ഒന്നും ഇന്നു കാണുന്നില്ല. 'ആർ' എന്നതു് 'ആൻ','ആൾ'എന്ന പുല്ലിംഗസ്ത്രീലിംഗശബ്ദങ്ങളുടെ അലിംഗബഹുവചനരൂപമാണെന്നുവേണം വിധിക്കാൻ. 'ഏതു് ആൾ'എന്ന അർത്ഥത്തിൽ പ്രചരിക്കുന്ന ഒരു അവ്യയമായേ ഇന്നു് അതിനു സ്ഥാനമുള്ളൂ. 'എന്തു്' എന്നതിനോടു് സദൃശമായി ചോദ്യാർത്ഥം കുറിക്കാൻ മറ്റു പദങ്ങളും ഉണ്ടു്. ഇതിൽ 'എ' ആണല്ലോ പ്രധാനാംശം. കാലം, ദേശം, പ്രകാരം, പരിമാണം, പ്രയോജനം ഇതിനെപ്പറ്റി എല്ലാം ചോദ്യരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ അതായതു് അർത്ഥം വരുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ 'എ' യോടു ചേർത്താൽ മതിയാകുന്നതാണു്.

1. കാലം	{	എ—പോഴു്	എപ്പോൾ
	{	എ—ന്നു്	എന്നു്
2. ദേശം	{	എ—ങ്ങു്	എവിടെ
	{	എ—ങ്ങു്	എങ്ങു്
3. പ്രകാരം		എ—ങ്ങനെ	എങ്ങനെ
		എ—വണ്ണം	എവ്വണ്ണം
		എ—വിധം	എവ്വിധം
		എ—പ്രകാരം	എപ്രകാരം
		എ—പോലെ	എപ്പോലെ
		എ—മാതിരി	എമ്മാതിരി
4. പരിമാണം		എ—ത്ര	എത്ര
5. പ്രയോജനം		എന്തു്—ഇനു്	എന്തിനു്

'എ' എന്നതിനോട് ചേർക്കുന്ന ഈ പ്രത്യയങ്ങൾ 'ഇ' 'അ' എന്ന സർവ്വനാമങ്ങളോടും ചേരും. 'ഇപ്പോൾ, ഇന്നു്, ഇവിടെ, ഇങ്ങു്, ഇങ്ങനെ, ഇപ്പോലെ, ഇത്ര, ഇത്രനു് അപ്പോൾ—'എന്നപോലെ രൂപങ്ങൾ വരും. ഈ ശബ്ദങ്ങളെ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളായിട്ടാണു കണക്കാക്കുന്നതു്. ഇതുപോലെ സർവ്വനാമപ്രകൃതികളെ നാമവിശേഷണങ്ങളായും ഉപയോഗിക്കാം. 'അക്കാള, ഇപ്പുത്തു്, ഒരു കായ്യം, മറ്റു് ഉപായം, വല്ല കാരണവും, ഇന്ന കാരണം' ഈ വിധം ഉദാഹരണങ്ങൾ കണ്ടുകൊൾക.

കൃതിപ്രകരണം.

ശബ്ദങ്ങളിൽ രണ്ടാമത്തെ പ്രധാനവിഭാഗമായ കൃതികളെപ്പറ്റിയുള്ള വിചാരണ തുടങ്ങുന്നു. ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന ശബ്ദമാണല്ലൊ 'കൃതി'. 'ക്രിയ' ഒരു ഫലത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന വ്യാപാരവിശേഷവുമാണു്. വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലം തനിക്കോ വേറൊന്നിനോ ആകാം. ഈ വ്യത്യാസമനുസരിച്ചു ക്രിയാപദങ്ങളെ രണ്ടു വലിയ വിഭാഗങ്ങളായി തിരിക്കാം. ഫലം ക്രിയ ചെയ്യുന്ന ആളിൽത്തന്നെ ചേരുന്നെങ്കിൽ അമ്മാതിരി ക്രിയകളെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ 'അകർമ്മകങ്ങൾ'. അല്ലാത്തവ 'സകർമ്മകങ്ങൾ'. അത്തരത്തെ അനുസരിച്ചല്ലാതെ, രൂപത്തെ സംബന്ധിച്ചെടത്തോളം സകർമ്മകങ്ങൾക്കും അകർമ്മകങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ യാതൊരു ഭേദവും ഇല്ല. കൃതികളെപ്പറ്റി പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ളതു ചുരുക്കത്തിൽ പറയാം. ഏതു ക്രിയാപദത്തോടും കാലപ്രത്യയങ്ങൾ ചേരും. ക്രിയ കഴിഞ്ഞതോ, ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നതോ, അതോ നടക്കാനിരിക്കുന്നതോ എന്നു കാണിക്കാ

നായിട്ടാണു കാലപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതു്. പിന്നീടുള്ളതു പ്രകാരമാണു്. ക്രിയയെപ്പറ്റി ഇന്നപ്രകാരമാണു കർത്താവിന്റെ അഭിപ്രായമെന്നു കുറിക്കുന്നതാണു് ഇതു്. മൂന്നാമത്തേതു പ്രയോഗമാണു്. കർത്താവിനു പ്രാമാണ്യം കൊടുക്കുന്നുവോ, കർമ്മത്തിനു പ്രാമാണ്യം കൊടുക്കുന്നുവോ എന്നാണു് ഇവിടെ നോട്ടം. സകർമ്മകക്രിയകളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ കർമ്മപ്രാമാണ്യത്തെപ്പറ്റി വിചാരിക്കേണ്ട ആവശ്യംതന്നെ ഉള്ളു. കാലം, പ്രകാരം, പ്രയോഗം എന്നതെല്ലാം ഏതു ക്രിയയ്ക്കും ഉള്ള ധർമ്മങ്ങളാണു്. ഇനിയും വേറേ ചില ദൃഷ്ടികോണുകളെ അവലംബിച്ചു ക്രിയാപദങ്ങൾക്കു മറ്റു വിഭാഗങ്ങൾ കല്പിക്കാവുന്നതാണു്. വേറൊരാളുടെ പ്രേരണയനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്നു എന്നു കാണിക്കാനും, പരപ്രേരണകൂടാതെ ചെയ്യുന്നതാണെന്നു കാണിക്കാനും വേണ്ടി ഏതു ക്രിയയ്ക്കും രണ്ടുരൂപം ഉണ്ടാകാം. 'ഓട്ടുന്നു, ഓടിക്കുന്നു; നടക്കുന്നു, നടത്തുന്നു' എന്ന രീതിയിൽ. ഉദാഹരണം കാൺക. സ്വപ്രേരണ അനുസരിച്ചു ചെയ്യുന്ന ക്രിയകളെ കേവലങ്ങൾ എന്നും പരപ്രേരണയ്ക്കു വിധേയമായി ചെയ്യുന്നവയെ പ്രയോജകങ്ങൾ എന്നും പറയുന്നു. ഒരിനം കൃതികൾക്കു 'ക്കു' എന്നു് ഇടനിലയായി വരും. 'ക്കു' സാധാരണ പ്രയോജകപ്രത്യയമായതുകൊണ്ടു് ഇത്തരം കൃതികൾ പ്രയോജകങ്ങളാണെന്നു തോന്നും. എന്നാൽ അർത്ഥത്തിൽ ഇവ കേവലങ്ങളാണു്. ഇവയെ കാരിതങ്ങൾ എന്നു പരിഗണിക്കുന്നു. 'ക്കു' ഇല്ലാത്തവയെ അകാരിതങ്ങൾ എന്നും വിളിക്കുന്നു. 'നില്ക്കുന്നു, കേറുക്കുന്നു, ഇരിക്കുന്നു, കരയ്ക്കുന്നു' എന്നുള്ളതെല്ലാം കാരിതങ്ങളാണു്. 'പാട്ടുന്നു, ക്രൂട്ടുന്നു, പറയുന്നു' എന്നതെല്ലാം അകാരിതങ്ങളാണു്. ഇനിയും ഏതു കൃതിശബ്ദവും രണ്ടു രൂപം കൈക്കൊള്ളും—പൂർണ്ണക്രിയ എന്ന നിലയി

ലും അപൂർണ്ണക്രിയ എന്ന നിലയിലും. പൂർണ്ണക്രിയയെ മുറുവിന എന്നും അപൂർണ്ണക്രിയയെ പറുവീന എന്നും വിളിക്കുന്നു.

കാലം.

കൃതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതു കാലഗണനയാകുന്നു. ഏതൊരു കൃതിയെപ്പറ്റി വിചാരിക്കുമ്പോഴും, കഴിഞ്ഞതോ നടക്കുന്നതൊ വരാനിരിക്കുന്നതോ എന്നു് അറിയാനുള്ള ആകാംക്ഷക്രമേ അതിനോടൊത്തു മനസ്സിൽ ഉളവാകുന്നു. കഴിഞ്ഞതിനു ഭൂതകാലമെന്നും, നടക്കുന്നതിനു വർത്തമാനകാലമെന്നും, വരാനുള്ളതിനു ഭാവികാലമെന്നും വൈയാകരണന്മാർ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. കൃതികളോടു ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്താണു കാലസൂചന ചെയ്യുന്നതു്.

ഉ.	ഭൂതം.	വർത്തമാനം.	ഭാവി.
	ചാടി	ചാടുന്നു	ചാടും
	[ചാടു്+ഇ]	[ചാടു്+ഉന്നു]	[ചാടു്+ഉം]

'ചാടു്' എന്ന പ്രകൃതിയോടു് 'ഇ, ഉന്നു, ഉം' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ഒട്ടിച്ചു കാലസൂചന സാധിച്ചിരിക്കുന്നു. ഏതു ധാതുവിനോടും 'ഉന്നു' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താൽ വർത്തമാനരൂപം കിട്ടും. 'കാണുന്നു, പോവുന്നു, ചെയ്യുന്നു, ഉണ്ണുന്നു, കുടിക്കുന്നു' എന്ന പദങ്ങളെല്ലാം നോക്കുക.

എല്ലാ * ധാതുക്കളോടും 'ഉന്നു' നേരിട്ടു ചേർത്താൽ വർത്തമാനരൂപം കിട്ടുകയില്ല.

നിൽ+ഉന്നു=നിൽ+ക്കു്+ഉന്നു=നിൽക്കുന്നു.

ഇരി+ഉന്നു=ഇരി+ക്കു്+ഉന്നു=ഇരിക്കുന്നു.

---

* കൃതിയുടെ പ്രത്യയം കൂടാത്ത രൂപത്തെ 'ധാതു' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ധാതുവിനും പ്രത്യയത്തിനും ഇടയ്ക്ക് 'ക്ക്' എന്ന ഇടനില വരുന്നതായി പല ക്രിയാപദങ്ങളുമുണ്ട്. ഇവ കാരിതങ്ങളാണെന്ന മുമ്പു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. വർത്തമാനത്തിൽ മാത്രമല്ല ഈ ഇടനിലവരുന്നതെന്ന മേൽ വ്യക്തമാകും. സ്വരാദിയായ ഏതു പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോഴും 'ക്ക്' ഇടനിലയായി വരും.

നിൽ + ആൻ = നിൽ + ക്ക് + ആൻ = നില്ക്കാൻ.

നിൽ + ഉം = നിൽ + ക്ക് + ഉം = നിൽക്കും.

അകാരാന്താകാരിതധാതുക്കൾക്ക് 'ക്ക്' എന്നതിനു പകരം 'യ്' എന്നും 'വ്' എന്നും ഇടനിലകൾ വരും.

പറ + ഉന്നു = പറ + യ് + ഉന്നു = പറയുന്നു.

തട + ഉന്നു = തട + വ് + ഉന്നു = തടവുന്നു.

സ്വരാദിയായ ഏതു പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോഴും ഈ ധാതുക്കൾക്ക് ഇതുപോലെ 'യവ'കാരം ഇടനിലകളായി വരും.

പറ + ഉം = പറയും [പറ + യ് + ഉം]

തട + ഉം = തടവും [തട + വ് + ഉം]

'പറ' എന്നും 'തട' എന്നും അകാരാന്തങ്ങളായ ധാതുക്കളാണ്. ഒന്നിനു് 'യ്' എന്നും മറ്റതിനു് 'വ്' എന്നും ഇടനില വരാനുള്ള കാരണം അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണു്. സ്വരങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞപ്പോൾ അകാരം താലവ്യമായും ഓഷ്ഠ്യമായും വരുമെന്നു പറഞ്ഞതു് ഓർക്കേണ്ടതാണു്. താലവ്യമായ 'അ' യ്ക്കു പിമ്പിൽ 'യ്' എന്നും, ഓഷ്ഠ്യമായ 'അ' യ്ക്കു പിമ്പിൽ 'വ്' എന്നും, സ്വരത്തിനു മുമ്പായാൽ ഇടനിലകൾ വരും. 'അ' യ്ക്കു മാത്രമല്ല, സ്വരപൂർവ്വമായി നില്ക്കുന്ന താലവ്യസ്വരത്തിനു് ഏതിനും 'യ്' എന്നും, ഓഷ്ഠ്യസ്വരത്തിനു് ഏതിനും 'വ്' എന്നും ഇടനില കാണും. [ഇവ സന്ധികാര്യമാണെന്നു് ഓർക്കണം.]

മറി + ഉന്ന = മറിയുന്ന. ['ഇ' താലവ്യസ്വരം.]
പോ + ഉന്ന = പോവുന്ന. ['ഓ' ഓഷ്ഠ്യം. * 'പോകുന്ന' എന്നും രൂപമുണ്ട്.]

ഭൂതകാലപ്രത്യയങ്ങൾ 'ഇ', 'തു', എന്ന രണ്ടേ പ്രധാനമായിട്ടുള്ളൂ. 'ചില്ലുകൾ', 'യ്' എന്നിതുയും ഒഴിച്ചു ശേഷമുള്ള വ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളോടു് 'ഇ' പ്രത്യയം ചേരും. § സ്വരാക്ഷരം, ചില്ലുകൾ, യകാരം എന്നതിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിൽ അവസാനിച്ചാൽ 'തു' എന്ന പ്രത്യയമാണു ചേരുന്നതു്. ആദ്യം 'ഇ' യ്ക്കു് ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

വ്യഞ്ജനാന്തം:— തേട്ു് + ഇ = തേടി.
വാട്ു് + ഇ = വാടി.
തട്ു് + ഇ = തട്ടി.

ചിലപ്പോൾ ചില്ലിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുവിനോടും 'ഇ' ചേരും.

ഉദാ:— പൊൾ * + ഇ = പൊള്ളി.
താൾ + ഇ = തള്ളി.
തൽ + ഇ = തല്ലി.
ചൊൽ + ഇ = ചൊല്ലി. [ചൊന്നു]

യകാരാന്തമായാൽ—നെയ് + തു = നെയ്തു.
കൊയ് + തു = കൊയ്തു.
പെയ് = തു = പെയ്തു.

---

* പോവുന്നു, പോകുന്നു, പാവുന്നു പാകുന്നു എന്നു് ഇരട്ട രൂപങ്ങൾ വരും. കൃതിപടങ്ങളിൽ 'വ'കാരത്തിനു് 'ക'കാരം വരുന്നതു സാധാരണമാണു്.

§ കീഴിലുള്ള അപവാദവിധികളും കാണുക.

* യ, ല, ള, അനുനാസികങ്ങൾ ഇവയുടെ മുമ്പിൽ വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേരുന്നോ, ചേരാതെയോ ഒരു ഹ്രസ്വസ്വരാദിയായ പ്രത്യയം നിന്നാൽ യലളാനുനാസികങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും.

['ആയി' 'പോയി' എന്ന രൂപങ്ങളിൽ 'ആ' 'പോ' എന്നവ മാത്രമേ ധാതുവായി കരുതാൻ പാടുള്ളൂ. പോ' എന്നതിനോടു് 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തുന്ന പറയുമ്പോഴും സന്ധികാര്യത്തിൽ ചില കഴപ്പങ്ങളുണ്ടു്. 'പോ' എന്ന ധാതുവിന്റെ രൂപങ്ങളിൽ പല പുതുമകളും ഉണ്ടു്.]

ചില്ലിൽ അവസാനിച്ചാൽ-വേഗം + തു = വേട്ടു.
വിൽ + തു = വിറു.
കൺ + തു = കണ്ടു.

ഒരുകായ്യും ശ്രദ്ധിക്കാനുണ്ടു്. രേഫാന്തധാതുവിനോടു 'തു' പ്രത്യയവും, റകാരാന്തധാതുവിനോടു് 'ഇ' പ്രത്യയവുമാണു ചേരുന്നതു്.

രേഫാന്തം: —ചേരു് + തു = ചേന്നു.

റകാരാന്തം:—ചാറു് + ഇ = ചാറി; പോറു് + ഇ = പോറി.

[ഒരു ധാതു രേഫാന്തമോ 'റ'കാരാന്തമോ എന്നറിയുന്നതു ധാതുവിനോടു് പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോഴും ഉള്ള രൂപം അനുസരിച്ചാണു്. 'ചേരുന്നു' എന്നിടത്തു രേഫവും, 'ചാറുന്നു' എന്നിടത്തു 'റ'കാരവും തെളിയുന്നതു കാണുക.]

'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ധാതുവിനു വലിയ മാറ്റം വരുന്നില്ല. നേരേമറിച്ചു 'തു' പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ പല ചില്ലറ മാറ്റങ്ങളും ധാതുവിന്റെ അന്ത്യാക്ഷരത്തിനു് വരും. 'തു' ശ്രദ്ധമായി അകാരിതമായ ചില ഉകാരാന്തക്രിയാപദങ്ങളിലും 'യു്' എന്നവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളിലും മാത്രമേ നിലു്ക്കൂ.

ഉഴു + തു = ഉഴുതു. [ഉകാരാന്തം-അകാരിതം]
നെയു് + തു = നെയ്തു. ['യു്'കാരാന്തം-അകാരിതം]

ഇതു് അകാരിതധാതുക്കൾക്കുള്ള നിയമമാണു്. ഉകാ

രാന്തകാരിതധാതുക്കളോട് ചേരുമ്പോൾ 'തു' കാരം ഇരട്ടിക്കും.

എട്ട + തു = എട്ട് + ത്തു = എട്ടത്തു.

തൂട്ട + തു ... = തൂട്ടത്തു.

ചില അകാരിതധാതുക്കളിലും ഭ്രതത്തിൽ 'ത്തു' എന്ന പ്രത്യയം വരും. ഉ:—ചാവുന്ന-ചത്തു.

ഉകാരാന്തമല്ലാത്ത അകാരിതമാണെങ്കിൽ 'തു' കാരം 'ന്തു' എന്ന മാറും. വെന്തു-[വേവുന്നു]; നൊന്തു-[നോവുന്നു]

ഓഷ്ട്യമായ 'അ'കാരാന്തധാതുക്കളിലും, ഉകാരാന്ത മൊഴിച്ചുള്ള അകാരിതങ്ങളിലും 'ന്തു' എന്നതു് 'ന്ന' എന്ന മാറും.

ഓഷ്ട്യാകാരാന്തം മറ + തു = മറന്നു.

താലവ്യാകാരാന്തമായാൽ മറ + തു = മറഞ്ഞു.

ഇവയുടെ 'മറക്കുന്നു' 'മറയുന്നു' എന്ന വർത്തമാനരൂപങ്ങൾ.

ഉകാരാന്തമല്ലാത്ത അകാരിതം:—

ചേർ + തു = ചേന്നു.

തോർ+ തു = തോന്നു.

'ന്നു' എന്ന വേറൊരുപ്രകാരത്തിലും വരും.

നിൽ + തു = നിൽ + തു = നിന്നു.

[വന്നു, തന്നു, ഇരുന്നു, പോന്നു, തുടങ്ങിയ രൂപങ്ങൾ പരിശോധിക്കുക.]

താലവ്യസ്വരത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന കാരിതധാതുക്കളോട്ടു് 'ച്ചു' എന്നും, അകാരിതധാതുക്കളോട്ടു് 'ഞ്ഞു' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരും. 'ച്ചു' എന്നതു് 'ത്തു' എന്ന പ്രത്യയത്തിനു താലവ്യസ്വരത്തിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു വരുന്ന മാറ്റമാണു്. 'ന്തു' താലവ്യപ്രേരണകൊണ്ടു 'ഞ്ഞു'

എന്നും മാറുന്നു. സ്വരാന്തകാരിതധാതുവിനോടു ചേരുന്ന 'തു' പ്രത്യയം ഇരട്ടിക്കുമെന്നും ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കണം.

താലവ്യസ്വരാന്തമായ കാരിതം:—

കളി + തു = കളിച്ചു. [കളിയുന്നു]§
തിള + തു = തിളച്ചു. [തിളയുന്നു]
ഒളി + തു = ഒളിച്ചു. [ഒളിയുന്നു]

താലവ്യസ്വരാന്തമായ അകാരിതം:—

പിരി + തു = പിരിഞ്ഞു. [പിരിയുന്നു]
ഉര + തു = ഉരഞ്ഞു. [ഉരയുന്നു]
ഉട + തു = ഉടഞ്ഞു. [ഉടയുന്നു]

'ക്', ട്', റ്' എന്നു് അവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളുടെ അന്ത്യാക്ഷരങ്ങളെ ഇരട്ടിച്ചു് 'ഉ' പ്രത്യയം ചേർത്താണു ഭൂതരൂപം ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. പ്രത്യയമായി ചേർക്കുന്ന 'തുകാരം' മുമ്പുള്ള അക്ഷരത്തിൽ ലയിച്ചുപോകുന്നതാണെന്നും വ്യാഖ്യാനിക്കാം.

ക്—പുക് + തു = പുക്കു.
ട്—തൊട് + തു = തൊട്ടു.
റ്—പെറ് + തു = പെറ്റു.

'തു' പ്രത്യയം തകാരത്തിന്റെ ചില്ലിനോടു ചേർന്നാൽ 'റ്റു' എന്നും, ളകാരത്തിന്റെ ചില്ലിനോടു ചേർന്നാൽ 'ട്ടു' എന്നും, ണകാരത്തിന്റെ ചില്ലിനോടു ചേർന്നാൽ 'ണ്ടു' എന്നും ആകും.

ൽ:— വിൽ + തു = വിൽ + ത്തു = വിറ്റു.
തോൽ + തു = തോറ്റു.
ഏൽ + തു = ഏറ്റു.*

---

§ വർത്തമാനരൂപങ്ങൾ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു കാരിതമെന്നും അകാരിതമെന്നും തിരിച്ചറിയാനാണു്.

* ഇവ കാരിതധാതുക്കളാണു്. അകാരിതങ്ങളിലേ രൂപം നോക്കുക. ചെൽ—ചെന്നു; കൊൽ—കൊന്നു.

ൾ:— വേൾ + തു = വേട്ടു. *
കേൾ + തു = കേട്ടു.

ൺ:— കൺ + തു = കണ്ടു.
പൂൺ + തു = പൂണ്ടു.
ഉൺ + തു = ഉണ്ടു.

'ണ്ടു' എന്ന രൂപം വേറൊരുവിധത്തിലും വരും. 'ൾ' എന്നവസാനിക്കുന്ന അകാരിതങ്ങൾക്കു് 'ന്തു' എന്ന വരുമെന്ന മുമ്പുതന്നെ സിദ്ധമാണു്. 'ൾ' എന്നവസാനിക്കുന്ന ധാതുവിനോടു് 'ന്തു' ചേർന്നാൽ 'ണ്ടു' എന്നു മാവും.

ഇരുൾ + ന്തു = ഇരുണ്ടു.
ഉരുൾ + ന്തു = ഉരുണ്ടു.
മുരൾ + ന്തു = മുരണ്ടു.

'ന്തു' പ്രത്യയം 'ഴു' എന്നവസാനിക്കുന്ന ധാതുക്കളോടു ചേർന്നാൽ 'ണു' എന്നു മാവും.

വീഴു+ന്തു = വീണു; താഴു+ന്തു = താണു.

ഭൂതപ്രത്യയങ്ങൾ 'ഇ', 'തു' എന്നു രണ്ടേ ഉള്ളെങ്കിലും ഫലത്തിൽ 'ഇ, തു, ത്തു, റ്റു, ന്നു, ച്ചു, ഞ്ഞു, ന്നു, ട്ടു, ണ്ടു, ക്കു, ണു' എന്നു പന്ത്രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടെന്നു വരുന്നു. 'ത്തു' തൊട്ടു് 'ക്കു' വരെയുള്ള പ്രത്യയങ്ങളെല്ലാം ധാതുവിന്നു തോടു ചേരുമ്പോൾ 'തു' പ്രത്യയത്തിനു വരുന്ന രൂപഭേദങ്ങളാണു്.

ഇനിയും 'ഭാവി' കാലരൂപങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. ഭാവിപ്രത്യയം 'ഉം' എന്നാണു്.

പോ + ഉം = പോവും [പോകും]

ഇരി + ഉം = ഇരിക്കും [കാരിതമായതുകൊണ്ടു് 'ക്കു' എന്നിടനില വന്നു]

---

* അകാരിതമായാൽ 'ആണ്ടു, പുരണ്ടു' എന്നപോലെ 'ണ്ടു' എന്നുവരും.

ഉണങ്ങു് + ഉം = ഉണങ്ങും.
പൊഴി + ഉം = പൊഴിയും.

ഭാവിയുടെ, 'ഉ' എന്നൊരു പ്രത്യയം കൂടെയുണ്ടു്. അവധാരകനിപാതമായ 'ഏ' പ്രയോഗിക്കുന്നിടത്തും, ചോദ്യാർത്ഥമുള്ളിടത്തും മറ്റും 'ഉ' ഭാവിപ്രത്യയമായി വരും. ഇങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ 'ഉ' നീളുകയും ഉണ്ടു്.

ഏ- അടികൊണ്ടേ രാമൻ ഉറങ്ങൂ.
ചോ- എന്താവൂ മമ കമ്മമിതൊക്കെയും.
കണ്ടാവൂ കനിഞ്ഞെന്നെ.

നാം വർത്തമാനാദിത്രപങ്ങളെ ഉദാഹരിച്ചതു് എല്ലാം കേവലകർത്തൃനിർദ്ദേശകങ്ങളായിട്ടാണു്. പ്രയോജകകർത്തൃത്തിലും, കർമ്മണിയിലും, അനുജ്ഞായകാദിപ്രകാരങ്ങളിലുംമറ്റും പ്രയോജകാദിപ്രത്യയങ്ങൾക്കു പുറമേ കാലപ്രത്യയങ്ങളും ചേരും. *

പ്രകാരം.

ഓരോ കൃതിയും ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്ഥിതിയെയോ പ്രവൃത്തിയേയോ കുറിക്കുന്നു. ക്രിയയെപ്പറ്റി വക്താവിന്റെ മനോഭാവം എന്താണെന്നുകൂടെ സൂചിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം പലപ്പോഴും ഉണ്ടാകും. ക്രിയ നടക്കുന്നെന്നു കേവലം നിർദ്ദേശംകൊണ്ടു വിരമിക്കാം. ചിലപ്പോൾ ക്രിയ നടത്തേണ്ട ആവശ്യകതയെക്കൂടെ വിധിരൂപത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതായി വരും. മറ്റു ചിലപ്പോൾ

---

* സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു് എടുക്കുന്ന ധാതുക്കളെ കുറിതമാക്കിയാണു സാധാരണ നാം പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതു്. ധാതുവിനോടു് 'ഇക്ക്', എന്നു് ഒട്ടിച്ചു്, അതിനുമേൽ കാലപ്രത്യയം ചേർക്കണം. 'ശ്രുതിക്കുന്നു—ഗമിക്കുന്നു—ഭവിക്കുന്നു—ജീവിക്കുന്നു—ധരിക്കുന്നു' എന്നൊക്കെ ഉദാഹരണങ്ങൾ. ശേഷം കാര്യങ്ങളിലെല്ലാം മുൻപറഞ്ഞ വിധികളെ ഈ ധാതുക്കളും അനുസരിക്കുന്നു.

ക്രിയ നടത്തുന്നതിനു വക്താവു് അനുജ്ഞ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതായി സ്ഫുരിപ്പിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ, ക്രിയയ്ക്കു് ഒരാളെ നിയോഗിക്കുന്ന രീതിയിലാണു വക്താവു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നും ഇരിക്കും. ഇങ്ങനെ ഏതുപ്രകാരത്തിലാണു ക്രിയയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വക്താവിന്റെ മനോഭാവം എന്നു കാണിക്കാനായി കൃതിശബ്ദം സ്വീകരിക്കുന്നരൂപഭേദമാണു 'പ്രകാരങ്ങൾ'. നിർദ്ദേശം മാത്രമുള്ളെടത്തു നിർദ്ദേശകപ്രകാരം. വിധിരൂപത്തിലുള്ളതു വിധായകപ്രകാരം. അനുജ്ഞ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു് അനുജ്ഞായകപ്രകാരം. നിയോഗത്തെ കുറിക്കുന്നതു് നിയോജകപ്രകാരം. പരമാർത്ഥത്തിൽ നിയോഗവും വിധിയുമായി അർത്ഥത്തിൽ വലിയ വ്യത്യാസമില്ല. ഓരോ പ്രകാരത്തെയും പ്രത്യേകം എടുത്തു വിവരിക്കാം.

ക. നിർദ്ദേശകം. മൂന്നു കാലങ്ങളെ കുറിക്കാനായി ക്രിയയ്ക്കു വരുന്ന സാധാരണ രൂപങ്ങൾ തന്നെ നിർദ്ദേശകരൂപങ്ങൾ.

ഉ:—കളിക്കുന്നു, ഓടുന്നു, കളിക്കുന്നു, കളിച്ചു, കളിക്കും.

ക്രിയ നടക്കുന്ന പ്രകാരം മാത്രം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ലിംഗം, വചനം, പുരുഷൻ ഇവ എന്തായാലും ക്രിയാരൂപത്തിനു മാറ്റമില്ല. മറ്റു ഭാഷകളിലെ നിയമം ഇങ്ങനെയല്ല. കർത്താവിന്റെ ലിംഗപുരുഷവചനഭേദമനുസരിച്ചു ക്രിയാരൂപവും മാറും. മലയാളത്തിലും പണ്ടത്തെ സമ്പ്രദായം അങ്ങനെ ആയിരുന്നു. പുരുഷലിംഗവചനങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാൻ പ്രത്യേകം പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തു പ്രയോഗിച്ചുപോന്നു. 'കൺ' ധാതുവിന്റെ പഴയ മട്ടിലുള്ള ഭ്രതരൂപങ്ങളെ താഴെ കാണിക്കുന്നു.

		ഏ. വ.	ബ. വ.
ഉ. പു—	പു. സ്ത്രീ. ന.	കണ്ടേൻ	കണ്ടോം
മ. പു—	പു. സ്ത്രീ ന.	കണ്ടായ്	കണ്ടീർ
പ്ര. പു—	പു.	കണ്ടാൻ	കണ്ടാർ.
	സ്ത്രീ.	കണ്ടാൾ	
	ന.	കണ്ടു	

ഇപ്പോൾ ഈ രീതിവിട്ട 'കണ്ടു' എന്ന രൂപം ലിംഗ വചനപുരുഷഭേദം കൂടാതെ ഉപയോഗിക്കാം. ഭൂതത്തിൽ എന്നപോലെ മറ്റുകാലങ്ങളിലും പ്രകാരാദികളിലും പുരുഷപ്രത്യയം ചേർത്തുള്ള രൂപങ്ങൾ ഊഹിച്ചുകൊള്ളാം. ഇന്നാകട്ടെ,

ഞാൻ കണ്ടു
ഞങ്ങൾ കണ്ടു
നീ കണ്ടു
നിങ്ങൾ കണ്ടു
അവൾ കണ്ടു
അവർ കണ്ടു

എന്ന പുരുഷലിംഗവചനങ്ങൾ നോക്കാതെ പ്രയോഗിക്കാം.

മൂന്നു കാലങ്ങളെ കുറിക്കാനും നിർദ്ദേശകരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. മറ്റു പ്രകാരങ്ങൾ വിധിരൂപത്തിലും അനുജ്ഞാരൂപത്തിലും ഉള്ളതാകകൊണ്ടു ഭാവിയെ മാത്രമേ കുറിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നു വേണം സിദ്ധാന്തിക്കാൻ. വിശേഷിച്ചും നിയോജകപ്രകാരം ഭാവിയെ മാത്രം കുറിക്കു

ന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, ഒരാളെ ഒന്നിലേക്കു നിയോഗിക്കുന്നതു ഭാവിയിൽ നടത്താനുള്ള പ്രകാരത്തിലേ സാധ്യമാകയുള്ളൂവല്ലൊ. മറ്റു രണ്ടു പ്രകാരങ്ങളും കാലത്തെ പ്രത്യേകം കുറിക്കാതെ മൂന്നു കാലങ്ങളെയും ഒന്നുപോലെ പരാമർശിക്കുന്നു എന്നും പറയാം. ചെയ്യണം, ചെയ്യാം എന്ന വിധായകാനുജ്ഞായകങ്ങളും സാമാന്യമായി മൂന്നു കാലങ്ങളെയും, വിശേഷിച്ചു ഭാവിയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു എന്നു് ഇതുവിധം നോക്കുമ്പോൾ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

൨. വിധായകം. 'അണം' എന്നാണു വിധായക പ്രത്യയം. വേണം എന്ന പദം ചുരുങ്ങി 'അണം' എന്നായിത്തീർന്നിട്ടുള്ളതാണു്.

ഉ:— ചെയ്യണം [ചെയ്+അണം=ചെയ്യ വേണം]
പോകണം[പോക്+അണം=പോക വേണം]

'വേണ്ടുന്നു, വേണ്ടി ഇരിക്കുന്നു, വേണ്ടതായിരിക്കുന്നു, വേണ്ടതുണ്ടു്, വേണ്ടതാണു്' എന്നിവിധത്തിൽ വർത്തമാനരൂപം വിധായകത്തിനു വരാം.

ഉ:—പോകേണ്ടുന്നു, പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു, പോകേണ്ടതായിരിക്കുന്നു, പോകേണ്ടതുണ്ടു്, പോകേണ്ടതാണു്.

ഭൂതകാലത്തിൽ 'വേണ്ടി, വേണ്ടി ഇരുന്നു, വേണ്ടതായിരുന്നു, വേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു' എന്നൊല്ലാം ചേർത്തു രൂപങ്ങളുണ്ടാക്കാം. ഇതിൽ 'വേണ്ടി' എന്നതുമാത്രം ചേർത്തു സാധാരണ പ്രയോഗമില്ല.

ഉ:—പോകേണ്ടി, പോകേണ്ടിയിരുന്നു, പോകേണ്ടതായിരുന്നു, പോകേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു.

'വേണം, വേണ്ടു, വേണ്ടും, വേണ്ടിയിരിക്കും, വേണ്ടതായിരിക്കും, വേണ്ടതാകും, വേണമായിരിക്കും', എന്നൊല്ലാം ഭാവിപ്രത്യയങ്ങളായി വരും.

ഉ:—പോകണം, പോകേണ്ടു, പോകേണ്ടും, പോകേണ്ടിയിരിക്കും, പോകേണ്ടതായിരിക്കും, പോകേണ്ടതാകും, പോകണമായിരിക്കും.

[ഈ രൂപങ്ങൾക്കു് തമ്മിൽ അർത്ഥത്തിൽ സൂക്ഷ്മമായ വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ടു്.]

'ഇരിക്കുക' 'ഉണ്ടു്' എന്നുള്ള ക്രിയകൾക്കുടെ പ്രത്യയസ്ഥാനത്തു വന്നുചേരുന്ന എന്നുള്ളതാണു് ഇവിടെ വിശേഷം. പ്രയോഗത്തെ അനുസരിച്ചു് ഇവിടെ രൂപങ്ങൾ കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. എല്ലാ പ്രത്യയങ്ങളും 'വേ' എന്നു തുടങ്ങുന്നതായിട്ടാണു കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ പദങ്ങളോടു ചേരുമ്പോൾ 'വേ' എന്നതു് 'ഏ' എന്നും, പിന്നീടു 'എ' എന്നും, 'അ' എന്നും മാറിക്കാണും.

ഉ:—പോകവേണം, പോകേണം, പോകെണം, പോകണം.

അതായതു പ്രത്യയം 'വേണം, ഏണം, എണം, അണം' എന്നു മുറയ്ക്കു മാറുന്നു.

'അണം' പല അർത്ഥത്തിൽ വരും.

ജനിച്ചാൽ മരിക്കണം. [പ്രകൃതി നിയമം]

അത്താഴമുണ്ടാൽ അരക്കാതം നടക്കണം. [വിധി].

കാലത്തു് ഉണരണം. [സമയ ക്രമപ്പെടുത്തി]

എന്നും ഇവിടെ വരണം. [നിർബന്ധം]

൩. അനുജ്ഞായകം. 'ആം' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്താണു് അനുജ്ഞ സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്.

ഉ:—പോകാം, ചെയ്യാം, ഇരിക്കാം.

ചിലപ്പോൾ 'ആം' ഉപചാരസൂചകമായും വരും.

ഉ:— 'വരാം സഖാവേ ഭവദാഗമത്തെ
വാനും ഭൃശം പാരമുദിക്ഷമെയ്‌വൂ'.

ഇവിടെ വരാൻ അനുവദിക്കുന്നു എന്നല്ല, വരുന്നതിനു സ്വാഗതംചെയ്യുന്നു എന്നാണല്ലോ അർത്ഥം. മറ്റു ചിലെടത്തു പരസ്പരസമ്മതി സൂചിപ്പിക്കയും ചെയ്യും.
ഉ:—എന്നാൽ നമുക്കു പോകാം.

൪. നിയോജകം. 'അട്ടെ, ആലും, ഇൻ, ഉക, ഉ, ഊ' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ നിയോജകത്തെ കുറിക്കാൻ കൃതിശബ്ദങ്ങളോടു ചേരും.

മദ്ധ്യമപുരുഷനിയോജകത്തിൽ വചനഭേദം ഉണ്ടു്. 'അട്ടെ' എന്ന പ്രഥമോത്തമപുരുഷന്മാരിൽ ഏക ബഹു വചനങ്ങളിൽ പ്രത്യയം 'ഉക, ഉ, ഊ' എന്നതിലൊന്നും മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ ഏകവചനത്തിലെ പ്രത്യയങ്ങൾ. 'ആലും' മദ്ധ്യമപുരുഷനിൽ ഏകബഹുവചനങ്ങളിൽ സമാനമായി വരും. 'ഇൻ' എന്നു മദ്ധ്യമപുരുഷബഹുവചനത്തിൽ വരും.

		ഏ. വ.	ബ. വ.
ഉ. പു.		ചെയ്യട്ടെ	ചെയ്യട്ടെ
മ. പു.		ചെയ്യുക	
		ചെയ്യു്	ചെയ്യിൻ
		ചെയ്യൂ	
		ചെയ്യാലും	ചെയ്യാലും *
		ചെയ്യിൻ	
പ്ര. പു.		ചെയ്യട്ടെ	ചെയ്യട്ടെ

ക്രിയകൾക്കു മറ്റു പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുമ്പോൾ വരുന്നതായി മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ആഗമാദിവ്യവസ്ഥകൾ പ്രകാരപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുമ്പോഴും വരും.

---

* 'ആലും' എന്നപ്രത്യയം പൂജാർത്ഥത്തെക്കൂടെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നതാണു്. ധാതുരൂപത്തോടല്ല ഭേദരൂപത്തോടാണു് ഈ പ്രത്യയം ചേരുന്നതെന്നും ശ്രദ്ധിക്കുക.

കാരിതത്തിൽ 'ക്കു്'

നിൽ+അട്ടെ=നിൽ+ക്കു്+അട്ടെ=നില്ക്കട്ടെ.
സ്വരപൂർവ്വമായ താലവ്യസ്വരത്തിനു യാഗമം
തുല+അട്ടെ=തുല+യ്+അട്ടെ=തുലയട്ടെ.
സ്വരപൂർവ്വമായ ഓഷ്ഠ്യസ്വരത്തിനു വാഗമം.
തട+അട്ടെ=തട+വു്+അട്ടെ=തടവട്ടെ.

ശുദ്ധധാതുരൂപങ്ങളെത്തന്നെ നിയോജകമദ്ധ്യമൈകമായി ഉപയോഗിക്കും.

ഉ:—വാ, പോ, ഇരി, നിൽ, പറ, കിട, നട, ഒട്ടു്.

ആദരവു് ആവശ്യമുള്ളിടത്തു് ഈ രൂപങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചുകൂടാ.

'അട്ടെ' നിയോഗം മാത്രമല്ല സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ആശംസ, ആശ, പ്രാർത്ഥന എന്ന അർത്ഥത്തിലും നിയോജകരൂപം വരും.

ഉ:— ശ്രീരാമദേവൻ വിജയിച്ചിടട്ടെ. [ആശംസ]
നമ്മെ ഈശ്വരൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. [പ്രാർത്ഥന]
അയാളുടെ സുഖക്കേടു മാറട്ടെ. [ആശ]

പ്രയോഗം.

കർത്താവിനോ, കർമ്മത്തിനോ വാക്യത്തിൽ പ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്നതു് എന്നതനുസരിച്ചാണു് പ്രയോഗഭേദം വരുന്നതു്. കർത്താവിനാണു പ്രാധാന്യം എങ്കിൽ കർത്തരിപ്ര

യോഗം എന്നു പറയുന്നു. കർമ്മത്തിനാണു് പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ കർമ്മണിപ്രയോഗം ആകും. അകർമ്മക ക്രിയകളിൽ കർമ്മപ്രസക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് കർമ്മണിപ്ര യോഗത്തിനു നിവൃത്തിയില്ലെന്നു പറയണ്ടല്ലൊ. അത്തരം ക്രിയകളിൽ ക്രിയയ്ക്കുതന്നെ പ്രാമാണ്യം കൊടുത്തു് ഒരു പ്രയോഗം ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണു്.* രാമൻ ഉറങ്ങുന്നു— രാമനാൽ ഉറങ്ങപ്പെടുന്നു—എന്നാൽ ഇങ്ങനെ മലയാള ത്തിൽ ആരും പ്രയോഗിക്കാറില്ല.

കർത്തരി—ശ്രീരാമൻ ബാലിയെ കൊന്നു.

കർമ്മണി—ബാലി ശ്രീരാമനാൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു.

മേൽ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള പ്രധാനമായ വ്യത്യാസം എന്തെല്ലാമാണു്. ആദ്യത്തെ വാക്യത്തിൽ കർത്താവായ 'ശ്രീരാമൻ' നിർദ്ദേശികാവിഭക്തി യാൽ കുറിക്കപ്പെടുന്നു. കർമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ ശ്രീരാമ ശബ്ദം പ്രയോജികാവിഭക്ത്യന്തമായി ചമയുന്നു. കർത്തരി പ്രയോഗത്തിൽ കർമ്മമായ 'ബാലിയെ' എന്നതു് പ്രതിഗ്രാ ഹികാന്തമാണു്. കർമ്മണിയിൽ ആകട്ടെ 'ബാലി' നിർദ്ദേ ശികാന്തമായി മാറുന്നു. ഇനിയുമുള്ള വ്യത്യാസം കൃതിയി ലാണു്. 'കൊന്നു' എന്ന കർത്തരിയിലും, 'കൊല്ലപ്പെട്ടു'

---

* ഇവിടെ ആവശ്യമില്ലാത്തതാണെങ്കിലും, അകർമ്മകക്രിയകളെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു പ്രധാന സംഗതി പറയാം. അകർമ്മകക്രിയകളുടെ ക്രിയാനാമം കർമ്മ സ്ഥാനത്തു വരും. ഉ:—ഞാൻ ഒരു ഉറക്കം ഉറങ്ങി; അവൻ ഒരു ഓട്ടം ഓടി. ഇവിടെ 'ഉറക്കം' 'ഓട്ടം' എന്ന നാമങ്ങൾ 'ഉറങ്ങുക' 'ഓടുക' എന്ന ക്രിയാപ ദങ്ങളിൽനിന്നു് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതാണല്ലോ.

എന്ന കമ്മണിയിലും രൂപങ്ങൾ. ഇതുകൊണ്ട്, കത്തരി പ്രയോഗത്തെ കമ്മണിപ്രയോഗമാക്കാൻ താഴെ പറയുന്ന നിയമങ്ങൾ അനുസരിക്കേണ്ടതാണെന്നു കാണാം.

(i) കത്തരിയിൽ
- കത്താവു് നിർദ്ദേശികാന്തം
- കമ്മം പ്രതിഗ്രാഹികാന്തം
- ക്രിയ സാധാരണ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തുള്ളതു്.

(ii) കമ്മണിയിൽ
- കത്താവു് പ്രയോജികാന്തം
- കമ്മം നിർദ്ദേശികാന്തം
- ക്രിയ ധാതുവിൽ 'അ+പ്പെട്ട+കാലാദി പ്രത്യയങ്ങൾ' ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നതു്.

ഇവിടെ ക്രിയയുടെ കായ്തെപ്പറ്റി മാത്രമേ അല്പം പറയാനുള്ളു. കത്തരിയിൽ 'കൊന്നു, അടിച്ചു, പഠിക്കുന്നു' എന്ന വിധത്തിൽ ക്രിയകൾ നില്ക്കും. കമ്മണിയിൽ ധാതുരൂപമായ 'കൊൽ, അടി, പഠി' എന്നതുകളോടു 'അപ്പെടു' എന്നുക്രമേ ചേർത്തിനുമേലേ കാലാദിസൂചകങ്ങളായ പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കാവൂ. കാരിതധാതുക്കളാണെങ്കിൽ ഇവിടെയും 'ക്ക' പ്രത്യയം ചേർക്കണമെന്നു വിസ്മരിക്കരുതു്.

കൊൽ+അപ്പെടു+ഉന്നു=കൊല്ലപ്പെടുന്നു. [അകാരിതം]
അടി+അപ്പെടു+ഉന്നു=അടിക്കപ്പെടുന്നു. [കാരിതം]

കമ്മണിപ്രയോഗമനുസരിച്ചുള്ള കാലപ്രകാരരൂപങ്ങൾക്കു് ഉദാഹരണം കൊടുക്കാം:—

കാലം.

		ഭൂതം	വർത്തമാനം	ഭാവി
കർമ്മണി	{	കൊല്ലപ്പെട്ട	കൊല്ലപ്പെടുന്ന	കൊല്ലപ്പെടും.
	{	അടിക്കപ്പെട്ട	അടിക്കപ്പെടുന്ന	അടിക്കപ്പെടും
കർത്തരി	{	കൊന്ന	കൊല്ലുന്ന	കൊല്ലും
	{	അടിച്ച	അടിക്കുന്ന	അടിക്കും.

പ്രകാരം.

		നിർദ്ദേശകം	വിധായകം	അനുജ്ഞായകം	നിയോജകം
കർമ്മണി	{	കൊല്ലപ്പെടുന്ന	കൊല്ലപ്പെടണം	കൊല്ലപ്പെടാം	കൊല്ലപ്പെടട്ടെ
	{	അടിക്കപ്പെടുന്ന	അടിക്കപ്പെടണം	അടിക്കപ്പെടാം	അടിക്കപ്പെടട്ടെ.
കർത്തരി	{	കൊല്ലുന്ന	കൊല്ലണം	കൊല്ലാം	കൊല്ലട്ടെ
	{	അടിക്കുന്ന	അടിക്കണം	അടിക്കാം	അടിക്കട്ടെ.

കമ്മണിപ്രയോഗം ഭാഷയിൽ ആകാം എന്നല്ലാതെ ഭംഗിയാണെന്നു പറയാൻ മേലാ. കഴിയുന്നതും, കമ്മണി പ്രയോഗങ്ങളെ വജ്ജിക്കയാണു് ഉത്തമം.

കേവലം — പ്രയോജകം

ഇതുവരെയും നാം പ്രതിപാദിച്ചതു കേവലക്രിയകളെപ്പറ്റി ആയിരുന്നു. ആത്മപ്രേരണയ്ക്കു വിധേയമായി ക്രിയ ചെയ്യുന്നതിനാണു കേവലക്രിയ എന്നു പറയുന്നതു്. ഓടുന്നു, ചാടുന്നു, ഉറങ്ങുന്നു, ഉണ്ണുന്നു എന്നുള്ള ക്രിയാപദങ്ങളെല്ലാം കേവലങ്ങളാണു്. ഒരു ക്രിയ ചെയ്യാൻ ഒന്നിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്ന കൃതിരൂപങ്ങളാണു് പ്രയോജകകൃതികൾ. ഏതു ക്രിയാശബ്ദത്തിനും കേവലം പ്രയോജകം എന്ന രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്.

കേവലം	പ്രയോജകം
ഓടുന്നു	ഓടിക്കുന്നു
ഉറങ്ങുന്നു	ഉറക്കുന്നു
ഉണ്ണുന്നു	ഊട്ടുന്നു
പോകുന്നു	പോക്കുന്നു
ചാകുന്നു	കൊല്ലുന്നു
തണുക്കുന്നു	തണുപ്പിക്കുന്നു.

കേവലരൂപങ്ങൾ ക്രിയയുടെ സാധാരണരൂപങ്ങൾ തന്നെ. ഇനി, പ്രയോജകരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു നോക്കാം.

കേവലാർത്ഥത്തിൽ പ്രയോജകരൂപമുള്ള കൃതികളാണു കാരിതങ്ങളെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊ

ണ്ടു്, കാരിതം അകാരിതം എന്ന ഭേദം പ്രയോജകരൂപങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രധാനമാണു്. കാരിതക്രിയകളുടെ പ്രയോജകപ്രത്യയത്തെപ്പറ്റി അല്പം വിവരിക്കാം.

കാരിതക്രിയകളിൽ 'പ്പി' ചേർത്തു പ്രയോജകരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

ധാതു	കേവലരൂപം	പ്രയോജകരൂപം
കേൾ	കേൾക്കുന്നു	കേൾപ്പിക്കുന്നു.
പറ	പറക്കുന്നു	പറപ്പിക്കുന്നു [പറത്തുന്നു]
കളി	കളിക്കുന്നു	കളിപ്പിക്കുന്നു.
ചിരി	ചിരിക്കുന്നു	ചിരിപ്പിക്കുന്നു.
കൊട	കൊട്ടുക്കുന്നു	കൊട്ടുപ്പിക്കുന്നു.

ഏതു പ്രയോജകരൂപത്തോടും 'പ്പി' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു വേറൊരു പ്രയോജകം ഉണ്ടാക്കാം. നോക്കുക:—

രാമൻ ഓടുന്നു—കേവലം.

കൃഷ്ണൻ രാമനെ ഓടിക്കുന്നു—പ്രയോജകം.

നാരായണൻ കൃഷ്ണനെക്കൊണ്ടു രാമനെ ഓടിപ്പിക്കുന്നു—ഇതിൽ പ്രയോജകത്തിനുമേൽ പ്രയോജകം.

ഇതുപോലെ, 'നടക്കുന്നു, നടത്തുന്നു, നടത്തിപ്പിക്കുന്നു; ഉറങ്ങുന്നു, ഉറക്കുന്നു, ഉറക്കിപ്പിക്കുന്നു; പണിയുന്നു, പണിയിക്കുന്നു, പണിയിപ്പിക്കുന്നു', എന്നൊക്കെ രൂപം ഉണ്ടാക്കാം. എന്നാൽ ഒരു 'പ്പി' പ്രത്യയത്തിനു മുകളിൽ 'പ്പി' ചേർക്കുന്നതു് അഭംഗിയാണു്. നോക്കുക:—

കളിപ്പിക്കുന്നു—കളിപ്പിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതിൽ രണ്ടാമത്തെ രൂപം വികടമായിരിക്കുന്നെന്നു പറയണമെന്നില്ല.

എല്ലാകാരിതധാതുക്കളോടും 'പ്പി' ചേത്തല്ല പ്രയോജകരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്.

ധാതു	കേവലരൂപം.	പ്രയോജകരൂപം.
നിൽ	നിൽക്കുന്നു	നിറുത്തുന്നു [നില്പിക്കുന്നു എന്നല്ല]
നട	നടക്കുന്നു	നടത്തുന്നു.
ഇരി	ഇരിക്കുന്നു	ഇരുത്തുന്നു.
പര	പരക്കുന്നു	പരത്തുന്നു.
കിട	കിടക്കുന്നു	കിടത്തുന്നു.

ഇവയിൽ 'ത്ത' എന്ന പ്രത്യയമാണു കാണുന്നതു്. ർ, ൽ, ഴ് എന്നു് അവസാനിക്കുന്ന അകാരിതധാതുക്കൾക്കും 'ത്ത' പ്രത്യയം വരും.

ധാതു	കേവലം	പ്രയോജകം
* തോരു്	തോരുന്നു	തോത്തുന്നു.
പടരു്	പടരുന്നു	പടത്തുന്നു.
അകലു്	അകലുന്നു	അകത്തുന്നു [അകറ്റുന്നു]
പുകഴ്	പുകഴുന്നു	പുകഴ്ത്തുന്നു.

അകാരിതധാതുക്കളുടെ ക്രൂടെ 'ക്ക' എന്നോ 'ഇക്ക' എന്നോ ചേത്താൽ പ്രയോജകരൂപം കിട്ടും. ജീവനില്ലാത്ത വസ്തുക്കളുടെ ക്രിയയായ അകാരിതമാണെങ്കിൽ 'ക്ക' എന്ന മതി. അല്ലെങ്കിൽ 'ഇക്ക' എന്ന ചേർക്കണം.

അചേതനം—'ക്ക'.

ധാതു	കേവലരൂപം	പ്രയോജകരൂപം
അണ	അണയുന്നു	അണയ്ക്കുന്നു.
കറ	കറയുന്നു	കറയ്ക്കുന്നു.
തിരി	തിരിയുന്നു	തിരിക്കുന്നു.
തേ	തേയുന്നു	തേയ്ക്കുന്നു.

---

* കോരുന്നു, വാരുന്നു എന്ന ക്രിയകൾക്കു കോരിക്കുന്നു, വാരിക്കുന്നു, എന്നോ പ്രയോജകരൂപങ്ങൾ വരും. ചേരുന്നു, ചേർക്കുന്നു, തീരുന്നു, തീർക്കുന്നു, എന്ന രൂപങ്ങളും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണല്ലോ.

സചേതനം—'ഇക്കു''

ധാതു	കേവലരൂപം	പ്രയോജകരൂപം
പണി	പണിയുന്നു	പണിയിക്കുന്നു.
പറ	പറയുന്നു	പറയിക്കുന്നു.
തല്ലു്	തല്ലുന്നു	തല്ലിക്കുന്നു.

അചേതനവസ്തുക്കളുടെ ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന കൃതിശബ്ദങ്ങൾക്കു രണ്ടു പ്രയോജകരൂപം വരും. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രൂപം മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരം 'ക്കു്' ചേർന്നു് ഉണ്ടാകുന്നതായിരിക്കും. മിക്കപ്പോഴും കേവലക്രിയപോലെതന്നെ ഇതിനെയും ഗണിക്കേണ്ടതാണെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ തോന്നും. ഉദാ:—

കേ. രൂ.	പ്ര. രൂ. 1.	പ്ര. രൂ: 2.
അരയുന്നു	അരയ്ക്കുന്നു	അരപ്പിക്കുന്നു.
കുറയുന്നു	കുറയ്ക്കുന്നു	കുറപ്പിക്കുന്നു.
നിറയുന്നു	നിറയ്ക്കുന്നു	നിറപ്പിക്കുന്നു.
അടയുന്നു	അടയ്ക്കുന്നു	അടപ്പിക്കുന്നു.
മറിയുന്നു	മറിക്കുന്നു	മറിപ്പിക്കുന്നു.
ഒടിയുന്നു	ഒടിക്കുന്നു	ഒടിപ്പിക്കുന്നു.

രൂപംകൊണ്ടു നോക്കിയാൽ 'അരയ്ക്കുന്നു' എന്നതു് 'അടിക്കുന്നു' എന്നതുപോലെ കാരിതക്രിയയാണെന്നേ തോന്നൂ

'രാമൻ നാരായണനെ അടിക്കുന്നു.'
'രാമൻ തേങ്ങ അരയ്ക്കുന്നു.'

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളം പരിശോധിച്ചു നോക്കിയാൽ അവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം സ്പഷ്ടമാകും. പുറമേ നോക്കുമ്പോൾ 'അടിക്കുന്നു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം 'നാരായണൻ' ആണെന്നും, 'അരയ്ക്കുന്നു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം 'തേങ്ങ' ആണെന്നും തോന്നും. എന്നാൽ, രാമൻ ചെയ്യു

ന്നതു തേങ്ങയെ അരയാൻ പ്രേരിപ്പിക്കയാണു്—അരയത്തക്കവണ്ണം ആക്കിത്തീർക്കയാണു്. അരയുന്നതു തേങ്ങായാണു്. 'അരയുക' എന്നതു് അകർമ്മകമാണു്. അകർമ്മക കൃതികളുടെ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നതു കർത്താവാണെന്നു മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതാണല്ലൊ. അതുകൊണ്ടു് 'അരയുക' എന്നതിന്റെ കർത്താവായി നിൽക്കുന്നതും ഫലം അനുഭവിക്കുന്നതും തേങ്ങാ തന്നെ. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ 'അരയ്ക്കുന്നു' എന്നതു പ്രയോജകരൂപമാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. നേരേമറിച്ചു്, 'അടിക്കുന്നു' എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു് രാമൻതന്നെയാണു്. നാരായണൻ 'അടിയാൻ' രാമൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു എന്നല്ലല്ലൊ അർത്ഥം. നാരായണൻ അടിയുടെ ഫലമായ നോവു് അനുഭവിക്കുന്നതെ ഉള്ളു. അതുകൊണ്ടു നാരായണനു കർത്തൃത്വം ഇല്ല. 'അടിയ്ക്കുന്നു' എന്ന ക്രിയ കേവലമാണെന്നും വരുന്നു.

ഇവിടെ ഒരു കാര്യംകൂടെ തെളിയുന്നുണ്ടു്. സകർമ്മകാകർമ്മകഭേദം പ്രയോജകത്തിൽ ഇല്ല. പ്രയോജകമാകുന്നതോടുകൂടി ഒരാൾ വേറൊരാളിനെയോ വസ്തുവിനെയോ ഒരു ക്രിയയ്ക്കു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഭാവം വരുന്നു. അങ്ങനെ, അകർമ്മകപ്രയോജകത്തിൽ ക്രിയയുടെ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള കർത്താവു കർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ വരും.

(1) കുഞ്ഞു് ഉറങ്ങുന്നു.
(2) അമ്മ കുഞ്ഞിനെ ഉറക്കുന്നു.

ഒന്നാമത്തെ വാക്യത്തിലെ കർത്താവായ 'കുഞ്ഞു്' രണ്ടാമത്തെ വാക്യത്തിൽ കർമ്മമായി തീരുന്നു. സകർമ്മക ക്രിയയ്ക്കു കർമ്മം സ്വതേ ഉള്ളതുകൊണ്ടു കർത്താവു കരണഭാവത്തിൽ നില്ക്കും.

ഉദാ: (1) കിട്ടു പപ്പുവിനെ തല്ലി.
(2) ശങ്കു കിട്ടുവിനെക്കൊണ്ടു പപ്പുവിനെ തല്ലിച്ചു.

വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളായ ധാതുക്കളുടെ രൂപമാണു് ഇനി പറയാനുള്ളതു്. ഖരാന്ത്യമായാൽ ആ ഖരങ്ങളെ ഇരട്ടിച്ചാൽ മതി. അന്ത്യത്തിൽ നിൽക്കുന്ന ‘റ’യെ ‘ററ’ എന്നാക്കി പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കണം.

പോകു്	പോകുന്നു	പോകുന്നു.
ആകു്	ആകുന്നു	ആകുന്നു.
ആടു്	ആടുന്നു	ആടുന്നു. *
കൂടു്	കൂടുന്നു	കൂടുന്നു.
മാറു്	മാറുന്നു	മാറുന്നു.
നീറു്	നീറുന്നു	നീറുന്നു.

അനുനാസികാന്തമായാൽ ആ അനുനാസികത്തെ സവർഗ്ഗഖരമാക്കി മാറ്റണം.

മുങ്ങു്	മുങ്ങുന്നു	മുക്കുന്നു
തിങ്ങു്	തിങ്ങുന്നു	തിക്കുന്നു
പൂൺ	പൂണുന്നു	പൂട്ടുന്നു
കാൺ	കാണുന്നു	കാട്ടുന്നു. §

രൂപംകൊണ്ടു ‘മുക്കുന്നു, കാട്ടുന്നു’ എന്നപോലെയുള്ള ചില കേവലക്രിയകളുണ്ടു്. അവയ്ക്കു് ‘ഇക്ക’ പ്രത്യയം കൂടെ ചേർത്തു പ്രയോജകരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

ഒട്ടുന്നു	ഒട്ടിക്കുന്നു
നക്കുന്നു	നക്കിക്കുന്നു
നോക്കുന്നു	നോക്കിക്കുന്നു.

---

* ഓടുന്നു–ഓടിക്കുന്നു, ചാടുന്നു–ചാടിക്കുന്നു, തേടുന്നു–തേടിക്കുന്നു എന്ന രൂപങ്ങളിൽ ‘ഇക്കു്’ പ്രത്യയം ചേരുന്നതു കാൺക. ഇതിനു കാരണം സചേതനാചേതനഭാവമാണെന്നു മുമ്പു കാണിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലൊ.

§ ‘കാണിക്കുന്നു’ എന്നും രൂപമുണ്ടു്.

മേൽ പറഞ്ഞവ ഒഴിച്ചുള്ള ഏതെങ്കിലും വ്യഞ്ജനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ധാതുവിനോടു് 'ഇക്ക്' എന്ന ചേത്താൽ പ്രയോജകരൂപം കിട്ടും.

കൊയ്	കൊയ്യുന്നു	കൊയ്യിക്കുന്നു.
പെയ്	പെയ്യുന്നു	പെയ്യിക്കുന്നു.
തേവു്	തേവുന്നു	തേവിക്കുന്നു.
വേവു്	വേവുന്നു	വേവിക്കുന്നു.
പൂശു്	പൂശുന്നു	പൂശിക്കുന്നു.
വിലസു്	വിലസുന്നു	വിലസിക്കുന്നു.
തുള്ളു്	തുള്ളുന്നു	തുള്ളിക്കുന്നു.
തല്ലു്	തല്ലുന്നു	തല്ലിക്കുന്നു.

ഈ നിയമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ചില ക്രിയകളും ഉണ്ടു്. അവയുടെ രൂപം പ്രയോഗത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടതാണു്.

ചിലെടത്തു പ്രയോജകത്തിനു 'ഉവി' പ്രത്യയം വരും.

ഉ:—തൊടുന്നു-തൊടുവിക്കുന്നു-[തൊടീക്കുന്നു.]
ഇടുന്നു-ഇടുവിക്കുന്നു-[ഇടീക്കുന്നു]

അപൂർണ്ണക്രിയകൾ.

ഇതുവരെയും സ്വതന്ത്രമായി നില്ക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു നാം പ്രതിപാദിച്ചതു്. ഇനിയും മറ്റു ശബ്ദങ്ങൾകൂടി കീഴ്പ്പെട്ടുനില്ക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളെപ്പറ്റിയാണു പറയാനുള്ളതു്. ഇവയെ 'അപൂർണ്ണക്രിയകൾ' എന്നോ 'അംഗക്രിയകൾ' എന്നോ നാമകരണം ചെയ്യാം. മറ്റൊരു ശബ്ദത്തോടു ചേർന്നോ ഉഷിച്ചു ദ്യോതകമായോ നില്ക്കുന്ന ക്രിയാപദങ്ങളാണു് അപൂർണ്ണക്രിയകൾ. ഇവയെ നാലായി വിഭജിക്കാം.

ക. ഒരു നാമത്തിനു കീഴടങ്ങി നില്ക്കുന്നവ—പേരെച്ചം.
ഖ. ഒരു ക്രിയയ്ക്കു കീഴടങ്ങി നില്ക്കുന്നവ—വിനയെച്ചം.
ന. ഒരു ക്രിയയെ പററിപ്പിടിച്ചു നില്ക്കുന്നവ—
അനുപ്രയോഗം.
ര. ദ്യോതകമായിട്ടുള്ളവ—ചിലധാതുക്കൾ.

ഇവ ഓരോന്നിനെയും പ്രത്യേകം എടുത്തു ചൎച്ചചെയ്യാം.

ക. പേരെച്ചം.

പേരിനു കീഴടങ്ങി നിൽക്കുന്ന ശബ്ദത്തെ പേരെച്ചം എന്നു വിളിക്കുന്നു. * പേരെച്ചവും വിനയെച്ചവും പരമാൎത്ഥത്തിൽ വിശേഷണശബ്ദങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നതാണു്. അൎത്ഥംകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ ക്രിയാത്വമുള്ളതുകൊണ്ടാണു് അവയെ കൃതിവിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നതു്.

'അ' എന്നോ, 'ഒരു' എന്നോ ഉള്ള പ്രത്യയം ഒരു പൂൎണ്ണക്രിയയിൽ ഒട്ടിച്ചാൽ അതു പേരെച്ചമാകും. പേരെച്ചപ്രത്യയം ചേൎക്കുമ്പോൾ പൂൎണ്ണക്രിയയുടെ അന്ത്യസ്വരം ചിലപ്പോൾ ലോപിക്കും.

'അ' ചേൎത്തുള്ള പേരെച്ചങ്ങൾ.

	പൂൎണ്ണക്രിയ	പേരെച്ചം	
വൎത്തമാനം	പോകുന്നു	പോകുന്ന	[പോകുന്നു+അ]
	വരുന്നു	വരുന്ന	[വരുന്നു+അ]
	നടക്കുന്നു	നടക്കുന്ന	[നടക്കുന്നു+അ]
ഭൂതം	വന്നു	വന്ന	[വന്നു+അ]
	ഉറങ്ങി	ഉറങ്ങിയ	[ഉറങ്ങി+അ]
	കഴിഞ്ഞു	കഴിഞ്ഞ	[കഴിഞ്ഞു+അ]

* പേരെച്ചത്തെയും വിനയെച്ചത്തെയും ഉൾപ്പെടുത്തി പറവിനകൾ എന്നു വ്യാകരണത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു.

ഭാവി	വരും	വരുന്ന*-വരും [വരും+അ]
	പോകും	പോകുന്ന-പോകും

'ഒരു' ചേർത്തുള്ള പേരെച്ചങ്ങൾ.

വർത്തമാനം	പോകുന്നൊരു
	വരുന്നൊരു
	നടക്കുന്നൊരു
ഭൂതം	പോയൊരു
	വന്നൊരു
	നടന്നൊരു
ഭാവി	പോമൊരു [പോകുമൊരു]
	വരുമൊരു
	നടക്കുമൊരു

മൂന്നു കാലങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കാനും പേരെച്ചരൂപങ്ങൾ ഉള്ളതുപോലെ നിർദ്ദേശകാദിപ്രകാരങ്ങളിലും രണ്ടു പ്രയോഗങ്ങളിലും നിഷേധാർത്ഥത്തിലും പേരെച്ചങ്ങൾ ഉണ്ട്.

കേവലം.

ക. നിർദ്ദേശകം.

ഉ:—കളിക്കുന്ന, ഉണ്ണുന്ന, പോയ, വരുന്ന

ഖ. വിധായകം.

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
കളിക്കേണ്ടുന്ന	കളിക്കേണ്ടിയ	കളിക്കേണ്ടും
[കളിക്കേണ്ടിരിക്കുന്ന]	[കളിക്കേണ്ടിരുന്ന]	[കളിക്കേണ്ടിരിക്കും] §
ഉണ്ണേണ്ടുന്ന	ഉണ്ണേണ്ടിയ	ഉണ്ണേണ്ടും
പോകേണ്ടുന്ന	പോകേണ്ടിയ	പോകേണ്ടും

* 'വരുമ', 'പോകുമ' എന്നും രൂപങ്ങളുണ്ടെന്നു കല്പിക്കാം. പക്ഷേ അവ പ്രയോഗത്തിലില്ല.

§ 'ഇരിക്കും' ചേർത്തുള്ള രൂപങ്ങൾ ഇതുപോലെ മറ്റു കൃതികളിലും കണ്ടു കൊൾക.

൩. അനുജ്ഞായകം.

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
കൂളിക്കാവുന്ന	കൂളിക്കായ	,,
	[കൂളിക്കാമായിരുന്ന]	,,
ഉണ്ണാവുന്ന	[ഉണ്ണാമായിരുന്ന]	,,
പോകാവുന്ന	പോകാമായിരുന്ന	,,

൪. നിയോജകം.

ഈ പ്രകാരത്തിൽ പേരെച്ചരൂപങ്ങൾ ഇല്ല.

പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടുന്ന, പറയപ്പെട്ട, പറയപ്പെട്ടും, പറയപ്പെടേണ്ട, പറയപ്പെടാവുന്ന, എന്നവണ്ണം പ്രയോജകത്തിലും നിയോജകം ഒഴിച്ച് എല്ലാ പ്രകാരങ്ങളിലും കാലങ്ങളിലും രൂപങ്ങൾ വരും.

നിഷേധരൂപങ്ങൾ. നിഷേധരൂപങ്ങൾ എല്ലാ കാലങ്ങളിലും നിയോജകം ഒഴിച്ചുള്ള പ്രകാരങ്ങളിലും പ്രയോഗങ്ങളിലും വരും. 'ആത്ത' എന്ന വർത്തമാനത്തിലും, 'ആഞ്ഞ' എന്ന ഭൂതത്തിലും, 'ആ' എന്ന ഭാവിയിലും നിഷേധപ്രത്യയങ്ങൾ.

1. നിർദ്ദേശകം—കേവലം.

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
പറയാത്ത	പറയാഞ്ഞ	പറയാ. §
ഉണ്ണാത്ത	ഉണ്ണാഞ്ഞ	ഉണ്ണാ.
വരാത്ത	വരാഞ്ഞ	വരാ.

നിർദ്ദേശകം—പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടാത്ത—പറയപ്പെടാഞ്ഞ—പറയപ്പെടാ

§ ഭാവിരൂപങ്ങൾ നിഷേധത്തിൽ സാധാരണ പ്രയോഗിക്കാറില്ല.

2. വിധായകം—കേവലം.

പറയണ്ടാത്ത—പറയണ്ടാഞ്ഞ—പറയണ്ടാ

പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടണ്ടാത്ത--പറയപ്പെടണ്ടാഞ്ഞ--പറയപ്പെടണ്ടാ

3. അനുജ്ഞായകം—കേവലം.

വർത്തമാനം	ഭൂതം
പറയാൻ പാടില്ലാത്ത$	പറയാൻ പാടില്ലാഞ്ഞ *
പറയാൻ അരുതാത്ത	പറയാൻ അരുതാഞ്ഞ
പറയാൻ വഹിയാത്ത	പറയാൻ വഹിയാഞ്ഞ.

പ്രയോജകം.

പറയപ്പെടാൻപാടില്ലാത്ത—പറയപ്പെടാൻപാടില്ലാഞ്ഞ

4. നിയോജകത്തിൽ രൂപമില്ല.

'അ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു രൂപം കാണിച്ചിട്ടുള്ള പദങ്ങളിലെല്ലാം 'ഒരു' എന്ന പ്രത്യയവും ചേർക്കാം.

ഉ:—ഉണ്ണാത്ത ഉണ്ണാത്തൊരു
പറയണ്ടാത്ത പറയണ്ടാത്തൊരു

ഭാവിരൂപം പ്രത്യയങ്ങൾ ക്രടാതെതന്നെ പേരെച്ചമായി നിൽക്കും.

ഉ:—ചാകും നേരത്തു", വരും നേരം.

ഇവിടെ ചാകും, വരും എന്ന ഭാവിരൂപങ്ങൾ 'നേരത്തു", 'നേരം' എന്ന പദങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

$ അനുജ്ഞായകത്തിൽ പാടില്ല, അരുതു, വഹിയാ എന്നു് ഏതെങ്കിലും പദം ചേർത്തു നിഷേധം കുറിക്കാൻ സാധിക്കയുള്ളൂ.

* ഭാവിരൂപങ്ങൾ സാധാരണ നടപ്പില്ല.

പുരുഷപ്രത്യയങ്ങളെ ചേർത്താൽ പേരെച്ചം നാമമാകും.

ചെയ്യുന്ന+അവൻ=ചെയ്യുന്നവൻ
പോകുന്ന+അവൾ=പോകുന്നവൾ
നിൽക്കുന്ന+അതു്=നിൽക്കുന്നതു്
വരാത്ത+അവർ=വരാത്തവർ

ഇതുപോലെ എല്ലാകാലത്തിലും പ്രകാരത്തിലും ഉള്ള പേരെച്ചങ്ങളോടും പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തുകൊള്ളാം.

൨. വിനയെച്ചം.

ഒരു പൂർണ്ണക്രിയയ്ക്കു കീഴടങ്ങിനില്ക്കുന്ന അപൂർണ്ണക്രിയയാണു് വിനയെച്ചം എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. 'ചെന്നു കണ്ടു', 'ചെല്ലാൻ പറഞ്ഞു', 'നില്ക്കുവീണു' എന്നുള്ള വാക്യങ്ങളിൽ 'ചെന്നു', 'ചെല്ലാൻ', 'നില്ക്കു' എന്ന പദങ്ങൾ അപൂർണ്ണക്രിയകളാണു്. അവ 'കണ്ടു', 'പറഞ്ഞു', 'വീണു' എന്ന പൂർണ്ണക്രിയകളെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കുന്നു.

വിനയെച്ചം കുറിക്കുന്ന ക്രിയ പൂർണ്ണക്രിയയ്ക്കു മുമ്പു നടക്കുന്നതോ പിമ്പുനടക്കുന്നതോ ആകാം. ചിലപ്പോൾ രണ്ടു ക്രിയകളും ഒരുമിച്ചു നടക്കുന്നതായിരിക്കും. മറു ചിലപ്പോൾ വിനയെച്ചം ഒരു കാലത്തെയും കുറിച്ചില്ലെന്നു വരാം. പൂർണ്ണക്രിയ നടക്കണമെങ്കിൽ വേറൊരു ക്രിയ നടക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുന്ന രൂപത്തിലും വിനയെച്ചം വരാം. ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ അനുസരിച്ചു വിനയെച്ചത്തിനു് അഞ്ചു വിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്.

൧. അംഗിക്രിയയ്ക്കു മുൻപു് നടക്കുന്ന പ്രവൃത്തിയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന വിനയെച്ചം മുൻവിനയെച്ചം. ഇമ്മാതിരി ക്രിയകൾ പൂർണ്ണക്രിയയെ അപേക്ഷിച്ചു മുമ്പുള്ള കാര്യത്തെ കുറിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ഭൂതപ്രത്യയങ്ങളിൽ അവസാനിക്കും. 'ഇ'കാരത്തിലവസാനിക്കുന്ന ഭൂതരൂപങ്ങൾ അതേരൂപ

ത്തിൽ മുൻവിനയെച്ചങ്ങളായി നില്ക്കും. 'തു'കാരാന്ത ഭ്രത ങ്ങളിൽ 'ഉ'കാരം സംവൃതമായി മാറും. ഇകാരാന്തത്തി ന്റെ പിന്നിൽ നില്ക്കുന്ന ദ്വിഥാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും.

ഇ-ഉ: —പോയിക്കണ്ടു [പോയതിനുശേഷം കണ്ടു].

നോക്കിച്ചിരിച്ചു [നോക്കിയതിനുശേഷം ചിരിച്ചു].

ഇവിടെ 'പോയി', 'നോക്കി' എന്നതുരണ്ടും ഇകാരാന്ത ഭ്രതരൂപങ്ങളാണു്. അടുത്തു നില്ക്കുന്ന 'ക', 'ചി' എന്ന ദ്വിഥാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കുന്നു. ദ്വിഥമല്ലെങ്കിൽ ഇരട്ടിപ്പില്ല.

പോയിമറഞ്ഞു ['മ'ശിഥിലമായതുകൊണ്ടു് ഇരട്ടിക്കുന്നില്ല].

നോക്കിവന്നു. ['വ' ,, ,,].

'തു' കാരാന്തം-ചെന്നു് * കണ്ടു [ചെന്നതിനുശേഷം കണ്ടു].

വന്നു നിന്നു. [വന്നതിനുശേഷം നിന്നു].

ചിലപ്പോൾ 'ഇട്ടു്' എന്ന പ്രത്യയംക്രൂടെ മുൻവിന യെച്ചങ്ങളോടു ചേർത്തുപ്രയോഗിക്കും. പോയിട്ടു്, ചെന്നിട്ടു്, വന്നിട്ടു്, നോക്കിയിട്ടു് എന്ന വിധത്തിൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ കാൺക.

ഫ. പിൻവിനയെച്ചം. പൂർണ്ണക്രിയ കുറിക്കുന്ന പ്ര വൃത്തി കഴിഞ്ഞു നടക്കുന്ന കാര്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാ ണു് ഈ വിനയെച്ചം. പിൻപു നടക്കുന്നതിനെ സൂചിപ്പി ക്കുന്നതുകൊണ്ടു് പിൻവിനയെച്ചം എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വിനയെച്ചത്തിനു് ഭാവിസൂചനയാണു് മുഖ്യവൃത്തി. ഇതിനു് പ്രത്യയം 'ആൻ' എന്നാണു്. ധാതുവിൽ നേരി ട്ടോ ഭാവിരൂപത്തിലോ പ്രത്യയം ചേർക്കാം.

---

* വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങളുടെ മുമ്പിൽനില്ക്കുന്ന മുൻവിനയെച്ചത്തിനു് സംവൃ തോകാരത്തിന്റെ ചന്ദ്രക്കല എഴുതിക്കാണിക്കാറില്ല.

പോക+ആൻ=പോകാൻ
പോകു+ആൻ=പോകുവാൻ §

ഉ:—പോകാൻ പറഞ്ഞു. ['പോകുക' എന്ന ക്രിയ പറഞ്ഞതിനുശേഷം നടക്കേണ്ടതാണു].
ഇരിക്കാൻ കല്പിച്ചു. ഓടാൻ തുടങ്ങി.

കാരിതധാതുക്കളിലെ 'ക്ക' എന്നതിനു പകരം 'പ്പ' എന്ന പിൻവിനയെച്ചത്തിൽ വരും.

ഇരിക്കാൻ	ഇരിപ്പാൻ *
നടക്കാൻ	നടപ്പാൻ
കിടക്കാൻ	കിടപ്പാൻ.

ന. തൻവിനയെച്ചം. അംഗിക്രിയ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ വേറൊരു ക്രിയകൂടെ നടക്കുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുകയാണു തൻവിനയെച്ചം ചെയ്യുന്നതു. ഇതിനു എ, അവെ, എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ വരും.

ഉ:—ഇരിക്കെ, ഇരിക്കവെ.

ഉ:—ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കെഞരുവംശത്തിൽ
ജ്യേഷ്ഠൻ ഞാനെന്നാവനുടെ ഭാവം.
ഞാനിരിക്കെ വരുന്നതല്ലിതി വൃദ്ധനോടുരചെയ്തനി.

ര. നടുവിനയെച്ചം. നടുവിനയെച്ചം ക്രിയയുടെ ശുദ്ധഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നു. പ്രത്യേകം ഒരു കാലത്തെയും അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. 'അ, ക, ഉക' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർച്ചപോലെ ധാതുക്കളിൽ ചേർത്തു നടുവിനയെച്ചരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

---

§ 'പോകുമാൻ' എന്നാണു രൂപം വരേണ്ടതു. എന്നാൽ ഭാവികാലത്തിൽ 'വാൻ' എന്നു രൂപം വരും. പോകുവാൻ, ചെല്ലുവാൻ എന്നൊക്കെ രൂപങ്ങൾ.

* നിയോജകമദ്ധ്യമത്തിലും, 'ഇൻ' പ്രത്യയത്തിനു മുൻപിൽ 'പ്പ' വരും. ഉ:—നടപ്പിൻ, കിടപ്പിൻ, ഇരിപ്പിൻ.

ചെയ്	ചെയ്ക	ചെയ്യുക
പറ	പറക	പറയുക
കേൾ	കേൾക്ക	കേൾക്കുക

ഈ വിനയെച്ചം നാമമായും വരും.

ഉ:—'ചെയ്ക നല്ലതാണു്'.
'ഇരിക്ക സാധ്യമല്ല.'

൭. പാക്ഷികവിനയെച്ചം. അംഗിക്രിയ നടക്കണമെങ്കിൽ വേറൊരു ക്രിയ നടക്കണമെന്നു കാണിക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള പറവിനയാണു പാക്ഷികവിനയെച്ചം. ഇതിനു് 'ആൽ', 'ഇൽ', 'ഉകിൽ', 'കിൽ' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ വരും.

ഇരി	ഇരിക്കിൽ	ഇരിക്കുകിൽ	ഇരുന്നാൽ
വര്	വരികിൽ	,,	വന്നാൽ

'എങ്കിൽ' എന്ന വാക്കു് ഏതുകാലത്തിലുള്ള ക്രിയയൊടും ചേർത്തു്, ത്രികാലങ്ങളിലും പാക്ഷികരൂപങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാവുന്നതാണു്.

പാക്ഷികം:—

വർത്തമാനം	ഭൂതം	ഭാവി
വരുന്നെങ്കിൽ	വന്നെങ്കിൽ	വരുമെങ്കിൽ
നടക്കുന്നെങ്കിൽ	നടന്നെങ്കിൽ	നടക്കുമെങ്കിൽ
പെയ്യുന്നെങ്കിൽ	പെയ്തെങ്കിൽ	പെയ്യുമെങ്കിൽ

നടുവിനയെച്ചരൂപത്തോടു് 'ഇൽ' ചേർത്തു് ത്രികാലങ്ങൾക്കും ഒക്കുന്നവിധം പാക്ഷികരൂപം ഉണ്ടാക്കാം.

ചെയ്ക+ഇൽ=ചെയ്കിൽ *
പോക+ഇൽ=പോകിൽ
ഇരിക്ക+ഇൽ=ഇരിക്കിൽ

ഈ വിനയെച്ചങ്ങൾക്കെല്ലാം നിഷേധരൂപങ്ങളുമുണ്ടു്.

---

* 'ചെയ്ക' തുടങ്ങിയ നടുവിനയെച്ചരൂപങ്ങളുടെ അന്ത്യമായ അകാരം ലോപിക്കുന്നു.

വിനയെച്ചം	നിഷേധപ്രത്യയം	ഉദാഹരണം.
i. മുൻ—	ആഞ്ഞു്	തൊഴാഞ്ഞു്.
	ആഞ്ഞിട്ടു്	തൊഴാഞ്ഞിട്ടു്.
		പോകാഞ്ഞു്.
		പോകാഞ്ഞിട്ടു്.
		വരാഞ്ഞു്.
		വരാഞ്ഞിട്ടു്.
പിൻ—	ആതെ	പോകാതെ.
		ചെയ്യാതെ.
		വരാതെ.
		തൊഴാതെ.
		കാണാതെ.
iii. തൻ—	പിൻവിനയെച്ചത്തോടു ഇരിക്കെ' എന്ന ചേർക്കണം	പോകാതെ ഇരിക്കെ ʃ
		ചെയ്യാതെ ഇരിക്കെ.
		തൊഴാതിരിക്കെ.
		കാണാതെയിരിക്കെ.
vi. നട്ടു—	ആ-ആയ്	പറയായ്ക.
		ചെയ്യായ്ക.
		പോകായ്ക.
		വരായ്ക.
		തൊഴായ്ക.
v. പാക്ഷിക—	ആയ്കിൽ	ചെയ്യായ്കിൽ.
		പറയായ്കിൽ.
		പോകായ്കിൽ.
	ആതെ ഇരുന്നാൽ	വരായ്കിൽ.
		തൊഴായ്കിൽ.
		ചെയ്യാതിരുന്നാൽ.
		പറയാതിരുന്നാൽ.

ʃ പോകാതിരിക്കെ, ചെയ്യാതിരിക്കെ എന്നു ചുരുങ്ങിയ രൂപങ്ങളാണു് സാധാരണം.

നിഷേധപ്രത്യയങ്ങളും ചേർക്കുന്നതു ധാതുരൂപങ്ങളോടാണു്. 'തൊഴു' എന്ന ധാതുരൂപത്തോടു് 'ആഞ്ഞു' എന്ന പ്രത്യയത്തെ ചേർക്കുന്നു. പരമാർത്ഥത്തിൽ ഇവിടെ നിഷേധപ്രത്യയം 'ആ' എന്നുമാത്രമാണു്.

തൊഴു+ആ+...=തൊഴാ+...

ഇതിൽ 'ഉന്നു, തു, ഉം' എന്ന കാലപ്രത്യയങ്ങളും ചേർത്താൽ ;തൊഴായുന്നു, തൊഴാഞ്ഞു, തൊഴായും' എന്ന രൂപങ്ങളും കിട്ടും. മൻവിനയെച്ചം ഭൂതരൂപത്തിൽനിന്നാണു് ഉണ്ടാകുന്നതെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു് 'തൊഴാഞ്ഞു' എന്നു് മൻവിനയെച്ചത്തിൽ രൂപം. ;തൊഴായുന്നു, തൊഴായും' എന്നു സാധാരണ പ്രയോഗമില്ല. ;തൊഴാതെ ഇരിക്കുന്നു, തൊഴാതെ ഇരിക്കും' എന്നാണു് പ്രയോഗം.

;തൊഴാഞ്ഞിട്ടു്' എന്നതിലെ ;ഇട്ടു്' അനുപ്രയോഗ* മാണു്. ;ആതെ' എന്ന പിൻവിനയെച്ചപ്രത്യയവും നേരിട്ടു ധാതുവിനോടു തന്നെ ചേർക്കുന്നു. തൻവിനയെച്ചത്തിനു നിഷേധ പ്രത്യയങ്ങളും ഇല്ല. പിൻവിനയെച്ചരൂപത്തോടു ;ഇരി' ധാതുവിന്റെ തൻവിനയെച്ചം ചേർത്താണു രൂപങ്ങളും കിട്ടിയിട്ടുള്ളതു്. നടുവിനയെച്ചത്തിന്റെ നിഷേധപ്രത്യയമായ ;ആയു്' നടുവിനയെച്ചകുറിയായ ;ക' കാരത്തിനു മുൻപിൽ ധാതുവിനോടു നേരിട്ടു ചേർക്കുന്നു. പാക്ഷികത്തിനു നിഷേധത്തിൽ രണ്ടു രൂപങ്ങളുണ്ടു്. നടുവിനയെച്ചനിഷേധത്തോടു് പാക്ഷികപ്രത്യയമായ 'ഇൽ' ചേർക്കുക; പിൻവിനയെച്ചനിഷേധരൂപത്തോടു 'ഇരി' ധാതുവിന്റെ പാക്ഷികം ചേർക്കുക. നിഷേധത്തിനു് ഏതു പ്രകാരമായാലും 'ആ' സമമായിരിക്കുന്നു.

---

* അനുപ്രയോഗത്തെ മേൽ വിവരിക്കും.

൯. അനുപ്രയോഗങ്ങൾ.

ഒരു പൂർണ്ണക്രിയയോടു പറഞ്ഞിച്ചേർന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ അല്പമായി മിനുക്കുന്ന ചില ക്രിയാപദങ്ങളുണ്ടു്. വേറൊരു ക്രിയയോടു ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇവയെ അനുപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ ഞാൻ പറഞ്ഞു.
അങ്ങനെ ഞാൻ പറഞ്ഞുപോയി.

മുകളിൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള രണ്ടു വാക്യങ്ങളിലേയും ക്രിയാപദങ്ങൾ നോക്കുക. ആദ്യത്തേതിൽ 'പറഞ്ഞു' എന്നും, രണ്ടാമത്തേതിൽ 'പറഞ്ഞുപോയി' എന്നും കാണുന്നു. 'പറഞ്ഞു' എന്നതിനോടുകൂടി 'പോയി' എന്നു ചേർത്തുകൊണ്ടു് എന്തർത്ഥമാണു കൂടുതൽ ഉള്ളതു്. പറഞ്ഞതു് അബദ്ധമായിപ്പോയെന്നും, അങ്ങനെ പറയേണ്ടിയില്ലായിരുന്നെന്നുംകൂടെ സൂചിക്കുന്നു ഈ വിധത്തിൽ കൃതികളുടെ മുഖ്യാർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്ന സൂചനകളും കൊടുക്കുന്ന അനുപ്രയോഗങ്ങളും പലതുണ്ടു്. 'അരുളുന്നു, കൊള്ളുന്നു, വരുന്നു, പോരുന്നു, ഇടുന്നു, മുട്ടുന്നു', എന്നിതെല്ലാം അനുപ്രയോഗങ്ങളായി വരും.

എഴുന്നരുളുന്നു [ബഹുമാനം].
കടന്നുകളഞ്ഞു [അമളി].
അപേക്ഷിച്ചുകൊള്ളുന്നു [വിനയം].
അവൻ പ്രയാസപ്പെട്ടുകൊള്ളും [നമുക്കു പ്രയാസമില്ല].
പറഞ്ഞുവരുന്നു [പതിവു്].
ചെയ്തുപോരുന്നു [ആചാരം].
ചെയ്തിടുന്നു [അർത്ഥഭേദമില്ല].
കണ്ടുമുട്ടുന്നു [സംയോഗം].
ചെയ്തരുന്നു [ഉപകാരം].

ഇവ ക്രിയയുടെ അർത്ഥത്തോടു വിശേഷസൂചനകളെ

ചേർക്കുന്നതായതുകൊണ്ടു് ഇവയെ 'ഭേദകാനുപ്രയോഗങ്ങൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. കാലസൂചന ചെയ്യുന്ന വേറെ ചില അനുപ്രയോഗധാതുക്കളുണ്ടു്. 'നാളെ ഞാൻ പോകുന്നുണ്ടു്.' 'രാമൻ പോയിരിക്കയാണു്', 'വെള്ളം ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കുക. 'പോകുന്നുണ്ടു്' എന്നിടത്തു 'ഉണ്ടു്' എന്നതു് ക്രിയ അടുത്ത ഭാവിയിൽ നടക്കുന്നതായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. 'പോയിരിക്കയാണു്' എന്നതിലെ 'ഇരിക്കയാണു്' എന്ന അനുപ്രയോഗം 'തിരിച്ചുവന്നിട്ടില്ല' എന്നു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പറയുന്ന നിമിഷത്തിലും പ്രവൃത്തി തുടരുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു 'ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ 'കൊണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്ന ഭാഗം തുടർച്ചയെ കാണിക്കുന്നു. ഇമ്മാതിരി കാലസൂചന ചെയ്യുന്ന അനുപ്രയോഗങ്ങളെ 'കാലാനുപ്രയോഗങ്ങൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ:—

വന്നിരുന്നു [ഭൂതം].
പോകാറുണ്ടു് [ശീലം].
ഉണ്ടായിരുന്നു [ഇപ്പോൾ ഇല്ല].

നിഷേധാർത്ഥത്തെ കുറിക്കാൻ 'ഇല്ല', 'അല്ല', 'ഒലാ', 'ആ', 'അരുതു്' തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾ അനുപ്രയോഗങ്ങളായി ക്രിയകളോടു ചേരും. 'ഇല്ല' നിർദ്ദേശക നിഷേധാർത്ഥം കുറിക്കുന്നു. വന്നില്ല, പോയില്ല. അതേ അർത്ഥത്തിൽ തന്നെ 'അല്ല' എന്നതും വരും. നല്ലതല്ല, ഭോഷനല്ല.

'അല്ല', 'ഇല്ല' എന്ന രണ്ടിനും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം എന്താണു്?

'ഇല്ല' ഒരു ക്രിയയോടു ചേർന്നു നിന്നുകൊണ്ടു് ആ ക്രിയയുടെ അഭാവത്തെ കാണിക്കുന്നു. 'അല്ല' എന്നതു പൂർണ്ണക്രിയയോടു ചേരുകയില്ല; വിനയെച്ചങ്ങളോടു ചേർന്നു

നില്ക്കും. വിനയെച്ചം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ക്രിയയ്ക്കു വിപരീതമായ ഒരു ക്രിയയെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഉ:—'നടന്നല്ല ഓടിയാണു പോയതു്".

ഇവിടെ 'നടത്ത', ഉണ്ടായില്ലെന്നല്ല അർത്ഥം, നടത്തയിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു ക്രിയ നടന്നെന്നാണു്. നാമപദങ്ങളോടു് 'ഇല്ല', 'അല്ല'കൂടി ചേർന്നാലും ഇതുപോലെതന്നെ അർത്ഥം വരും.

രാമൻ ഇല്ല [രാമന്റെ അഭാവം].

രാമൻ അല്ല [രാമനിൽനിന്നു ഭിന്നനായ ഒരാളിന്റെ ഭാവം].

'അതു' എന്നു ചേർത്തും നിർദ്ദേശകനിഷേധരൂപം ഉണ്ടാകും.

ഉ:—വരാ-പോകാ.

'അതു, ഒലാ, അരുതു്' തുടങ്ങിയ അനുപ്രയോഗങ്ങൾ നിയോജകാദിപ്രകാരങ്ങളുടെ നിഷേധാർത്ഥത്തിൽ വരും.

ചെയ്യായ്ക ചെയ്യായ്കിൻ	} നിയോജകം.
ചെയ്യൊലാ ചെയ്യരുതു്	} വിധായകം.
ചെയ്യവയ്യാ	അനുജ്ഞായകം.

ഇങ്ങനെ ധാത്വർത്ഥത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന പറവിനകൾക്കു 'നിഷേധാനുപ്രയോഗങ്ങൾ' എന്നു പേർ.

ചില കാലങ്ങളിലും പ്രകാരങ്ങളിലും മാത്രം രൂപങ്ങളുള്ള ഏതാനും കൃതികളുണ്ടു്. അവയെ പൂരിപ്പിക്കുന്ന അനുപ്രയോഗങ്ങളെ 'പൂരകാനുപ്രയോഗങ്ങൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഉൺ - ഉണ്ടാകുന്നു-ഉണ്ടായിരുന്നു-ഉണ്ടാകും.

ഇവിടെ 'ഉൺ' ധാതുവിനോടു് 'ആകുക' എന്ന ക്രിയയുടെ രൂപങ്ങൾ കാലത്തെ കാണിക്കാനായി ചേരുന്നു. ഇമ്മാതിരി അനുപ്രയോഗങ്ങളും കൃതികളും വളരെ ചുരുക്കമായിട്ടേ ഉള്ളൂ.

'അല്ലോ', 'താനും', 'ഏനേ', 'ആട്ടെ', 'അത്രേ'തുടങ്ങി ചില ശബ്ദങ്ങൾ കൃതികളോടു പററിനില്ക്കും. ഇവയെയും അനുപ്രയോഗങ്ങളായിട്ടതന്നെ കണക്കാക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

അല്ലോ-കണ്ടല്ലോ-പോയല്ലോ [ഉഭയസമ്മതം].

താനും-ചെയ്യുതാനും [സിദ്ധം].

ഏനേ-ചെയ്തേനേ [അന്യഥാ ഭവിക്കുമായിരുന്നെന്നു്]

ആട്ടെ-ചെയ്യാട്ടെ [ബലാബലപരീക്ഷ].

അത്രേ-ആണത്രേ [അവധാരകം].

* ഏക്കാം-ചെയ്തേക്കാം [പ്രതിജ്ഞ].

൪. ഖിലധാതുക്കൾ.

ഏതാനും ചില രൂപങ്ങൾ മാത്രമുള്ള ചില കൃതിശബ്ദങ്ങളുണ്ടു്. അവയെ ഖിലധാതുക്കൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു.

ഉ:—	ഉൾ	ഉണ്ടു്	ഉള്ള	ഉള്ള.
	വേൾ	വേണം	വേണ്ട	വേണ്ട വേണ്ടും.
	എൻ	എന്നാൽ	എന്നു്	എന്നാ.
	അൽ	അല്ല	അല്ലോ	അല്ലേ.
	ഇൽ	ഇല്ല	ഇല്ലേ	...
	തക്	തക്ക	തകുന്ത	...

'ഉൺ' തുടങ്ങിയ ക്രിയകളുടെ ഉപലബ്ധങ്ങളായ രൂപങ്ങളാണു് മേൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

---

* 'വയ്ക്കും' എന്നതിന്റെ മൂന്നുരൂപം.

നാമധാതുക്കളും ക്രിയാനാമങ്ങളും.

കൃതിപ്രകരണം അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പു് നാമധാതുക്കളെയും ക്രിയാനാമങ്ങളെയും പറഞ്ഞു ചിലതു പറയാനുണ്ടു്. ഒരേ പദം തന്നെ ചിലപ്പോൾ നാമമായിട്ടും ചിലപ്പോൾ ക്രിയയായിട്ടും നില്ക്കും. 'തൊലി' എന്ന പദം തന്നെ നോക്കുക. 'തൊലി, തൊലിയെ, തൊലിയുടെ' എന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കാവുന്നതു പോലെതന്നെ,'തൊലിയുന്നു, തൊലിച്ചു, തൊലിയും' എന്ന കൃതിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തും പ്രയോഗിക്കാം. ഇമ്മാതിരിയുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ 'നാമധാതുക്കൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. 'തൊലി' എന്നതുപോലെ വേറെയും ചില ശബ്ദങ്ങൾ സ്വന്തരൂപത്തിൽ നാമമായിട്ടും കൃതിയായിട്ടും നില്ക്കും.

ഉദാ:—	നാമം	കൃതി
	കരി	കരിയുന്നു
	പിരി	പിരിയുന്നു
	പുക	പുകയുന്നു
	മുറി	മുറിയുന്നു.

സ്വരാന്ത്യമായ നാമപദങ്ങളെ കാരിതകൃതികളാക്കി മാറ്റാം.

നാമം	കൃതി	
മറ	മറയ്ക്കുന്നു ['ക്ക' കാരിതചിഹ്നം]	
തറ	തറയ്ക്കുന്നു	...
തടി	തടിയ്ക്കുന്നു	...
മുള	മുളയ്ക്കുന്നു	...
മടി	മടിയ്ക്കുന്നു	...
പുഴ	പുഴുക്കുന്നു	...
കുമി	കുമിക്കുന്നു	...

സ്വരാന്ത്യമല്ലെങ്കിൽ 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തതിനു മേൽ കൃതി പ്രത്യയം ചേർക്കണം.

നാമം	കൃതി
ഒന്നു്	ഒന്നിച്ചു [ഒന്നു്+ഇ+ത്തു]
മരം	മരവിച്ചു.
കുന്നു്	കുന്നിക്കുന്നു.
കല്ലു്	കല്ലിക്കുന്നു ƒ

ചില നാമങ്ങളോടു് 'പെടുക' ചേർത്തു കൃതിയാക്കാം.

നാമം	കൃതി
ഫലം	ഫലപ്പെടുന്നു. ['ഫലിക്കുന്നു' എന്നു വേറേ രൂപം]
കഷ്ടം	കഷ്ടപ്പെടുന്നു.
പണി	പണിപ്പെടുന്നു ['പണിയുന്നു' എന്നു വേറെ രൂപം]
അഴൽ	അഴൽപ്പെടുന്നു.
ശരി	ശരിപ്പെടുന്നു.

സംസ്കൃതധാതുക്കളോടു് 'ഇ'കാരവും കാരിതചിഹ്നവും ചേർത്തു കൃതികളാക്കാം.

വദു്	വദിക്കുന്നു.
നമു്	നമിക്കുന്നു.
ശ്രമു്	ശ്രമിക്കുന്നു.

ƒ ഈ ജാതി പലങ്ങൾ പ്രയോഗമനുസരിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളേണ്ടതാണു്. ഏതു നാമപദത്തോടും വിധിയനുസരിച്ചു പ്രത്യയം ചേർക്കാമെന്നു വിചാരിക്കരുതു്. 'കല്ലു്', 'കല്ലിക്കുന്നു' എന്നു് ആകുന്നപോലെ 'മണ്ണു്' 'മണ്ണിക്കുന്നു' എന്നു രൂപം കൈക്കൊള്ളും എന്നു ധരിക്കരുതു്.

* ഭവ് ഭവിക്കുന്നു.
ധര് ധരിക്കുന്നു.

ഇനിയും ക്രിയാനാമങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാം. ഏതു ക്രിയയോടും ചില പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്ത് ആ ക്രിയയുടെ പേരിനെ കുറിക്കുന്ന നാമപദമാക്കിത്തീർക്കാം. 'കിടപ്പ്', 'നടപ്പ്', 'നിൽപ്പ്', 'നില', 'ഓട്ടം' തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങൾ 'കിടക്കുക', 'നടക്കുക' തുടങ്ങിയുള്ള ക്രിയകളുടെ പേരാണല്ലോ. ഇവയെ ക്രിയാനാമങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കുന്നു. നാമപദങ്ങളെ വിഭജിച്ചപ്പോൾ ക്രിയാനാമങ്ങളെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇവിടെ ഓർക്കേണ്ടതാണു്.

ധാതുക്കളെ നാമങ്ങളാക്കാൻ അനവധി പ്രത്യയങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടു്. ഇവയെ 'കൃത്പ്രത്യയങ്ങൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

പ്രത്യയങ്ങൾ	ധാതു	കൃതികൃത്തു്
1. അൽ	മൂട്ടു്	മൂടൽ
	ചൂട്ടു്	ചൂടൽ
	തീണ്ടു്	തീണ്ടൽ.
2. തൽ	വിട്ടു്	വിട്ടുതൽ
	കെട്ടു്	കെട്ടുതൽ.
3. പ്പു്	നിൽ	നില്പു്
	കിട	കിടപ്പു്
	നട	നടപ്പു്.
4. വു്	മുറി	മുറിവു്
	ചതി	ചതിവു്
	അറി	അറിവു്.

* ശുദ്ധധാതുരൂപങ്ങളോടല്ല പ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ടതു്. അങ്ങനെയായാൽ 'ഭ്ര' എന്നതിനോടു് 'ഉക്കു്' പ്രത്യയം ചേർന്നു 'ഭ്രവിക്കുന്നു' എന്നു വരുമല്ലോ.

പ്രത്യയങ്ങൾ.	ധാതു	കൃതികൃത്തു്.
5. ച	നേർ	നേച്ചു്
	കാൺ	കാഴ്ച
	മുറു്	മൂച്ചു് [ധാതു നീളുന്നു.
6. തി	കെടു	കെടുതി
	പട്ട	പട്ടതി
	അറു	അറുതി.
7. വി	മറ	മറവി
	പിറ	പിറവി.
8. പടി	മറു	മറുപടി
	മേൽ	മേൽപ്പടി.
9. മാനം	വരു	വരുമാനം
	കുറി	കുറിമാനം
	തീരു	തിരുമാനം.
10. മ	ഓർ	ഓമ്മ
	നേർ	നേമ്മ
	കുളിർ	കുളിമ്മ.
11. അം	നീളം	നിളം.

പ്രധാനപ്പെട്ട കൃത്പ്രത്യയങ്ങളെ മാത്രമെ ഇവിടെ എടുത്തു കാണിച്ചീട്ടുള്ളൂ. ഇതുപോലെ മറ്റു ചില പ്രത്യയങ്ങളും കൃതികളോടു ചേർന്നുനിന്നു നാമരൂപം ഉണ്ടാകുമെന്നു ഭാഷയോടു കൂടുതൽ പരിചയപ്പെടുമ്പോൾ അറിയാറാകും. ചിലപ്പോൾ ഒരേ ക്രിയാശബ്ദത്തിൽ നിന്നുതന്നെ അല്പാല്പം അർത്ഥവ്യത്യാസമുള്ള പല നാമരൂപങ്ങളും ഉണ്ടാക്കാം. 'കൺ' എന്ന ധാതുവിനോടു് 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തു 'കണി' എന്നും, 'ച' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു് * 'കാഴ്ച'

---

*ഒരിടത്തു ധാതുവിലെ സ്വരം നീണ്ടും വേറൊരിടത്തു നീളാതെയും നില്ക്കുന്നു.

എന്നും രൂപങ്ങൾ വരുന്നു. 'നടത്ത', 'നടപ്പു' എന്ന രണ്ടു ക്രിയാനാമങ്ങൾ 'നട' എന്ന ധാതുവിൽനിന്നു ഉണ്ടാകുന്നു. 'നടത്ത' സ്വഭാവത്തെയും, 'നടപ്പു' നടക്കുന്ന രീതിയേയും കുറിക്കുന്നു. 'തീച്ചു', 'തീരുവ', 'തീരുമാനം', 'തീപ്പു' എന്ന നാലു ക്രിയാനാമങ്ങൾ 'തീർ' ധാതുവിൽനിന്നു ഉണ്ടാക്കാം. 'തീച്ചു' നിശ്ചയത്തെയും, 'തീരുവ' ചുങ്കത്തെയും, 'തീരുമാനം' ന്യായം നടത്തലിനെയും, 'തീപ്പു' അവസാനത്തെയും കുറിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ മറ്റു കൃത്തുകളെയും പരിശോധിച്ചുകൊള്ളുക.

ചില ക്രിയാശബ്ദങ്ങൾ പ്രത്യയങ്ങളൊന്നും ചേരാതെ തന്നെ നാമമായി നില്ക്കും.

ഉദാ:—കളി പിടി മുറി
കളി തുള അടി

ടാന്തധാതുക്കളിലെ 'ട' കാരം ഇരട്ടിച്ചു 'അം' പ്രത്യയം ചേർന്നു നാമമായി തീരും. ഉ:—

ഓട്ടം,* ചാട്ടം, നേട്ടം, ആട്ടം, തേട്ടം.

'ങ'ന്തങ്ങളിൽ 'ങ' പോയി 'ക്കം' ചേരും.

പിണങ്ങു§	പിണക്കം.
ഇണങ്ങു	ഇണക്കം.
വീങ്ങു	വീക്കം.
കറങ്ങു	കറക്കം.
ഒരുങ്ങു	ഒരുക്കം.

രണ്ടു അക്ഷരമുള്ള വ്യഞ്ജനാന്തധാതുക്കളിലെ സ്വരം നീട്ടിയാൽ നാമമാകും.

---

* ഓടു + അം = ഓടു + ട് + അം = ഓട്ടം.

§ ധാതുവിലേ യ, ല, ള, അനുനാസികങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കുമെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

ധാതു	നാമം
ചുടു്	ചൂടു്
കടു്	കാടു്
വിടു്	വീടു്
കറു്	കാറു്
തൊൽ	തോലു്
ഉൺ	ഊണു്
തിൻ	തീനു്

നിഷേധരൂപങ്ങളിൽ 'ആയ്മ' പ്രത്യയം ചേന്ന നാമമാകും. 'ഇല്ലായ്മ', 'പോരായ്മ', എന്നൊക്കെ രൂപങ്ങൾ. 'ആയ്ക' എന്നും പ്രത്യയം വരും.

ഉ:—ഇല്ലായ്ക, പോരായ്ക.

വിശേഷണപ്രകരണം

ഒരു വാക്യത്തിൽ ആഖ്യയും ആഖ്യാതവും കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നിട്ട പ്രധാനമായതു് ആഖ്യാഖ്യാതങ്ങളെ വിശേഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന പദങ്ങളാണു്.

'സമർത്ഥനായ ബാലൻ വളരെ വേഗം പഠിക്കുന്നു' എന്ന വാചകത്തിൽ 'ബാലൻ' എന്നതു് ആഖ്യ; 'പഠിക്കുന്നു' എന്നതു് ആഖ്യാതം; പിന്നെയുള്ള മൂന്നു പദങ്ങളും ആഖ്യയെയും ആഖ്യാതത്തെയും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. 'സമർത്ഥനായ' എന്ന പദം 'ബാലൻ' എന്ന പദത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. 'വേഗം' എന്നതു 'പഠിക്കുന്നു' എന്നക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. 'വളരെ' എന്ന പദം 'വേഗം' എന്ന വിശേഷണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നും മൂന്നു

തരം വിശേഷണപദങ്ങളുണ്ടെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. ക. നാമ വിശേഷണം. ഖ. ക്രിയാവിശേഷണം. ഗ. വിശേഷണ വിശേഷണം.

ക. നാമവിശേഷണം. ഇതു നാമത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നു. നാമത്തിന്റെ അർത്ഥപരിധിയെ ചുരുക്കുകയും ചെയ്യും.

ഉ:—കറുത്ത മനുഷ്യൻ, മുടന്തൻ പട്ടി.

ഖ. ക്രിയാവിശേഷണം. ക്രിയയുടെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നു. ഉ:—വേഗം ഓടുന്നു, പതുക്കെ പറയുന്നു.

'വേഗം', 'പതുക്കെ' എന്ന പദങ്ങൾ എങ്ങനെ ഓടുന്നു, എങ്ങനെ പറയുന്നു എന്നു കാണിക്കുന്നു.

ഗ. വിശേഷണവിശേഷണം. ഇതു നാമവിശേഷണങ്ങളുടെയും ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളുടെയും അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നു.

ഉ:—വളരെ മടിയനായ പയ്യൻ; നന്നേ കറുത്ത കുതിര; ഏറ്റവും ഉച്ചത്തിൽ പറഞ്ഞു; വളരെ ഉറക്കെ ചിരിച്ചു.

ഇനി ഈ ഓരോന്നിന്റെയും വിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റി പറയാം. ഇതിൽ നാമവിശേഷണങ്ങൾക്കാണു് അധികം പിരിവുകൾ ഉള്ളതു്. അവയെപ്പറ്റി ആദ്യം പറയാം.

ക. ചില പദങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രത്യയം ഒന്നും ചേർക്കാതെ നാമത്തോടു ചേർന്നു നിൽക്കും.

ചെം മുത്തു് = ചെമ്മുത്തു്
പൊൻ മുടി = പൊന്മുടി
നറും പാൽ = നറുംപാൽ

ഖ. സർവ്വനാമപദങ്ങൾ നാമവിശേഷണങ്ങളായി വരും. എൻകായ്മ, നിൻകായ്മ, തൻകായ്മ എന്ന ക്രിയാപ

ങ്ങളിലേ [സമാസങ്ങളിലേ] 'എൻ', 'നിൻ', 'തൻ' എന്നുള്ള പദങ്ങളെ വിശേഷണമായി കരുതണമെന്നില്ല. 'തെങ്ങോല' എന്നപോലെ 'എൻകായ്യ്' എന്നതും സമാസമായെടുത്താൽ മതി. തെങ്ങിനും ഓലയ്ക്കും തമ്മിൽ സംബന്ധികാതാമാണ് ഉള്ളതു്.

വിശേഷണസർവ്വനാമങ്ങൾ.

അ	—	അക്കാലം
ഇ	—	ഇക്കാലം
ഒരു	—	ഒരു കാഴ്ച

അ, ഇ, ഒരു എന്ന സർവ്വനാമങ്ങളെ ഇവിടെ വിശേഷണങ്ങളായി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

'അ', 'ഇ' എന്ന നിർദ്ദേശകസർവ്വനാമങ്ങളുടെ പുറകിൽ വരുന്ന വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും:—

അ + കാലം = അക്കാലം
ഇ + കുതിര = ഇക്കുതിര

'അ, ഇ'കൾ നീണ്ടാലും മതി.

ആ കാലം, ഈ കുതിര.

ശിഥിലാക്ഷരങ്ങൾ പിൻവന്നാലെ 'അ, ഇ'കൾ നീളൂ എന്നും അഭിപ്രായമുണ്ടു്.

അമ്മാതിരി—ആ മാതിരി
ഇന്നേരം—ഈ നേരം

ഏ, ഏു, എന്തു്, ചില, പല എന്നു തുടങ്ങിയ സർവ്വനാമങ്ങളും വിശേഷണങ്ങളായി വരും.

൩. ഗുണങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളോടു ലിംഗപ്രത്യയവും അതിനുമേൽ 'ആയ' എന്നപ്രത്യയവും ചേർത്തു് അവയെ വിശേഷണമാക്കാം. ഇതിനു വിഭാവകം എന്നു പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. നോക്കുക:—

പും.	സ്ത്രീ.	ന.
[തടി+അൻ-അയ]	[തടി+ച്ചി+അയ]	[തടി-ച്ചു്-അയ]
തടിയനായ	തടിച്ചിയായ	തടിച്ചതായ *
മടിയനായ	മടിച്ചിയായ	മടിച്ചതായ

മടിയനായ പയ്യൻ, മടിച്ചിയായ പെണ്ണു്, മടിച്ചതായ കുതിര എന്നു് ഉദാഹരണങ്ങൾ.

'ആയ' ചേക്കാതെയും പ്രയോഗിക്കാം:—

മടിയൻ പയ്യൻ, മടിച്ചിപ്പെണ്ണു്, മടിച്ച കുതിര.

'ആയ' എന്നതിനു പകരം ഗുണനാമങ്ങളോടു് 'ഉള്ള' എന്ന ചേർത്തും പ്രയോഗിക്കാം:

സമർത്ഥനായ—സാമർത്ഥ്യമുള്ള
പൊങ്ങിയതായ—പൊക്കമുള്ള
നീണ്ടതായ—നീളമുള്ള.

൪. സംഖ്യാവാചികളായ പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങളായി നില്ക്കും.

ഉ:— ഒരു പശു, രണ്ടു മനുഷ്യർ,
പത്തു നായ്ക്കൾ, ഇരുപതു മരങ്ങൾ.

൫. അളവിനെ കുറിക്കുന്ന പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങളാകും. ഇവയെ 'പാരിമാണികങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്നു. ഇവ രണ്ടു പ്രകാരത്തിലുണ്ടു്. അളവിനെ കുറിക്കുന്ന നാമപദങ്ങൾ ഒരുതരം; ചില സർവ്വനാമപദങ്ങളോടു പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നവ മറെറാരുതരം.

---

* തടിച്ച—മടിച്ച—എന്നു സാധാരണ രൂപങ്ങൾ.

പാരിമാണികനാമങ്ങൾ—ഇടങ്ങഴി [വെളിച്ചെണ്ണ]
നാഴി [മുതിര].
യോജന [ദൂരം].
സർവ്വനാമപാരിമാണികങ്ങൾ—എത്ര [എണ്ണ].
എത്രമാത്രം-എത്രമാത്രം.

ന്യ. പേരെച്ചം നാമവിശേഷണമായി വരും. എ
ന്നാൽ വിശേഷണമായി പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ പേരെച്ചം
ക്രിയാസ്വഭാവം നിശ്ശേഷം ഉപേക്ഷിക്കുന്നു.

ഉ:—പെറ്റ അമ്മ=പെറ്റമ്മ.
ചുവന്ന കുതിര.

'പെറ്റു, ചുവന്നു' എന്ന ക്രിയകളുടെ പേരെച്ചരൂപ
ങ്ങളാണു 'പെറ്റ' 'ചുവന്ന' എന്ന പദങ്ങൾ. എന്നാൽ
ഇവിടെ ഈ പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങൾ മാത്രമാണു്.

ക്രിയാവിശേഷണങ്ങൾ:— [പിരിവുകൾ]. എവിടെ
വച്ചു നടന്നു, എപ്പോൾ നടന്നു, എങ്ങനെ നടന്നു എന്നുള്ള
പ്രകാരങ്ങളിലാണു് ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടതു്. ചി
ലപ്പോൾ ക്രിയയുടെ ആവർത്തനവും സൂചിപ്പിക്കേണ്ടിവരും.
ഇങ്ങനെ സ്ഥലം, കാലം, പ്രകാരം, ആവർത്തനം മുതലായ
കാര്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയാണു ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളെ
വിഭജിക്കേണ്ടതു്.

സ്ഥലം. ഇവിടെ, അവിടെ, ഇങ്ങു് തുടങ്ങിയുള്ളവ.

ഉ:—ഇവിടെ വന്നു; ഇങ്ങു വരിക.

കാലം. ഇന്നു്, എന്നു്, എപ്പോൾ, ഇപ്പോൾ,
അന്നു്, അപ്പോൾ.

ഉ:—ഇന്നു വന്നു; ഇപ്പോൾ വന്നു; അന്നു പോയി;
പത്തുമണിക്കു വന്നു; ഇന്നലെ പോയി.
മിനിഞ്ഞാന്നു കളിച്ചു; വരുന്നയാണ്ടു പോകും.

പ്രകാരം. ങനെ, വണ്ണം, പോലെ, പ്രകാരം, മാതിരി, ആയി, ആയിട്ട്, തുടങ്ങിയുള്ളവയാണ പ്രകാരാർത്ഥകങ്ങളായ പ്രത്യയങ്ങൾ.

ഉ:—ഈവണ്ണം പറഞ്ഞു; ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു; എങ്ങനെ സാധിച്ചു; ഇതുപോലെ കോപിച്ചു; അപ്രകാരം ചെയ്തു; അമ്മാതിരി പെരുമാറി; മധുരമായി പാടി; സുഖമായിട്ടു ചിരിച്ചു.

അളവു്, ആവർത്തനം. വീണ്ടും വീണ്ടും, പിന്നെയും പിന്നെയും, തുടരെത്തുടരെ, അല്പാല്പമായി, തുടച്ചയായി, ഇത്രത്തോളം, ഇത്രകണ്ടു്, എന്നുള്ള പദങ്ങൾ ചേർന്നു വരും.

വീണ്ടും വീണ്ടും പറഞ്ഞു; പിന്നെയും പിന്നെയും കരഞ്ഞു; തുടരെത്തുടരെ ചോദിച്ചു; അല്പാല്പമായി വെളിക്കുവന്നു; തുടച്ചയായി മഴ പെയ്തു; ഇത്രത്തോളം ധിക്കാരമായി പറഞ്ഞു; എത്രകണ്ടു വരും.

പ്രകാരാർത്ഥം കുറിക്കാൻ വിനയെച്ചങ്ങളിൽനിന്നു് ഒരുതരം ക്രിയാവിശേഷണം ഉണ്ടാകും. ഇവ രൂപത്തിൽ തൻവിനയെച്ചങ്ങൾപോലെ ഇരിക്കും:—

ധാതു	ക്രിയ തൻവിനയെച്ചം	ക്രി. വിശേഷണം
മുറു	മുറുകുന്നു	മുറുകെ
കുറു	കുറുകുന്നു	കുറുകെ
നേരു്	നേരുന്നു	നേരെ
നീളം	നീളുന്നു	നീളെ.

ഉ:—നീളെ പോകുന്നു; മുറുകെ പിടിക്കുന്നു; നേരെ നടക്കണം.

വിശേഷണവിശേഷണം. നാമവിശേഷണത്തെയും ക്രിയാവിശേഷണത്തെയും വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന പദമാണു വിശേഷണവിശേഷണം.

കറുത്ത കുതിര—വളരെ കറുത്ത കുതിര
ഉറച്ചു പറഞ്ഞു—വളരെ ഉറച്ചു പറഞ്ഞു.

അധികം, ക്രൂടുതൽ, ഏററവും എന്ന പദങ്ങൾ വിശേഷണങ്ങളോടു ചേത്താണു് താരതമ്യം കാണിക്കുന്നതു്. *

അവരിൽ അധികം ബലവാൻ രാമനാണു്.
ഏററവും സമത്ഥൻ കൃഷ്ണനാണു്.
ഇതാണു ക്രൂടുതൽ പ്രയോജനമുള്ളതു്.

---

* താരതമ്യം കാണിക്കാൻ 'കാൾ' 'വച്ചു' 'ഇലും' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ, ഏതിനെ അപേക്ഷിച്ചു വേറൊന്നിനു ബലമുണ്ടെന്നു പറയുന്നുവോ ആ വസ്തുവിനെ കുറിക്കുന്ന നാമത്തോടു ചേത്തു പ്രയോഗിക്കണം.

രാമനേക്കാൾ കൃഷ്ണനു് അധികം സാമർത്ഥ്യമുണ്ടു്.
അതിൽവച്ചു് ഇതു് അധികം നല്ലതാണു്.
അവരിലും മെച്ചം ഇവരാണു്.

ദ്യോതകപ്രകരണം.

ഇനി ദ്യോതകപദങ്ങളെപ്പററി പരിഗണിക്കാം. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപം, കേവലം എന്ന നാലുതരം വാക്കുക ളാണ ദ്യോതകമെന്ന വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നതു്. വാ ചകശബ്ദങ്ങളുടെ പരസ്പരബന്ധത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കാനായി ഉപയോഗപ്പെട്ടുത്തുന്നതുകൊണ്ടാണു് ഈ ശബ്ദങ്ങൾക്ക ദ്യോതകം എന്ന പേർ ലഭിച്ചതു്. ദ്യോതകങ്ങൾ രണ്ടു തരത്തിലുണ്ടു്. സ്വതേ ദ്യോതകങ്ങളായവ ഒന്നാമത്തെ ഇനം. നാമക്രിയാഭേദകങ്ങൾ ദൃഷ്ടിച്ചു ദ്യോതകമായവ രണ്ടാമത്തെ ഇനം. ആദ്യത്തെ ഇനത്തിനു് നിപാതം എന്നും, രണ്ടാമത്തെ ഇനത്തിനു് അവ്യയം എന്നും പേരു കൾ. ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്ന നാ ലു വിഭാഗങ്ങളിലും നിപാതങ്ങളും അവ്യയങ്ങളും ഉണ്ടു്.

ഇനിയും ഗതി തുടങ്ങിയുള്ള ഓരോ വിഭാഗത്തെയും വിവരിക്കാം.

൧. ഗതി. 'ഞാൻ രാമനെപ്പററി ചോദിച്ചു', എ ന്ന വാചകത്തിൽ 'ഞാൻ' കർത്താവു്; 'ചോദിച്ചു' ക്രിയ; 'രാമനെ' എന്നതു നേരിട്ടു ക്രിയയോടു ചേരുന്നില്ല. 'പററി' എന്ന പദം 'രാമനെ' എന്ന നാമത്തെയും, 'ചോദിച്ചു' എന്ന ക്രിയയെയും തമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നു. രാമനെ അല്ല ചോദിച്ചതു്, രാമനെ സംബന്ധിച്ചാണു്. 'രാമനെ' എന്ന പ്രതിഗ്രാഹികാവിഭക്തിയോടു ചേർന്നുനിന്നുകൊണ്ടു് 'പററി' എന്ന പദം ഈ വിശേഷാർത്ഥത്തെ ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു ഇ ങ്ങനെ വിഭക്തിയോടു പററിനിന്നുകൊണ്ടു് ഒരു പദത്തിനു വേറൊരു പദത്തോടുള്ള ബന്ധം കാണിക്കുന്ന പദത്തെ ഗതി എന്നു വിളിക്കുന്നു.

i) നാമത്തിനും നാമത്തിനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്ന ഗതികൾ:—

ഗതി.	നിപാതം.	അവ്യയം.	ഏതുവാക്കിൽനിന്നെന്നു്.	ഉദാഹരണം.
ആയ	...	ആയ	ആകുന്ന	രാജാവായ ദശരഥൻ.
[നിർദ്ദേശിക]	...	ആകുന്ന	ആകുന്ന	കാലാകുന്ന താമര.
...	...	എന്ന	എൻ	പദ്മനാഭനെന്ന പയ്യൻ.
...	...	മുതൽ—വരെ;	മുതൽ—വരുന്ന	അടിമുതൽ മുടിവരെ.
...	...	തുടങ്ങി	തുടങ്ങുന്ന	രാമൻ തുടങ്ങി.

ii) വിഭക്തികളോട് ഒട്ടിനിന്നുകൊണ്ട് നാമത്തിനും ക്രിയക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെകാണിക്കുന്ന ഗതികൾ:-

വിഭക്തി.	നിപാതം.	അവ്യയം.	ഏതുവാക്കിൽനിന്നൊന്നു്.	ഉദാഹരണം.
എ. പ്രതിഗ്രാഹിക	...	കൊണ്ടു്	കൊള്ളുന്നു	അവനെക്കൊണ്ടു്
	...	കുറിച്ചു്	കുറിക്കുന്നു	അതിനെക്കുറിച്ചു്
	...	പറ്റി	പറ്റുന്നു	അതിനെപ്പറ്റി
	...	ഒഴിച്ചു്	ഒഴിക്കുന്നു	അതു് ഒഴിച്ചു്
	...	ക്രുടെ	ക്രൂട്ടുന്നു	അവനേക്രുടെ.
ബി. സംയോജിക.	...	ചേർന്നു്	ചേരുന്നു	അതിനോടു ചേർന്നു്
	...	ഒത്തു്	ഒക്കുന്നു	അവനോടൊത്തു്
	...	ഒരുമിച്ചു്	ഒരുമിക്കുന്നു	രാമനോടു് ഒരുമിച്ചു്.
സി. ഉദ്ദേശിക.	...	ആയി	ആകുക	എനിക്കായി.
	...	വേണ്ടി	വേണുക	എനിക്കുവേണ്ടി.
ഡി. പ്രയോജിക.	...	ആയ	ആകുക	തന്നാലായ
*ഇ. സംബന്ധിക	...	...	...	...
എഫ്. ആധാരിക		നിന്നു്	നിൽക്കുക	മാളികയിൽനിന്നു്.
		വച്ചു്	വയ്ക്കുക	അവരിൽവച്ചു്
	ഊടെ	...	...	വാതിലൂടെ.

* സംബന്ധികാവിഭക്തിക്കു രൂപകബന്ധം കുറിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ, 'കുളത്തിന്റെ നേരേ ഓടി' എന്നപോലെയുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിൽ 'നേരേ' എന്ന ഗതി 'കുളത്തിന്റെ' എന്ന നാമത്തിനും 'ഓടി' എന്ന ക്രിയയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നുഎന്നുകല്പിക്കണം.

iii) നാമത്തിനും, ഭേദകത്തിനും തമ്മിൽ—ആയ.
കൃതിക്കും ഭേദകത്തിനും തമ്മിൽ—ആയി.
സമർത്ഥനായ രാമൻ—ഭേദകവും നാമവും തമ്മിൽ.
സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നു-ഭേദകവും കൃതിയും തമ്മിൽ.

മേൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ള പട്ടികകളിൽനിന്നും നാമത്തിനും നാമത്തിനും തമ്മിലും, നാമത്തിനും ക്രിയയ്ക്കും തമ്മിലും ഉള്ള ബന്ധങ്ങളെ കുറിക്കുന്നവയാണു് അധികം ഗതികളും എന്നു കാണാമല്ലൊ. മറ്റു ശബ്ദങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ബന്ധം കാണിക്കുന്നതിനു ഗതികളുടെ ആവശ്യം ഇല്ല. അധികം ഗതികളും അവ്യയങ്ങളാണെന്നും പറയാം. 'ഊടെ' എന്ന ഒരു ഗതി മാത്രമേ നിപാതമായി മേൽ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ. എല്ലാ ഗതിശബ്ദങ്ങളും മേൽ കാണിച്ചിട്ടില്ല. ഉദാഹരണത്തിനു വേണ്ടി പ്രധാനപ്പെട്ടവയെ മാത്രമേ കാണിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

2. ഘടകം. 'വളരെ മനുഷ്യരും മൃഗങ്ങളും മരിച്ചു' 'രാമൻ വന്നു, എങ്കിലും കൃഷ്ണൻ വന്നില്ല;' ഈ വാക്യങ്ങൾ നോക്കുക. ആദ്യത്തേതിൽ 'ഉം—ഉം' എന്നു് രണ്ടു നാമപദങ്ങളോടു് ഒട്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. 'മനുഷ്യർ മരിച്ചു, മൃഗങ്ങൾ മരിച്ചു' എന്ന രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ തമ്മിൽ 'ഉം' കൊണ്ടു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തേതിൽ 'എങ്കിലും' എന്ന ശബ്ദം രണ്ടുവാക്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ തമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ 'ഘടകങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്നു.

ഘടകങ്ങൾ.

നിപാതം.	അവ്യയം.	അത്ഥം.	ഉദാഹരണം.
ഉം	,,	സമുച്ചയം	രാമനും കൃഷ്ണനും.
ഓ	,,	വികല്പം	രാമനോ കൃഷ്ണനോ.
,,	എന്നു്	വിവരണം	വരുമെന്നു പറഞ്ഞു.
	എങ്കിൽ	പാക്ഷികം	വരുമെങ്കിൽ ചെയ്യാം.
,,	എന്നാൽ	വിരോധം	വായിച്ചു; എന്നാൽ അത്ഥം മനസ്സിലായില്ല.
	എങ്കിലും	,,	,,

ഇവിടെ, 'ഉം' 'ഓ' എന്ന രണ്ടു ഘടകങ്ങൾ നിപാതങ്ങളാണു്. 'ഉം' സമുച്ചയം; 'ഓ' വികല്പം. മറു ഘടകങ്ങളെല്ലാം അവ്യയങ്ങളാണു്. എന്നിട്ടു്, പിന്നീടു്, എന്തെന്നാൽ, തുടങ്ങിയുള്ള മറു പല ഘടകങ്ങളും സാധാരണ പ്രയോഗത്തിൽ ഉള്ളവയാണു്.

3. വ്യാക്ഷേപകം. ഒരു പദത്തോടും ചേരാതെ സ്വതന്ത്രമായി നിന്നു വക്താവിന്റെ മനോവികാരങ്ങളെ അസ്പഷ്ടമായി പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന ചില ദ്യോതകശബ്ദങ്ങളാണു 'വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.' ഇവയിൽ അധികവും അവ്യയങ്ങളാണു്.

വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.

നിപാതം.	അവ്യയം.	അർത്ഥം.	ഉദാഹരണം.
	ഉവ്വു്	സമ്മതം, അനുവാദം	ഉവ്വു് ഞാൻ പോയിരുന്നു.
അയ്യോ	,,	ദുഃഖം	അയ്യോ! ഇങ്ങനെ സംഭവിച്ചല്ലോ.

അതെ	അനുവാദം	അതേ. അവൻ പറഞ്ഞതു നേരുതന്നെ.
തന്നെ	ഉറപ്പു്	തന്നെ. അതു നേരാണു്.
ശിവശിവ	വൈരാഗ്യം, നിർവ്വേദം	ശിവ് ശിവ! ഇതോ ലോകഗതി.

അഹോ, അമ്പോ, കഷ്ടം, ബത, നാരായണ, കൊള്ളാം, എന്തു്, ഈശ്വരാ, ഓ, ഹോ, ഇങ്ങനെ അനവധി പദങ്ങളും, അത്ഭുതം, രോഷം, നിർവ്വേദം തുടങ്ങിയുള്ള മനോഭാവങ്ങളെ പ്രകടിപ്പിക്കാൻ ഭാഷയിൽ ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നു.

കേവലങ്ങൾ.

വാചകശബ്ദങ്ങളിലും ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം എന്ന ദ്യോതകങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടാത്ത കുറേ ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഇവയും നിപാതം അവ്യയം എന്ന രണ്ടിനങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടുന്നു. 'ഏ' എന്നും 'ഓ' എന്നും രണ്ടേ നിപാതങ്ങളായി വിശേഷിച്ചുള്ളൂ.

കണ്ടേ പോക്കു. ഏ. [നിശ്ചയാർത്ഥം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.]

അവനെ കണ്ടോ? ഓ. [ചോദ്യാർത്ഥം ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു.]

'മാത്രം', 'തന്നെ' എന്ന രണ്ടു ശബ്ദങ്ങൾ നിശ്ചയാർത്ഥത്തെ കാണിക്കുന്നവയായുണ്ടു്.

ഉ:— അവൻ തന്നെ വരണം; അവൻ മാത്രം വരണം.

മേല്പോട്ടു്, കീഴ്പോട്ടു്, കിഴോട്ടു്, വലത്തോട്ടു്, ചെമ്മെ, വിരവോടു് തുടങ്ങിയുള്ള അനവധി പദങ്ങൾ കേവലാവ്യയങ്ങളായിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളായി നാം മുമ്പു വ്യവഹരിച്ചു. അർത്ഥംകൊണ്ടു് ഇവ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളായതുകൊണ്ടാണു് ആ വിധത്തിൽ പരിഗണിച്ചതു്. രൂപംകൊണ്ടു് ഇവ അവ്യയങ്ങൾ തന്നെ.

അതുപോലെതന്നെ, 'നാളെ, മറെറന്നാൾ, ഇന്നലെ, മിനിഞ്ഞാന്ന്' തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങളും. 'ഇങ്ങനെ, ഇന്ന്, ഇപ്പോൾ, ഇങ്ങു്' തുടങ്ങിയുള്ള പദങ്ങളെപ്പററി സർവ്വനാമപ്രകരണത്തിലും ഭേദകപ്രകരണത്തിലും പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ദേശം, കാലം, പ്രകാരം ഇവയെ സൂചിപ്പിക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങളും ചേത്ത സർവ്വനാമശബ്ദങ്ങളാണു് ഇവ. രൂപംകൊണ്ടു് ഇവയും അവ്യയങ്ങളും തന്നെ. അത്രം ആസ്പദമാക്കിയാണു് അവയെ ക്രിയാവിശേഷണങ്ങളായി പരിഗണിച്ചതു്. ഇവ കൂടാതെ അനവധി ശബ്ദങ്ങളും ഈ വിഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടുന്നതായിട്ടുണ്ടു്.

വാക്യപ്രകരണം.

വാക്യങ്ങളിൽ വരാവുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ വിഭാഗങ്ങളെപ്പററി വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനി വാക്യങ്ങളെപ്പററിയുള്ള പൊതുനിയമങ്ങളെ കുറിച്ചാണു പറയാൻ തുടങ്ങുന്നതു്.

ഒരു പൂർണ്ണമായ ആശയത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന ശബ്ദസമൂഹമാണു വാക്യം. അതിൽ കുറഞ്ഞപക്ഷം ഒരു ആഖ്യയും ഒരു ആഖ്യാതവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. [ആഖ്യയ്ക്കു കർത്താവെന്നും ആഖ്യാതത്തിനു ക്രിയയെന്നും പേരുകൂടും.] ആഖ്യാതം സകർമ്മകക്രിയയാണെങ്കിൽ കർമ്മത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ ഒരു നാമം കൂടെ വരും. 'ആകുക' എന്ന ക്രിയയുടെ വല്ല രൂപവും ആഖ്യാതമായി വന്നാൽ ക്രിയാപൂരണമായി ഒരു നാമം കൂടെ വരും. മുറയ്ക്കു ഉദാഹരണം:—

അച്ഛൻ ഉറങ്ങുന്നു. [അകർമ്മകം]
അച്ഛൻ അനുജനെ അടിക്കുന്നു. [സകർമ്മകം]
ഇതു തത്തയാകുന്നു. [ക്രിയാപൂരണം]

ഇവിടെ ക്രിയാപൂരണത്തെപ്പറ്റി മാത്രം അല്പം പറയാനുണ്ട്. 'ഇതു' എന്നതു് ആഖ്യ; 'ആകുന്നു' എന്നതു് ആഖ്യാതം; 'ആകുക' എന്ന ക്രിയ അകമ്മകമായതുകൊണ്ടു് 'തത്ത' എന്ന നാമം കമ്മമാണെന്നു പറയാൻ സാധിക്കയില്ല. ആ പദം 'ആകുന്നു' എന്ന ക്രിയയെ പൂരിപ്പിക്കുന്നു.

മേൽ കാണിച്ച മൂന്നു വാചകങ്ങളിലും കർത്താവിന്റെ സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ നോക്കുക. 'അച്ഛൻ', 'ഇതു്' എന്ന പദങ്ങളിൽ ഒന്നു നാമവും മറ്റതു സർവ്വനാമവുമാണു്. രണ്ടും നിർദ്ദേശികാവിഭക്ത്യന്തവുമാണു്. ഏതെങ്കിലും ഒരു നാമത്തിനോ സർവ്വനാമത്തിനോ കർത്താവായി നില്ക്കാം എന്നു് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നു. *

'അച്ഛൻ ഉറങ്ങുന്നു' എന്നപോലെയുള്ള ചെറുവാക്യങ്ങളെ ലഘുവാക്യങ്ങൾ എന്നു വിളിക്കാം. 'ചൂണ്ടിക' എന്ന പേ

രാണു് ഇവയ്ക്കു കൊടുത്തിട്ടുള്ളതു്. ആഖ്യയോടും ആഖ്യാതത്തോടും കമ്മത്തിനോടും വിശേഷണപദങ്ങൾ ചേർത്തു് ഈ ലഘുവാക്യങ്ങളെ നീട്ടാമെന്നും പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

ഉ:—'എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛൻ സുഖമായി ഉറങ്ങുന്നു'.

ഇങ്ങനെ വിശേഷണങ്ങൾ ചേർത്തു നീട്ടുന്നതുകൊണ്ടു് വാക്യത്തിന്റെ ലഘുസ്വഭാവം മാറുന്നില്ല. വാക്യം എത്ര നീണ്ടാലും ശരി; ഒരു ആഖ്യയും ഒരു ആഖ്യാതവും മാത്രമുള്ള വാക്യം ലഘുവാക്യം തന്നെ.

---

* കർത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ ആഖ്യ നിർദ്ദേശികാന്തമായി നില്ക്കും. കർമ്മണിയിൽ പ്രയോജികാന്തമാകും. നിഗീർണ്ണകർത്തൃകം എന്നു് ഒരു വിശേഷപ്രയോഗം മലയാളത്തിൽ ഉണ്ടു്. 'രാമനു കുഞ്ഞി കുടിക്കണം', 'കുംഭകർണ്ണനു് എപ്പോഴും ഉറങ്ങണം' എന്ന വാക്യങ്ങളിലെ കർത്തൃവാചകങ്ങളായ പദങ്ങൾ ഏതെന്നു പരിശോധിക്കുക. കിട്ടുക, വെണ്ടുക എന്ന ക്രിയകളുടെ ആഖ്യാതങ്ങളായ ശബ്ദങ്ങൾ ഉദ്ദേശികാന്തമായി നില്ക്കും.

വാക്യത്തെ വേറൊരു പ്രകാരത്തിൽ വളത്താം. ആഖ്യയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഒരു നാമപദത്തിനു പകരം ഒരു പൂർണ്ണവാക്യം നില്ക്കും.

'മുസോലിനി അബിസീനിയ ആക്രമിച്ചതു തെറ്റാണു്.'

ഈ വാക്യത്തിൽ 'ആണു്' എന്നു് ആഖ്യാതം. 'തെറ്റു്' എന്നതു കൃതിപൂരണം. ക്രിയാപൂരണം വരുന്ന വാക്യത്തിൽ ആഖ്യയും, ആഖ്യാതവും, ക്രിയാപൂരണവും ആണു് വരേണ്ടതു് എന്നു നമുക്കു് അറിയാം. അതുകൊണ്ടു്, ഇനിയും ശേഷിക്കുന്നതെല്ലാം ആഖ്യയാണു്.

'മുസോലിനി അബിസീനിയ ആക്രമിച്ചതു്' എന്നതു മുഴുവൻ ആഖ്യയാണു്.

ഇതൊരു പൂർണ്ണവാക്യമാണല്ലൊ. 'മുസ്സോലിനി അബിസീനിയ ആക്രമിച്ചു. അതു തെറ്റാണു്' എന്നു പരമാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു വാക്യങ്ങളാ ചേർന്നാണു് ഒരു വാക്യമായി നില്ക്കുന്നതു്. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ വാക്യം നാമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്നു. അതിനു നാമവാക്യം എന്നു പേരിടാം. 'അതു തെറ്റാണു്' എന്ന വാക്യത്തിനു പ്രാമാണ്യമുള്ളതുകൊണ്ടു് അതിനെ പ്രധാനവാക്യം എന്നു വിളിക്കാം. പ്രധാനവാക്യത്തിനു് അംഗിവാക്യം എന്നും, അതിനെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്ന മറ്റു വാക്യങ്ങളാക്കു് അംഗവാക്യങ്ങളാ എന്നും വ്യാകരണത്തിൽ പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു.

ഒരു വാക്യത്തിൽ നാമം നിൽക്കുന്ന സ്ഥാനങ്ങളിലെല്ലാം നാമവാക്യങ്ങളും നിൽക്കും. [കർത്താവായും, കർമ്മമായും, ക്രിയാപൂരണമായും വരുമെന്നർത്ഥം].

ഉ:—കർത്താവു്—രാമൻ കാട്ടിൽ പോയതു് ഒരു അനഗ്രഹമായിത്തീർന്നു.

കമ്മം— രാമൻ ബാലിയെ കൊന്നതിനെ ചിലർ നിന്ദിക്കുന്നു.

ക്രിയാപൂരണം— ഈ ചെടി പത്തു തിന്നതു് ആകുന്നു.

നാമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു നാമവാക്യങ്ങളും വരുന്നതു പോലെ വിശേഷണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു വിശേഷണവാക്യങ്ങളും വരും.

നാമവിശേഷണം പലരും സ്തുതിച്ചിട്ടുള്ള കായ്മാണു്.

ക്രിയാവിശേഷണം-പത്തുക്കെ നടന്നില്ലെങ്കിൽ തെറ്റി വീഴും.

അംഗവാക്യങ്ങളിൽ ക്രിയ പേരച്ചമായോ വിനയെച്ചമായോ നിൽക്കും. പ്രധാനവാക്യത്തിൽ മാത്രമേ പൂർണ്ണക്രിയ ഉള്ളു.

ഒന്നോ ഒന്നിൽ കൂടുതലോ അംഗവാക്യങ്ങളോടുകൂടി നിൽക്കുന്ന ഒരു അംഗിവാക്യത്തിനു സങ്കീർണ്ണവാക്യം എന്നു പേർ.

ഒന്നിൽ കൂടുതൽ പ്രധാനവാക്യങ്ങളും തനിച്ചോ അംഗവാക്യങ്ങളോടു ചേർന്നോ നിന്നാൽ അതിനു മഹാവാക്യം എന്നു പേർ.

ഉ: കാക്കവന്നു പനമ്പഴവും വീണു. [രണ്ടു പ്രധാനവാക്യങ്ങളും ചേർന്നതു്].

'ശ്രീരാമൻ അച്ഛന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു കാട്ടിൽ പോയി; അവിടെവച്ചു് അനവധി ക്ലേശങ്ങളും സഹിച്ചു് ഒടുവിൽ ഭാര്യാവിരഹംകൊണ്ടു് ആത്മനായി കേണു നടന്നു.'

'നിന്ദിജ്ഞന്മാർ നിന്ദിക്കട്ടെ, അവർ സ്തുതിക്കട്ടെ, ഐശ്വര്യം ഉണ്ടാകട്ടെ, അഥവാ എല്ലാം നശിക്കട്ടെ, ഇന്നുതന്നെ മരിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ ഈ യുഗാന്തംവരെ ജീവി

ച്ചിരിക്കട്ടെ, എന്തുതന്നെ ആയാലും ന്യായമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും ധീരന്മാർ വ്യതിചലിക്കയില്ല.'

അനവധി ലഘുവാക്യങ്ങളെ ഒന്നിച്ചു ചേർക്കാം:—

ഉ.—'സ്വജനങ്ങളിൽ ദാക്ഷിണ്യം കാണിക്കണം. ഭൃത്യന്മാരിൽ ദയവു ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഉർജ്ജനങ്ങളോടു ശാഠ്യം പിടിക്കണം. നല്ലവരോടു പ്രീതിയുണ്ടായിരിക്കണം. രാജാക്കന്മാരോടു നയം വേണം. പണ്ഡിതന്മാരോടു നേരായി പെരുമാറണം. ശത്രുക്കളുടെ നേരേ ശൗര്യം കാട്ടണം. ഗുരുവിനോടു വിനയം പ്രകടിപ്പിക്കണം. സ്ത്രീകളോടു പെരുമാറുമ്പോൾ പ്രാഗല്ഭതവേണം. ഇങ്ങനെയുള്ളവർക്കാണു ലോകത്തിൽ വിജയം ഉണ്ടാകുന്നതു്.'

'സ്വജനങ്ങളോടു ദാക്ഷിണ്യവും, ഭൃത്യന്മാരോടു ദയയും, ഉർജ്ജനങ്ങളോടു ശാഠ്യവും, നല്ലവരോടു പ്രീതിയും, രാജാക്കന്മാരോടു നയവും, പണ്ഡിതന്മാരോടു നേരും, ശത്രുക്കളുടെ നേരെ ശൗര്യവും, ഗുരുവിനോടു വിനയവും, സ്ത്രീകളോടു പ്രാഗല്ഭ്യവും കാണിക്കുന്നവർക്കാണു ലോകത്തിൽ വിജയം ഉണ്ടാകുന്നതു്".

മഹാവാക്യങ്ങളെ ചെറുതായി പിരിക്കുകയും ചെയ്യാം.

മഹാവാക്യം.

ഉ:—'ഓരോ നിലയിൽ ഓരോരുത്തർക്കു് ഇതുപോലെ ചില കർത്തവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും, അവയെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതാണു മനുഷ്യധർമ്മമെന്നും വരുത്തിക്കൂട്ടിയതുമുതല്ലു് ജീവിതത്തിൽ ഒരു കൃത്യമായ ഉദ്ദേശവും വിപരീതശക്തികളുടെ രൗദ്രതകൾ സഹിക്കുന്നതിൽ മഹത്വവും ഉണ്ടെന്നു വന്നു.'

ലഘുവാക്യങ്ങൾ.

'ഓരോ നിലയിൽ ഓരോരുത്തർ ഉണ്ടു്. അവർക്കു് ഇതുപോലെ ചില കർത്തവ്യങ്ങൾ ഉണ്ടു്. അവയെ നിർവ്വ

ഹിക്കണം. അതാണു മനുഷ്യധർമ്മം. എന്നവണ്ണംവരുത്തിക്കൂട്ടി. അതുമുതല്ലു് ഇങ്ങനെ വന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഒരു ക'ണപ്പാമായ ഉദ്ദേശം ഉണ്ടു്. വിപരിതശക്തികളുടെ രൗദ്രതകൾ സഹിക്കണം. അതിൽ മഹത്വമുണ്ടു്.'

ഒരു വാക്യത്തെ അംഗാംഗിവാക്യങ്ങളായും അവയെ പിന്നീടു പദങ്ങളായും പിരിക്കണം. ഓരോ വാക്കിനും വാക്യത്തിലുള്ള മറ്റു വാക്കുകളുമായുള്ള ബന്ധമെന്താണെന്നും പരിശോധിച്ചു മനസ്സിലാക്കണം. അതുപോലെതന്നെ ഒരു വാക്യത്തിലെ ഓരോ വാക്കുകളുടെയും വ്യാകരണബന്ധങ്ങൾ എന്താണെന്നും ചുരുക്കിയെഴുതണം. സകലജാതിയിലുമുൾപ്പെടുന്ന പദങ്ങളെ പറ്റി പ്രത്യേകം വിസ്തരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. വാക്യത്തിലുള്ള ഓരോ പദങ്ങളെക്കുറിച്ചും വ്യാകരണസംബന്ധമായി പറയാനുള്ള വിവരങ്ങൾ പറയുന്നതിനു വ്യാകരിപ്പു് എന്നാണു് പേർ. വാക്യത്തിലെ കർത്തൃകർമ്മാദികളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതിനു് 'അപോദ്ധാരം' എന്നു പറയുന്നു.

ആദ്യമായി ഒരു വലിയ വാക്യത്തെ അംഗാംഗിവാചകങ്ങളായി തിരിച്ചുകാണിക്കാം:—

'ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ പാണ്ഡവന്മാരുടെദൂതു വഹിച്ചുകൊണ്ടു കൗരവസഭസ്സിൽ ചെന്നപ്പോൾ, അവിടെ ഇരുന്നവരെല്ലാം ദുര്യോധനന്റെ ആജ്ഞയെ മറന്നു പെട്ടെന്നു് എഴീറ്റു് ആചാരപുരസ്സരം നിലകൊണ്ടു.'

'ശ്രീകൃഷ്ണ'—തുടങ്ങി. 'ചെന്നപ്പോൾ'വരെ, ക്രിയാവിശേഷണവാചകം. 'നിലകൊണ്ടു' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ അംഗവാക്യത്തിൽ തന്നെ 'പാണ്ഡവന്മാരുടെ ദൂതു വഹിച്ചുകൊണ്ടു്' എന്ന ഭാഗം ഒരു ഗർഭിതവാക്യമാണു്. ഇതു് 'ചെന്നപ്പോൾ' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പി

ക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഇതും ക്രിയാവിശേഷണവാചകം തന്നെ.

'അവിടെ ഇരുന്നവരെല്ലാം ആചാരപുരസ്സരം നിലകൊണ്ടു.' ഇതാണു് ഇവിടത്തെ അംഗിവാക്യം.

'ദുര്യ്യോധനന്റെ ആജ്ഞയെ മറന്നു പെട്ടെന്നു് എഴീറ്റു' ക്രി. വി. വാചകം. 'നിലകൊണ്ടു' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഇതുപോലെ മറ്റു വാചകങ്ങളും പരിശോധിച്ചുകൊള്ളാവുന്നതാണു്.

ഇനിയും മേൽ കാണിച്ച വാക്യത്തിലെ വാക്കുകളെ വ്യാകരിച്ചു കാണിക്കാം:—

ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ—സംജ്ഞാനാമം; പുല്ലിംഗം; ഏകവചനം; നിർദ്ദേശിക. 'ചെന്നപ്പോൾ' എന്നതിന്റെ കർത്താവു്.

പാണ്ഡവന്മാരുടെ - സാമാന്യനാമം; പുല്ലിംഗം; ബഹുവചനം; സംബന്ധിക. 'ദൂതു്' എന്നതിനോടു ചേരുന്നു.

ദൂതു്—നാമം; നപുംസകലിംഗം; ഏകവചനം; പ്രതിഗ്രാഹിക. [നപുംസകമായതുകൊണ്ടു പ്രതിഗ്രാഹികാപ്രത്യയം വിട്ടിരിക്കുന്നു]. 'വഹിക്കുക' എന്ന ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

വഹിച്ചു—മൻവിനയെച്ചം. 'ചെന്നപ്പോൾ' എന്നതിനോടു ചേരുന്നു.

കൊണ്ടു്—അനുപ്രയോഗം. 'വഹിച്ചു' എന്നതിനോടു ചേർന്നിന്നുകൊണ്ടു് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ പരിഷ്കരിക്കുന്നു.

കൗരവസദസ്സിൽ * —സാമാന്യനാമം; നപുംസകലിംഗം;

---

* 'കൗരവന്മാരുടെ സദസ്സിൽ' എന്ന രണ്ടു വാക്കുകളെച്ചേർത്തു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിനു സമാസമെന്നു പേർ. സമാസങ്ങളെപ്പറ്റി മേൽ പറയും.

ഏകവചനം; ആധാരികാവിഭക്തി. 'ചെന്നതു് എവിടെ' എന്നു കാണിക്കുന്നു.

ചെന്നപ്പോൾ—'ചെന്നു' എന്നും 'അപ്പോൾ' എന്നും ചേർന്നില്ലുന്നു. അംഗിവാക്യത്തിലെ ക്രിയയായ 'നിലകൊണ്ടു' എന്നതു് എപ്പോൾ എന്നു കാണിക്കുന്നു. ക്രിയ; 'ശ്രീകൃഷ്ണഭഗവാൻ' എന്ന ആഖ്യയുടെ ആഖ്യാതം; മുൻവിനയെച്ചക്രിയാവിശേഷണം.

അവിടെ—'ഇരുന്നവർ' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. സ്ഥലവാചിയായ സാർവ്വനാമികവിശേഷണം.

ഇരുന്നവർ—[ഇരുന്നു + അവർ] പേരെച്ചത്തിൽ നിന്നുള്ള നാമം; 'മറന്നു് എഴീറ്റു' എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു്; അലിംഗബഹുവചനം; നിർദ്ദേശിക.

എല്ലാം—സർവ്വനാമം.

ദുര്യോധനന്റെ—സംജ്ഞാനാമം; പുല്ലിംഗം; ഏകവചനം; സംബന്ധിക. 'ആജ്ഞയെ' എന്നതിനോടു ചേരുന്നു.

ആജ്ഞയെ—മേയ്നാമം; നപുംസകലിംഗം; ഏകവചനം; പ്രതിഗ്രാഹിക. 'മറന്നു' എന്ന ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

മറന്നു്—മുൻവിനയെച്ചം. 'എഴുനേറ്റു' എന്നതിനു സഹായമായി നില്ലുന്നു.

പെട്ടെന്നു്—ക്രിയാവിശേഷണം. 'എഴീറ്റു' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

എഴീറ്റു—മുൻവിനയെച്ചം. 'നിലകൊണ്ടു' എന്നതിനു സഹായമായി നില്ലുന്നു.

ആചാരപൂർസ്സരം—ക്രിയാവിശേഷണം. 'നിലകൊണ്ടു' എന്ന ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

നിലകൊണ്ടു—മുഖ്യക്രിയ; ഭൂതകാലം; നിർദ്ദേശകം; കർത്തരിപ്രയോഗം. 'ഇരുന്നവർ എല്ലാം' എന്നതിന്റെ ആഖ്യാതം.

സന്ധിയും സമാസവും

ഒറ്റ വാക്കുകളെപ്പറ്റിയും വാചകരചനാസമ്പ്രദായത്തെപ്പറ്റിയും വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഇനിയും ക്രടിച്ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന പദങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള വിധികളാണു പറയാനുള്ളതു്. ആദ്യം സന്ധി തന്നെ എടുക്കാം. രണ്ടു പദങ്ങളും ഒന്നിച്ചു ചേരുമ്പോൾ പൂർവ്വപദത്തിന്റെ അന്ത്യാക്ഷരത്തിനും, ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തിനും ചില മാറ്റങ്ങളും വരും. ഈ വ്യത്യാസങ്ങളും നാലുപ്രകാരത്തിൽ ആകാം.

1. ദ്വിത്വം-ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരത്തിനു് ഇരട്ടിപ്പു്.
2. ലോപം-പൂർവ്വപദത്തിന്റെ അന്ത്യസ്വരത്തിനു ലോപം.
3. ആഗമം-പൂർവ്വപദത്തിനും ഉത്തരപദത്തിനും ഇടയ്ക്കു് ഇടനിലയായി ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരിക.
4. ആദേശം—പൂർവ്വപദത്തിന്റെ അന്ത്യാക്ഷരത്തിനും ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യാക്ഷരത്തിനും പകരം വേറൊരക്ഷരം വരിക.

1. ദ്വിത്വം.

ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരം ദ്വിമാണെങ്കിൽ ആ ദ്വിം ഇരട്ടിക്കും.

മര+കൊമ്പു്=മരക്കൊമ്പു്.
പുലി+തോലു്=പുലിത്തോലു്.
പുൽ+കൊടി=പുൽക്കൊടി.
ആന+ചന്തം=ആനച്ചന്തം.

ശിഥിലമാണെങ്കിൽ ഇരട്ടിപ്പുവേണ്ട.

മര+മഞ്ഞൾ=മരമഞ്ഞൾ.
നറു+നീണ്ടി=നറുനീണ്ടി.

പൂർവ്വപദം ഒരു ധാതുവായി വന്നാലും ഈ ഇരട്ടിപ്പു വരികയില്ല.

അര+കല്ല്=അരകല്ല്.
തിരി+കല്ല്=തിരികല്ല്.

പൂർവ്വപദം ധാതു അല്ലെങ്കിൽ:—

അര+കല്ല്=അരക്കല്ല് [പകുതിക്കല്ല് എന്നു് മുറി+പല്ലൻ=മുറിപ്പല്ലൻ. അർത്ഥം].

*ദ്വന്ദ്വസമാസത്തിലും ഇരട്ടിപ്പുവരികയില്ല.

കൈ+കാലുകൾ=കൈകാലുകൾ
രാ+പകൽ=രാപകൽ.

'അ, ഇ' എന്ന സർവ്വനാമങ്ങൾക്കു പിമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന വ്യഞ്ജനാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും.

അ+കാലം=അക്കാലം.
ഇ+കുളം=ഇക്കുളം

[അ കാലം, ഈ കുളം എന്നും അതുകാം].

മൻവിനയെച്ചം, തൻവിനയെച്ചം, പാക്ഷികവിനയെച്ചം ഇവയ്ക്കു പിമ്പിൽ നില്ക്കുന്ന ദ്വിതീയാക്ഷരം ഇരട്ടിക്കും.

മൻവിനയെച്ചം—ചാടി+ചെന്നു=ചാടിച്ചെന്നു. §
തൻവിനയെച്ചം—ഇരിക്കെ+ചെന്നു=ഇരിക്കെച്ചെന്നു.
പാക്ഷികവിനയെച്ചം—പോയാൽ+കൊള്ളാം=
പോയാൽ കൊള്ളാം.

'പു, ആൽ, ഇൽ, കൽ, ഏ' എന്ന വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾക്കു പിമ്പിലും ദ്വിതീയാക്ഷരങ്ങൾ ഇരട്ടിക്കും.

---

* ദ്വന്ദ്വസമാസം എന്തെന്നു മേൽ വിവരിക്കും.

§ ചോന്നുകണ്ടു, വന്നുകിടന്നു, ഇരുന്നുതുടങ്ങി—എന്നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ഇരട്ടിപ്പു കാണുന്നില്ല. ഇകാരാന്തമായ മൻവിനയെച്ചത്തിനു പിമ്പു മാത്രമേ ഇരട്ടിപ്പുള്ളൂ.

എ—അവനെ+കണ്ടു=അവനെക്കണ്ടു.
ആൽ—പറഞ്ഞാൽ+ചെയ്യാം=പറഞ്ഞാൽച്ചെയ്യാം.
ഇൽ—വരുകിൽ+പോകാം=വരുകിൽപ്പോകാം.
ഏ—കാട്ടിലേ+കട്ടവാ=കാട്ടിലേക്കട്ടവാ.

[ഈ ഇരട്ടിപ്പുകൾ ഉച്ചാരണകായ്യങ്ങളാണു്. അധികവും എഴുത്തിക്കാണിക്കാറില്ല. 'പറഞ്ഞാൽ ചെയ്യാം' എന്നപോലെയാണു സാധാരണ എഴുതുന്നതു്].

2. ലോപം.

സ്വരങ്ങൾ ചേരുമ്പോഴാണു ലോപം വരുന്നതെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പൂർവ്വപദാന്ത്യമായ സംവൃതം ഒരു സ്വരത്തോടു ചേർന്നാൽ ലോപിക്കും.

ചോറു്+ഇല്ല=ചോറില്ല.
വീടു്+ഉണ്ടു്=വീടുണ്ടു്.

ആഖ്യാതാന്തമായ ഉകാരം ചിലപ്പോൾ ലോപിക്കും.

നിന്നു+ഇല്ല=നിന്നില്ല.
വന്നു+ആൻ=വന്നാൻ.
* വരുന്നു+എങ്കിൽ=വരുന്നെങ്കിൽ.
ചെയ്യുന്നു+ആകിൽ=ചെയ്യുന്നാകിൽ.

വേറെ ഇടങ്ങളിലും ഇതുപോലെ തന്നെ സ്വരലോപം വരും.

ഉ:— അല്ല+എങ്കിൽ=അല്ലെങ്കിൽ.
ഇല്ല+എന്നു്=ഇല്ലെന്നു്.
ചെയ്യട്ടെ+എന്നു്=ചെയ്യട്ടെന്നു്.

3. ആഗമം.

രണ്ടു സ്വരങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ ഇടയ്ക്കു ചില അക്ഷരങ്ങൾ വരും. അവയെ 'ആഗമങ്ങൾ' എന്നു വിളിക്കുന്നു.

---

* 'വീണു എങ്കിലും', 'വീണെങ്കിലും' എന്നു രണ്ടു പ്രയോഗങ്ങൾക്കും തമ്മിൽ അല്പം വ്യത്യാസമുണ്ടു്. ആദ്യത്തേതിൽ വീണു എന്നുള്ളതു ഭൂതക്രിയയാണു്. രണ്ടാമത്തേതിൽ 'വീഴുമെങ്കിൽ അങ്ങനെ ചെയ്തിട്ടെങ്കിലും' എന്ന അർത്ഥംകൂടെ ഉണ്ടു്.

സ്വരസന്ധിയിൽ പൂർവ്വസ്വരം താലവ്യമാണെങ്കിൽ 'യ'കാരം വരും; ഓഷ്ഠ്യമായാൽ 'വ'കാരം ആഗമമായി വരും.

താലവ്യം—പിരി+ഉന്നു=പിരി+യ്+ഉന്നു=പിരിയുന്നു.

ഓഷ്ഠ്യം—മുഴ+അൻ=മുഴ+വ്+അൻ=മുഴവൻ.

ഇതുപോലെ വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ കാണുക.

താലവ്യം—കുറ+ഉന്നു=കുറയുന്നു.

അരി+ആട്ടം=അരിയാട്ടം.

പാണ്ടി+ഇൽ=പാണ്ടിയിൽ

ഓഷ്ഠ്യം— തട+ഉന്നു=തടവുന്നു.

[ചിലപ്പോൾ 'യ'കാരത്തിനു പകരം 'ഞ' എന്നും, 'വ'കാരത്തിനു പകരം 'ക' എന്നും വരും. വിലസിയ-വിലസിന-പോവുന്നു-പോകുന്നു] *

അ, ഇ, എ, യാ, ഒരു, എന്ന സർവ്വനാമങ്ങളോടു സ്വരങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ 'വ'കാരാഗമം വരും.

അ+അൻ=അവൻ.

ഇ+അൻ=ഇവൻ.

എ+അൾ=എവൾ.

യാ+അൾ=യാവൾ.

ഒരു+അൻ=ഒരുവൻ.

ദീർഘസ്വരാന്തപദങ്ങളോടു 'യ്' എന്നും, 'വ്' എന്നും ക്രമേ ചേർന്നിരിക്കും.

കാ-കായ്—വാ-വായ്—നാ-നായ്.

പൂ-പൂവ്.

'ക്കു' എന്ന പ്രത്യയത്തിനുമുമ്പു 'യ്' എന്നു് ഇടനിലവരും.

തറ + ക്കു് = തറയ്ക്കു് [തറ+യ്+ക്കു്].

പാറ + ക്കു് = പാറയ്ക്കു് [പാറ+യ്+ക്കു്].

---

* 'വ'യ്ക്കു പകരം 'ക' വരുന്നതു വളരെ സാധാരണമാണു്. ആവും, ആകും, വേറും, വേകും- etc.

വ്യഞ്ജനാന്തമായ ശബ്ദത്തോട്ട പ്രത്യയങ്ങൾ ചേരുന്നതിനു മുമ്പ് 'ഇൻ' എന്നു് ഇടനില വരും.

മാവു്—മാവിനെ, മാവിനോടു്, വൃക്ഷത്തിനെ എന്നെല്ലാം ഉദാഹരണങ്ങൾ. §

4. ആദേശം.

രണ്ടു് അക്ഷരങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ അവ രണ്ടും പോയി മൂന്നാമതൊന്നു വരുന്നതാണല്ലോ ആദേശം.

'ട'വർഗ്ഗാന്തമായ പദത്തിനു പിമ്പിൽ വരുന്ന 'ത' വർഗ്ഗം 'ട'വർഗ്ഗ സവർണ്ണമായി മാറും.

വെൺ + തിങ്കൾ = വെണ്ടിങ്കൾ [പണ്ടത്തെ രൂപം. ഇന്നു ഇമ്മാതിരി പദങ്ങൾ പിരിഞ്ഞു നില്ക്കയേ ഉള്ളൂ].

തൺ + താർ = തൺ + ടാർ = തണ്ടാർ.

നട്ടു് + തു = നടു് + ടു = നട്ടു.

വിട്ടു് + തു = വിടു് + ടു = വിട്ടു.

'ല'കാരത്തിനു പിമ്പു 'ത'വർഗ്ഗം വന്നാൽ ആ 'ല'കാരവും 'ത'വർഗ്ഗാക്ഷരവും ചേർന്നു വർത്സ്യമാകും.

ഏൽ + തു = ഏറു.

തോൽ + തു = തോറു.

'ൾ' എന്ന ചില്ലിനോടു് 'തു' * ചേർന്നാൽ 'ട്ടു' എന്നു മാറും.

കേൾ + തു = കേട്ടു.

വേൾ + തു = വേട്ടു.

മുൻ, പിൻ, പൊൻ, എന്നു പദങ്ങൾ ഖരാക്ഷരങ്ങൾക്കു മുമ്പു 'മുൽ' 'പിൽ' 'പൊൽ' എന്നു വികല്പേന മാറും.

---

§ മാവു് + ഇൻ + എ.

* ഇവിടെ പ്രത്യയം 'തു' എന്നല്ല 'ത്തു' എന്നാണു്. 'ത്തു'—'ട്ടു' എന്നു മാറും. കാരിതധാതുക്കളിൽ ഭൂതപ്രത്യയമായ 'തു'കാരം ഇരട്ടിക്കുമെന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മുൻ—	മുല്പാട്ട്	മുൻകാലം	മുല്ലാലം.
പിൻ—	പില്പാട്ട്	പിൻകാലം	പില്ലാലം
പൊൻ—	പൊൻതാരു പൊൽത്താരു		പൊൻകലം. പൊല്ലലം.

'കൽ, ട്ടു' എന്ന രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങളും ഒഴിച്ചു ശേഷം പ്രത്യയങ്ങളിലെ ഖരങ്ങൾക്കു പകരം സവർഗ്ഗാനുനാസികങ്ങൾ വരും.

പറഞ്ഞു പറഞ്ഞു.
നിറഞ്ഞു നിറഞ്ഞു.

എന്നാൽ,

കൽ – രാമൻ+കൽ=രാമങ്കൽ [രാമങ്ങൽ എന്നല്ല].

ട്ടു – കൺ + ട്ടു =കണ്ടു [കണ്ണു എന്നല്ല].

ഇനിയും ശബ്ദാന്ത്യസ്ഥമായ അനുസ്വാരത്തിനു വരുന്ന മാറ്റങ്ങളാണു പറയാനുള്ളതു്.

പിന്നു് ഒരു സ്വരം വന്നാൽ അനുസ്വാരം 'മ'കാരമായി മാറും.

ആരും + ഇല്ല = ആരുമില്ല.
അതും + ഇതും = അതുമിതും.

വർഗ്ഗാക്ഷരത്തിൽ പെട്ട ഒരു വ്യഞ്ജനം അനുസ്വാരത്തിനു പിന്നു വന്നാൽ ആ വ്യഞ്ജനത്തിന്റെ സവർഗ്ഗപഞ്ചമം വരും.

വരും + പോൾ= വരുമ്പോൾ.
പോകും + തോറും = പോകുന്തോറും

സമുച്ചയനിപാതമോ, 'ആൻ' എന്ന ഭാവിപ്രത്യയമോ ചേർന്നാൽ അനുസ്വാരത്തിനു 'വ' എന്നു് ആദേശം വരും.

സമുച്ചയം—	സ്വരം	+ ഉം	= സ്വരവും
	പുറം	+ ഉം	= പുറവും
ആൻ—	വരും	+ ആൻ=	വരുവാൻ.
	ചെല്ലും	+ ആൻ=	ചെല്ലുവാൻ.

അനുസ്വാരം മറ്റു പ്രത്യയങ്ങളോട് ചേരുമ്പോൾ 'ത്ത' എന്നു മാറും.

മരം + ഇൽ = മരത്തിൽ. *
ഗുണം + ഏ = ഗുണത്തെ.

'കം' പ്രത്യയം ചേർന്നാൽ 'ങ്ങം' എന്നാകും.

ഗുണം + കം = ഗുണങ്ങം.

സമാസം

വിഭക്തിപ്രത്യയം ക്രടാതെ രണ്ടു പദങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനു സമാസം എന്നു പേർ. വിശേഷണപദത്തെയും വിശേഷ്യപദത്തെയും ക്രടെ സമാസിക്കാം. ഇതിനു തത്പുരുഷസമാസം എന്നു പേർ പറയുന്നു. ഏതു വിഭക്തിയും സമാസത്തിൽ ലോപിച്ചു നിൽക്കും.

നിർദ്ദേശികാതത്പുരുഷൻ —	കുരുന്നില.
പ്രതിഗ്രാഹികാ —	ചവറുതോണ്ടി. / മൺവെട്ടി.
സംയോജികാ —	കുന്നൊക്കും.
ഉദ്ദേശികാ	കുരുതിക്കോഴി.
പ്രയോജികാ —	ഇരുമ്പുകത്തി.
സംബന്ധികാ —	പുന്നയ്ക്കയെണ്ണ.
ആധാരികാ —	കയ്മണി.

വിഭക്തികളോട് ചേർന്നു നില്ക്കുന്ന ഗതികളും സമാസത്തിൽ ലോപിക്കും. 'നാട്ടുനീങ്ങി' എന്ന സമാസം പരിശോധിച്ചു നോക്കുക.

ഉപമാർത്ഥത്തിലും രൂപകാർത്ഥത്തിലും പദങ്ങൾ സമാസിക്കും: —

---

* ഈ ആദേശം സർവ്വസമ്മതമല്ല.

ഉപമിതസമാസം — കൈത്തളിർ — [തളിരുപോലുള്ള കൈ എന്നർത്ഥം]

'കൈയ്യാകുന്ന തളിർ' എന്ന അർത്ഥത്തിൽ 'കൈത്തളിർ' രൂപകസമാസവും ആകും.

വേറെ ഉദാഹരണം: — ഉൾപ്പൂ; മുഖചന്ദ്രൻ.

മൂന്നു പദങ്ങളുള്ളതിൽ നടുവിലത്തെ പദം ലോപിച്ച് ആദ്യത്തേതും അവസാനത്തേതും ആയ പദങ്ങൾ സമാസിക്കും. ഇതിനു മദ്ധ്യമപദലോപിസമാസം എന്നു പേർ.

ആവിക്കപ്പൽ-ആവികൊണ്ട് ഓടിക്കുന്ന കപ്പൽ.
മരപ്പെട്ടി-മരംകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള പെട്ടി.
പുകയിലപ്പെട്ടി-പുകയില വയ്ക്കാനുള്ള പെട്ടി.

വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തോടു ചേർന്നു പുരുഷപ്രത്യയം ചേർന്നു നിന്നാൽ 'ബഹുവ്രീഹി'സമാസമാകും. വിശേഷണത്താൽ സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന അർത്ഥത്തോടുകൂടിയതു് എന്നു് അർത്ഥം വരും.

കിളിമൊഴി-കിളിയെപ്പോലുള്ള മൊഴിയോടുകൂടിയവൾ.
പേടമാൻകണ്ണി-പേടമാനെപ്പോലുള്ള കണ്ണോടുകൂടിയവൾ.

സമുച്ചയാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു പദങ്ങൾ സമാസിക്കും. ഇതിനു 'ദ്വന്ദ്വസമാസം' എന്നു പേർ.

മാതാവും പിതാവും	മാതാപിതാക്കൾ.
കൈകളും കാലുകളും	കൈയ്യും കാലുകളും.
ആടുകളും മാടുകളും	ആടുമാടുകൾ.

ചിലപ്പോൾ ലിംഗാദിപ്രത്യയങ്ങൾ ലോപിക്കാതെ പൂർവ്വപദത്തിൽ നിൽക്കും.

ഉമ്പർകോൻ ['അർ' ലോപിക്കുന്നില്ല.]
ശാഖകളടിക്കു് ['കൾ' പ്രത്യയം ലോപിക്കുന്നില്ല].
പൊണ്ണൻവാഴ ['അൻ' പ്രത്യയം ലോപിക്കുന്നില്ല].

KOTTAYAM PUBLIC LIBRARY
KOTTAYAM

Cl. No M02 Acc. No 21489

This book should be returned on or before the date last stamped below.

7 JUN 1979
10 DEC 1979
20 FEB 1982
8 MAR 1983
6 APR 1983
16 APR 1983
13 MAY 1983
30 JUN 1983
16 SEP 1983
5 NOV 1983
7 DEC 1983
9 MAR 1984
12 JUN 1984
16 AUG 1984
22 SEP 1984
22 JUL 1985
23 DEC 1985
27 JAN 1986
26 FEB 1986
2 APR 1986
2 MAY 1986
4 NOV 1990
16 JAN 1994
24 OCT 1994
22 JUL 1999
15 NOV 1999
13 JAN 2000
12 FEB 2000
24 MAY 2000
4 APR 2017

M02
Nar-V

21489

നാരായൺ [illegible]

വ്യാകരണപ്രവേശിക

